

Întină de ghetă

CANDACE
CAMP

EDITURA

MIRON

*"Un roman trepidant, o
splendidă poveste de dragoste..."*

Romantic Times

*"...Un mare succes care îți va
încălzi inima. Personaje superb
caracterizate, o intrigă derulată
rapid și un remarcabil talent
de a scrie..."*

Rendezvous

Lei 4400

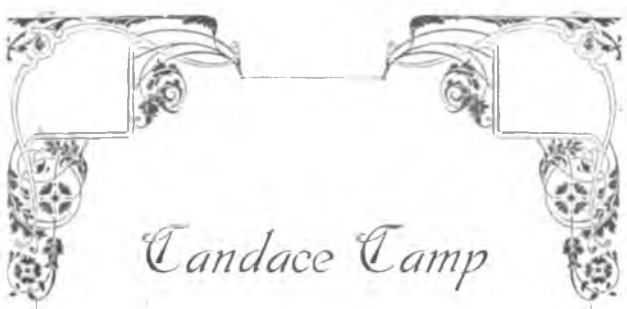

Candace Camp

Inimă de gheață

Crystal Heart
by Candace Camp

Candace Camp

Inimă de gheață

Traducere de Ileana Dinu

Editura MIRON

București

ISBN 973-95058-5-3

1

Lettice înconjură cu privirea sala de bal afișînd o plictiseală ostentativă. Plictiseala era la ordinea zilei și Lettice își dădu seama că nu trebuie să se străduiască deloc, pentru că i se citea pe chip. Își strînse încet evantaiul și începu să-l plieze, în timp ce ochii ei verzi continuau să cerceteze adunarea. Dumnezeuule, ce lume pestriță, se gîndi ea: dacă i-ar fi spus Flo că a invitat atîta lume, n-ar fi venit. Dar acum, trebuia să facă față situației, să flitreze, să persifleze, pentru ca nimeni din cei prezenți să nu-și dea seama că lady Lettice are probleme. Îl invidia pe Philip care fusese destul de înțelept, refuzînd să vină la petrecere, pentru a putea merge la jocurile de noroc. Ea avea de petrecut cîteva ore bune, înainte de a se putea strecura spre cazino.

Numai la gîndul jocului de cărți care o aștepta, pe buze îi înflori un zîmbet, iar în ochii ei mari, verzi, îi apăru o scîlpire.

– Pot să sper că acest zîmbet este pentru mine? îi șopti o voce masculină la ureche, făcînd-o să zîmbească.

– Percy, dragul meu, cum ți-ar putea fi adresat ție, care te-ai furișat atît de misterios? spuse ea, întorcîndu-se spre bărbat, cu unul din cele mai fascinante zîmbete de care era capabilă. Percy Fratham, strălucitor în sacoul de satin roșu, cu fața transfigurată de adorație, fusese cel mai stabil admirator al lui Lettice. Se simțise atras de ea de la prima întîlnire și de atunci o urmărise cu pasiune, chiar și după căsătoria ei cu Philip. Lettice nu îl luase niciodată în serios. Ea spunea întotdeauna că devotamentul lui Percy provenea dintr-o comoditate; găsirea unui alt obiect de adorație ar fi necesitat un oarecare efort. Convingerea ei era că, de fapt, înclinațiile lui duceau în alte părți și ea era doar o scuză pentru lipsa lui de interes față de alte femei. Cu toate astea, Lettice îl găsea amuzant pe Percy și îi făcea plăcere compania lui.

– Mulțumesc cerului că ești aici, îi spuse ea. Am crezut că o s-o duc așa cu plictiseala asta, toată seara. Cel puțin acum știu că mă vei amuza cu micile-ți bîrfe. Hai, spune-mi, care mai sînt noile cupluri?

Percy zîmbi și cu grația lui caracteristică începu să prizeze tutun.

– Păi, de ce n-am începe tocmai cu grațioasa noastră gazdă, contesa de Lysbeck? Bănuiesc că știi cîte ceva despre frumosul căpitan.

– Percy, mă dezamăgești, asta e o știre deja perimată.

– Da, dar noutatea constă în altceva: ea a planificat

această serată, pentru el, pentru a-l arăta tuturor. Dar se pare că frumosului căpitan nu prea i-a convenit rolul și a refuzat invitația. Așa că Flo a trebuit să se consoleze cu adunarea asta.

– Sărmana Flo. Figura lui Lettice căpătă un aer de simpatie batjocoritoare: era un gest pe care-l studiasse îndelung și știa că-i accentuează senzualitatea. Puțini fuseseră bărbații rezistînd gropiței care apărea pe neașteptate în colțul gurii ei, cu buze pline, senzuale, sau aluniței plasate strategic, lîngă buze. Acum, aceste gesturi pe care le practicasă de-a lungul anilor, deveniseră aproape reflexe.

– Am auzit că mama ta s-a retras la Grenwil, îi spuse Percy cu o voce calmă și cu ochii ațintiți asupra ei.

Se observă o mică tresărire nervoasă, pe undeva în zona ochilor, deranjînd pentru o secundă figura ei cea fără de cusur, dar Percy, care o cunoștea foarte bine, o observă.

– O, nu știam, spuse Lettice, degajată. Probabil că ea și cu tata au mai avut vreo neînțelegere. Zîmbi și se uită la Percy, vocea devenindu-i glumeață. Mi se întîmplă foarte des să nu mai remarc dacă părinții mei își vorbesc sau nu, sau dacă sînt la cușite. Sincer vorbind, cred că le este indiferent.

Cu tact, schimbă subiectul și reveni la alte cunoștințe, amintindu-și aventurile unui oarecare conte, în ultima călătorie la Paris. Lettice încerca să ignore durerea ce-o simțea străbătîndu-i stomacul. Era totuși amuzant că, după atîția ani, putea să simtă din nou frica și durerea din stomac, începute în copilărie, cînd părinții ei aveau cîte o dispută conjugală mai aprinsă.

De atunci, învățase că o căsătorie înseamnă doar lacrimi, neînțelegeri din cauza banilor, regrete că prin căsătorie și-au nemulțumit părinții, gelozie cauzată de vreo aventură suspectă, pasiuni care nu mai lăsau loc și afecțiunii pentru un copil. De aceea se căsătorise cu Philip, pentru numele și averea lui, nu din dragoste. Ajunsese însă să regrete pasul făcut. Bunicul lui Philip le întrecuse așteptările și ajunsese să trăiască deja optzeci și patru de ani, ținându-l pe Philip cu o rentă atât de mică, încît erau mereu datori.

Lettice zîmbi unui gînd ascuns, pentru că, de fapt, nu auzise nici un cuvînt din ce spunea Percy. Deodată, Fratham se opri și privi amuzat încăperea. Mișcarea lui îi captă atenția.

– Ce te amuză atât de tare? întrebă Lettice care-i urmărea privirea.

– Dumnezeu! exclamă Fratham. Privește-l pe individul acela! De unde o fi picat aici?

În acel moment, îl văzu și ea pe străin. Se miră cum de nu-l remarcase pînă atunci. Pielea îi era arsă de soare, contrastînd cu albul lăptos al celor din jur, și era îmbrăcat într-un costum de catifea negru, ieftin, demodat și fără nici un fel de ornamente. Părul îi era castaniu-roșcat, nepudrat, strîns la spate, neglijent, într-o coadă, legată cu o panglică neagră. Era un om înalt, cu cîteva capete mai înalt decît Sir Edward Ponsonby, care stătea lîngă el, iar figura lui pătrată, dură, fără nimic decorativ, era la fel de simplă. Un nas mare, proeminent, îi domina trăsăturile, încît nimeni nu-i mai observa gura frumoasă, cu buze pline, sau ochii albaștri, mari.

– Ce om urît! exclamă Lettice.

– Arată ca bulldogul meu, Gordon, spuse Percy, cu tot disprețul, iar Lettice rîse încîntată la o asemenea remarcă. La auzul rîsului ei de clopoțel omul se uită fix la ea.

– O, Lettice, draga mea, cred că ai captat atenția individului. La fel se întîmplă și cu Gordon, cînd vede un iepure.

Lettice își înăbuși rîsul în spatele evantaiului, deși urmărea de sus persoana care o amuza atît, iar ochii ei continuau să cuprindă toată încăperea. Omul îi spuse ceva celui care vorbea și acesta se uită spre Lettice, încruntîndu-se. Păreau că se ceartă, unul din ei insistînd, iar celălalt șovăind. În final, cel mai scund ridică din umeri a nepăsare și porniră împreună spre treptele pe care stăteau Lettice și cavalerul ei.

– O, nu, șopti Lettice din spatele evantaiului, cu vocea aproape înecată de rîs. Cred că vin înapoi, Percy, ce putem face?

Fratham își potrivi dantela de la mîneci și-i spuse:

– E mai bine să te bucuri de succesul pe care-l ai. De mult timp n-am mai văzut ceva atît de caraghios. Crezi că vorbește?

– Percy, te rog, încetează, nu mai pot respira de atîta rîs. Cum să fac să nu-i rîd chiar așa, în față?

– O, Lettice, ce contează dacă-i rîzi în față? Nu poate fi mai mult decît un amărît din colonii. Îl știi pe Ponsonby, e întotdeauna preocupat de soarta prăpădiților ăstora din colonii. O adunătură de sălbatici, asta sînt.

– Stt, o să te audă.

Cei doi bărbați urcau scările, iar omul cel neobișnuit

o fixa cu privirea. Lettice își compuse o figură rece, pe care o acoperi cu evantaiul. Era tulburată de intensitatea privirii necunoscutului. De ce nu-și ascundea interesul față de ea? Era clar că bărbatul acesta nu știa nimic despre maniere; chiar și un puștan ar fi fost puțin mai precaut.

– Lady Lettice Kenton, și domnul Percy Fratham, îl prezintă Sir Edward Ponsonby cu o ușoară înclinare a capului. Era evident că nu-i făcea deloc plăcere misiunea pe care o avea, de a prezenta pe străin celor doi, considerați cam frivoli.

Atitudinea lui o irită pe Lettice, care nu era obișnuită să fie disprețuită. Ridică dintr-o sprinceană a dispreț și spuse: „Sir Edward”, pe un ton care însemna indiferență totală față de cei doi.

Sir Edward roși la auzul tonului ei, deși străinul nu remarcă nimic din toate acestea. Depășind momentul, Sir Edward continuă, încruntat:

– Aș vrea să vi-l prezint pe domnul Charles Murdock, un prieten din coloniile americane.

Percy schimbă o privire plină de subînțeles cu Lettice, iar ea se strădui din răspuț să-și înăbușe râsul. Cu o falsă încântare, ea spuse:

– Adevărat? Nu mi-aș fi închipuit.

– Lady Kenton, spuse Murdock, cu accentul nazal al celor din colonii, iar Lettice se folosi de evantai pentru a-și masca amuzamentul. Dar, de fapt, sălbaticul nu-i înțelesese sarcasmul.

Adevărul era că Charles Murdock auzise prea multe comentarii care mai de care mai deplasate la adresa înfățișării sale de colonial, încât nu le mai acorda nici o

atenție. În plus, era prea preocupat de frumusețea femeii din fața lui pentru a mai și asculta cuvintele ei. Era acolo în fața lui, distantă, dar cu un decolteu foarte îndrăzneț pe rochia de satin de un auriu pal, care-i expunea privirilor sînii plini și talia extrem de delicată. Privind-o, Charles simți față de ea o atracție deosebit de puternică, așa cum nu mai simțise față de nici o altă femeie din viața lui. Ochii ei mari, verzi, îl priveau cu amuzament pe deasupra evantaiului, chemîndu-l tainic, promițători și impunători.

Pe cînd străinul era absorbit total de femeia din fața lui, se lăsă o tăcere stînjenoare asupra grupului, întrucît Lettice era prea amuzată pentru a vorbi, iar Fratham prea distrat de întregul tablou, pentru a mai întreține conversația.

Fu rîndul lui Sir Edward să întrerupă tăcerea.

– Domnul Murdock a venit să mă viziteze, pentru că a ajuns cu afacerile sale la Boston.

– Boston? repetă Lettice, cu indiferență. Ce este asta?

– Este un oraș, în colonia Massachusetts Bay, le explică Sir Edward cu vădită iritare. Îl ignoră în mod vădit pe Percy Fratham care continua să se amuze.

– O, și cu ce fel de afaceri vă ocupați? întrebă Lettice, concentrîndu-și forța privirilor aspra străinului.

– Sînt avocat, doamnă. De fapt, am venit aici să rezolv niște probleme legate de afacerile tatălui meu; el a fost comerciant și a cumpărat bunuri din Anglia. De asemenea, am fost îndemnat de prietenii din Boston să aduc situația noastră la cunoștința Parlamentului.

– Situația dumneavoastră?

– Da, taxele impuse coloniilor sînt prea mari.
– O, murmură Lettice, total dezinteresată de subiect.
– Spuneți-mi, domnule, îi întrerupse Percy, la fel de plictisit, de unde v-ați achiziționat ținuta?

– De la Boston, îi răspunse Murdock, observîndu-l pentru prima oară. Apoi, colonialul înțelese aluzia lui Percy și roși ușor. Să înțeleg că vă distrează îmbrăcăminteaa mea? îl întrebă el și, pentru moment, Lettice simți cu oarecare înfiorare pericolul – străinul era oare gata să ia în serios remarca lui Percy? Fără îndoială era destul de lipsit de maniere pentru a-l brusca pe Percy chiar în mijlocul acestei adunări.

Dar, chiar atunci, Murdock zîmbi aspru și spuse:

– Întotdeauna am fost de părere că unul care arată ca mine atrage și mai mult atenția dacă se îmbracă precum un papagal. Fratham ridică ușor din sprîncene, întrebîndu-se dacă în cuvintele străinului se ascundea vreo insultă la adresa lui. Deodată, Lettice se simți oarecum vinovată și stînjinită. Desigur, omul nu era decît un bătăran din colonii și cu toate astea se simțea rușinată că și-a bătut joc de el. Se simți ca în copilărie, cînd verii ei îl necăjeau pe Will Sawyer, băiatul de la grajduri.

Murdock se întoarse spre ea și ea înțelese cu stupoare că a reușit să-i citească gîndurile. El îi zîmbi, iar ea putu să descifreze bunătate și înțelegere în zîmbetul lui.

– Nu-ți face probleme, doamna mea. Nu mă las copleșit așa ușor de cîteva aprecieri deplasate.

Lettice se simți apărută de stratul gros de fard, care nu lăsa să se vadă că a roșit. Pentru Dumnezeu, nu mai

roşise de ani întregi. Cu toate acestea, dorinţa bărbatului de a o face să nu se simtă stîmjenită o făcu să se simtă şi mai prost. De obicei, cînd un bufon încerca s-o ridiculizeze, ea simţea nevoia de a-l ridiculiza la rîndul ei.

– Sînt convinsă că aşa este, domnule Murodck, spuse ea înţepată. Şi acum aş vrea să mă scuzaţi, trebuie să discut cu gazda. Domnilor...

Cu capul ridicat cu mîndrie, Lettice coborî scările, conştientă de privirea aţintită de Murdock asupra ei. Cînd îşi întoarse privirea Charles Murdock, acesta o mai privea încă şi ochii li se întîlniră scrutători. Îşi întoarse privirea cît putu de repede.

Imediat ce plecă Lettice, Fratham se scuză la rîndu-i şi plecă. Îi era imposibil să stea cu aceşti doi indivizi plictisitori fără un al treilea care să-i înţeleagă glumele. Murdock nici nu observă plecarea lui.

– Pentru Dumnezeu, spuse Sir Edward cu un glas în care i se putea citi indignarea, n-aş fi crezut niciodată că tu, Charles, ai putea face conversaţie cu asemenea persoane fără pic de raţiune.

Pe faţa omului apăru un zîmbet ce nu trecu neobservat de prietenul său:

– Edward, mă ştii de la Cambridge. N-am fost niciodată imun faţă de sexul frumos.

Prietenul său rîse la amintirea zilelor petrecute la universitate cînd se împrietenise cu băiatul din colonii, care venise în Anglia pentru a-şi completa educaţia.

– Cum aş putea uita? Erai ca un taur lăsat în libertate pe o păşune!

Murdock rîse forţat:

– Da, înainte de universitate nu cunoscusem deliciile pe care le poate oferi o femeie, pentru bani. Era destul de plăcut să găsesc o femeie care să facă abstracție de felul în care arăt, pentru câțiva arginți.

Sir Edward se îmbujoră la auzul vorbelor lui Charles.

– Nu mai vorbi așa, Charles. N-ai fost niciodată vreun monstru. Din câte-mi amintesc erai destul de solicitat de fetele fără principii.

– Asta, pentru că aveam bani, i-o întoarse Charles, dar fără amărăciune. Deși figura lui urâtă, în copilărie, se transformase în așa fel încât să se armonizeze cu nasul mare și ochii prea mari, Charles nu putea niciodată să se vadă ca bărbat și nu putea uita copilul pe seama căruia se făceau întotdeauna glume. Nici măcar nu înțelesese vreodată că popularitatea de care se bucura în rîndul femeilor ușoare nu se datora numai banilor, ci și plăcerii pe care mâinile lui experte le-o putea produce.

– Ei, asta era cînd de-abia veniseși din coloniile Purtaîne, spuse prietenul său încercînd să schimbe subiectul. Din câte îmi amintesc, te apucaseși și de jocuri de noroc.

Charles ridică ușor din umeri, a nepăsare, apoi străbătu din nou încăperea cu privirea în căutarea ispititoarei lady Lettice. Sir Edward se simți dezgustat.

– Charles, ești acum un bărbat în toată firea, cu responsabilități mari. Nu cred că mai ai timpul necesar pentru a umbla după o cochetă care a distrus mai multe inimi decît îți poți închipui.

– O, da, oftă Murdock. Obligațiile pe care le am față de poporul meu. Bine, Edward, prezintă-mă acestor lorzi care în mod politicos mă vor refuza să aduc cauza

mea în fața Parlamentului.

Edward se cam încruntă la auzul vorbelor lui Charles. El știa bine că Charles va fi dezamăgit din ce în ce mai mult de interlocutorii săi. Murdock se afla de cîteva săptămîni la Londra, timp în care încercase din răsputeri să stabilească întrevederi oficiale, dar de fiecare dată fusese dezamăgit de lipsa de înțelegere a oficialităților. În tot acest timp nu putuse măcar să obțină o audiență la Parlament. Sir Edward credea, ca și Charles, că populația din coloniile americane era tratată în mod necorespunzător. Se temea că atitudinea de dispreț total manifestată de parlamentari îi va face pe cei din colonii să ajungă la acte de disperare.

Murdock își continuă pelerinajul alături de prietenul său pe la toate personalitățile care, după părerea lui Ponsonby, ar fi putut să-l asculte. Din cînd în cînd nu se putea abține să nu cerceteze încăpere în căutarea grațioasei Lettice Kenton.

În final se descurajă pînă și Ponsonby și cei doi părăsiră încăperea așteptînd să le vină careta.

– Ei, nu știu de ce Warren și Adams au crezut că pot să-i fac pe englezi să mă asculte. Eu nu sînt politician, zise Charles.

– Dar ți-ai făcut școala aici, îi aminti Edward. Le poți înțelege rațiunea și ești mai familiarizat cu gîndirea noastră.

Murdock pufni într-un rîs forțat.

– Există unii care pretind că sînt prea familiarizat cu atmosfera din Anglia, pentru că am fost educat acolo. Aș vrea să vadă că acum sînt complet ignorat.

Ponsonby dădu din cap cu tristețe și se urcă în

trăsura care trăsese în fața treptelor. Așezându-se pe canapelele plușate, Charles se uită pe fereastră, cu gândurile departe.

– De ce nu-ți place deloc această încântătoare Lady Kenton? Întrebă el deodată, fără nici un fel de introducere, uimindu-și prietenul.

– Iar ți-ai adus aminte de ea! exclamă Ponsonby iritat. Pentru Dumnezeu, Charles, ce se întâmplă cu tine?

– E doar dorință, cred, spuse Charles încet, dar ochii îi erau întunecați și de nepătruns. Numai dorință.

– E mai bine s-o uiți, spuse Edward cu încăpăținare. Sînt modalități mai simple de a-ți satisface această dorință, oricum mai sigure. În plus, este și măritată.

O umbră întunecă și mai tare chipul lui Charles.

– Și cine este fericitul soț?

– Sînt o pereche potrivită, crede-mă. Philip Kenton este unul dintre cei mai mari ticăloși din oraș. Este moștenitorul unui duce bogat, deși niciodată nu se știe. Nu se mulțumește cu renta pe care o are și este mereu dator. Se vorbește că încearcă să-și păcălească creditorii la cărți, trișînd cît se poate de mult. Are cel puțin două amante și cred că este cam... pervers.

Figura lui Murdock căpătă un aer foarte dur.

– În acest caz, tînăra ar trebui compătimită, nu condamnată.

– O, nu! Vocea prietenului său deveni necruțătoare. Nici ea nu este mai bună decît el. Ea este o Delaplaine și nici unul din ei n a fost de valoare: s-au arătat întotdeauna nepăsători și capricioși. Părinții ei au fost renumiți pentru scandalurile pe care le aveau în permanență. În ceea ce o privește pe lady Lettice, ea este

aceea care ademenește creditorii nevinovați și-i atrage la masa de joc a soțului ei. Flirtează cu ei, le face promisiuni și-i amețește într-atît, încît ei nu mai văd cum trișează Philip și mai revin și altă dată.

– Nu pot să cred, spuse Charles, mut de uimire.

– Nu fi prostuț, Charles. Nu știi nimic despre caracterul femeii; de-abia ai văzut-o. Bănuiesc că nu-ți poți exprima nici o părere după cele cîteva cuvinte schimbate cu ea.

– Nu, desigur că nu, replică Murdock. Mi s-a părut însă că văd ceva deosebit la ea, ceva uman, ceva care cei din clasa ei nu au.

– Nu este cu nimic mai bună decît Percy Fratham, răspunse Sir Edward cu răceală. Mă miră, Charles, că gîndești cu altă parte a corpului și nu cu capul. Lettice Kenton este o ușuratică, o indolentă căreia nu-i pasă de nimic.

Murdock încercă să și-o reamintească, începînd cu încălțămîntea împodobită cu perle și terminînd cu părul pudrat și prins tot în perle și panglici din aur. Nu putea să nege ce-i spunea prietenul său: era o aristocrată din cap pînă în picioare, genul pe care el îl disprețuise întotdeauna. Și totuși...

– Poate, spuse Murdock, cu un zîmbet stins. Poate că ai dreptate. Am văzut-o cîteva minute într-o sală de bal aglomerată și n-am studiat-o cu atenție. Cred că ar fi bine să-i fac o vizită mîine după-amiază s-o observ mai atent, o perioadă mai mare de timp. Atunci îi voi vedea defectele. Prietenul lui oftă disperat:

– O, Charles, te comporți ca un școlar.

Charles zîmbi sarcastic.

– Și ce dacă? N-am realizat nimic umblînd din politician în politician, din birou în birou. Cauza mea nu va suferi dacă îmi rezerv cîteva momente de plăcere personală. Trebuie să plec în curînd; deja căpitanul corabiei și-a pierdut răbdarea și vrea să ridice ancora. Oamenii vor să se întoarcă la familiile lor din Massachusetts. Le-am promis că ridicăm ancora miercuri dimineață. Ce prostii crezi c-aș putea face într-un timp atît de scurt?

– Destule, ca să-ți rănești inima, îi răspunse prietenul său și să pierzi bani la jocurile lui Philip.

Murdock rîse scurt.

– N-ar trebui să-ți faci probleme. Jocurile de noroc nu mă mai interesează. Și, în plus, cred că sînt destul de experimentat, încît să mă pot păzi singur. Aminteste-ți de Cambridge.

Păstrară tăcere cîteva minute, în timp ce trăsura mergea pe străzile pietruite. În cele din urmă Charles vorbi, cu un glas ce trăda multă frămîntare interioară:

– Tu crezi că eu nu-mi dau seama că doamna nu este pentru mine? Știu cum arăt, știu că mă crede un sălbatic, lipsit de orice urmă de civilizație. Dar știi, Edward, cînd am văzut-o în seara asta, atît de frumoasă și atît de rece, am simțit ceva foarte ciudat. Să-i spunem dorință, dacă vrei; am simțit ceea ce n-am mai simțit niciodată pentru o femeie. Trebuie s-o văd din nou poate și pentru a mă convinge că nu am dreptate.

– Nu te recunosc, Charles.

– Știu, îi răspunse el cu simplitate, toată viața mea am fost un om sobru, corect, un adevărat cetățean. La vremea cînd alți bărbați de seama mea flirtau cu fetele,

eu trebuia să învăț sau să-mi ajut tatăl. Pe atunci am muncit din greu în permanență, făcându-mi meseria și încercînd să continui afacerile tatălui meu. Restul vieții l-am petrecut în discuții politice cu Sam Adams, John Adams, sau cu alții. Nu crezi că aș avea și eu dreptul să fac ceva care să semene a nebunie, ceva care să mă scoată din obișnuit?

Lady Lettice stătea în camera de zi, cu vărul ei Victor Delaplaine, cînd majordomul intră s-o întrebe dacă este dispusă să-l primească pe domnul Charles Murdock.

– Pe cine? întrebă Victor, înălțîndu-și sprîncenele. N-am auzit numele ăsta pînă acum. Tu îl cunoști, Letty? Letty făcu o grimasă, care-i deformă pentru moment gura frumoasă.

– Da, e un individ pe care l-am întîlnit aseară, la Flo. Nu cred că ai vrea să-l cunoști. Apoi, se întoarse spre servitor: Spune-i că nu sînt acasă.

– Da, doamnă, zise majordomul și ieși din cameră.

Lettice se ridică și traversă încăperea spre căminul în stil italian lovind încet, nervoasă, cu evantaiul în rochie.

– Se pare că specimenul te-a cam afectat, verișoară, spuse Victor încet, punînd puțin tabac pe dosul palmei. Lettice oftă. Nu putea să-i mărturisească lui Victor ce-a simțit după ce a refuzat să-l vadă pe Murdock. Fără îndoială el va înțelege că n-a fost dorit. Dar ce

importantă mai avea acum? De fapt, ea mai procedase așa de zeci de ori, fără remușcări. De ce i-ar fi păsat acum de el?

Lettice se întoarse spre Victor, cu acea lumină stranie în priviri și-i spuse:

– Hai să facem ceva deosebit în seara asta, Victor, mă simt foarte plictisită. Vărul ei o privi amuzat; rareori era în dezacord cu ideile lui Letty. Să ne mascăm și să mergem la Vauxhall Gardens? Lettice nu se arată prea încântată.

– Nu prea ne putem distra în doi.

– Știu. Dar au niște jocuri de noroc noi. Desigur, reputația ta ar fi compromisă dacă ai merge. Ar merita să-i vezi pe unii dintre cei de acolo. Ochii lui Lettice începură să strălucească.

– Cred că asta este ce vrem noi. Eu mă pot deghiza în băiat, cum am mai fost odată, îți amintești? Mai am încă hainele.

– Nemaipomenit! Cei doi veri își zîmbiră la gândul că s-ar putea distra atât de bine.

Lettice căscă și deschise ochii leneși: o durea capul și simțea că n-a dormit îndeajuns. Se uită supărată la servitoarea care o trezise așa de dimineață.

– De ce a trebuit să mă scoli, Elly? Aș mai fi dormit vreo trei ore.

– Nu, doamnă, este ora opt. Îmi pare rău că v-am

trezit, dar stăpînul vrea să vă vorbească. Chiar acum.

Lettice oftă. Nu putea s-o certe pe fată că și-a ascultat stăpînul; era un om care nu suferea nici o contrazicere și fata ar fi fost concediată dacă nu l-ar fi ascultat.

– Bine, nu mai fi așa de speriată. O să mă scol și n-o să fie nici o problemă. Dar ce face Philip la ora asta? Știam că a ieșit aseară.

– Da, doamnă, a ieșit și s-a întors acum. A spus că vrea să vă vorbească înainte, de a se culca.

Lettice făcu o grimasă. Philip ăsta se gîndește numai la el.

– Adu-mi rochia, te rog. Ea oftă și se ridică, stînd cu picioarele atîrnate peste marginea patului. Capul o durea cumplit și își simțea gura uscată ca iasca. Seara trecută se dusese cu Victor, jucaseră cărți, stătuseră pînă tîrziu și băuseră. Nu știa nici ea de ce; simțise nevoia unei distracții după „veghea” de la Flo și după vizita americanului. Nu se simțea deloc vinovată; el primise exact ce meritase. Cum și-ar fi putut închipui că ea va primi cu plăcere un necioplit ca el? Dumnezeuule, ce ar fi spus mama ei, descendentă a unei familii de lorzi normanzi, o Delaplaine, dacă și-ar fi pierdut vremea cu fiul unui fermier – nu, comerciant din colonii?

Elly îi aduse o rochie bleu-pal, gen sac, ce se închidea în față cu niște funde albe de satin, care cădeau liber la spate. Întrucît Philip era un om cam nerăbdător, ea nu se mai obosi să-și aranjeze părul, ci își puse doar pantofii și coborî în hol.

– Dumnezeuule, cred că ai dormit buștean, dacă ți-a luat atîta timp să fii gata. Mi-am închipuit că servitoarea

te-a prins în flagrant cu vreun amant, dar apoi mi-am dat seama că nu este stilul tău, nu-i așa, draga mea? îi spuse soțul ei cu o voce calmă.

După atîția ani de căsnicie pe Lettice n-o mai deranja stilul lui, așa că se așeză să asculte ce are să-i spună. Philip, îmbrăcat impecabil ca întotdeauna, chiar și după o noapte petrecută în afara casei, o studie cu atenție. El avea pe deget un inel cu un rubin de culoarea sîngelui de porumbel. Lettice, care îl cunoștea destul de bine, își dădu seama că el se străduiește să n-o enerveze, înaintea unei vești pe care urma să i-o dea. De fapt, el n-a reușit s-o domine niciodată, se gîndi ea. Îi întoarse aceeași privire, de calm aparent, deși gîndurile îi rățăceau destul de departe.

– Ai avut o noapte rea? o întrebă el cu falsă amabilitate, care era de fapt o critică la adresa felului în care arată.

– Sînt obișnuită să dorm mai mult de trei ore pe noapte, Philip. Nu prea mă trezesc la asemenea ore inumane.

– Am înțeles că ai un nou admirator. Vocea lui era mieroasă; ea se amuză cînd își aminti că pe vremuri o considera afectuoasă. De atunci descoperise că vocea lui devenea mai mieroasă, pe măsură ce îi creștea cruzimea.

– Cine? Despre cine vorbești?

– Am auzit că aseară ai întîlnit un tip din colonii pe care l-ai vrăjit. De ce nu mi-ai pomenit nimic despre el?

Lettice arboră un aer plictisit.

– Pentru asta m-ai sculat atît de dimineață? Ca să mă întrebi de ce nu ți-am spus că am întîlnit un bădăran

din colonii la petrecerea lui Fio? Dacă aş fi ştiut că te interesează atât de mult omul ăsta l-aş fi adus acasă şi ţi l-aş fi prezentat.

Philip se amuză.

– Lettice, ai învăţat să muşti. Mi se pare că ştii că ai devenit mai interesantă decît pe vremuri. Poate că ar trebui să te mai vizitez şi noaptea din cînd în cînd. Ți-ai modificat şi felul de a face dragoste?

Lettice se înfioră la cuvintele lui, dar îşi mască destul de bine sentimentele şi-i spuse:

– Nu m-am perfecţionat îndeajuns pentru pretenţiile tale, mylord. Soţul ei zîmbi, pentru că scena îi amintea de jocul de-a şoarecele şi pisica.

– Lettice, dacă te-ai fi gîndit puţin, ţi-ai fi dat seama că mă interesează orice prost care are bani.

– Deci, vrei să spui că te-ar interesa să-l înşeli pe domnul Murdock la cărţi? Mă îndoiesc că el are bogăţia pe care o sperî tu; cel puţin, după felul în care se îmbracă nu s-ar spune.

– Lasă aparenţele. Dacă-ţi aminteşti, a fost o vreme cînd şi pe mine mă considerai frumos şi pe dinăuntru şi pe dinafară.

– Mare prostie, recunosc eu ea cu răceală.

– De astă dată greşeşti foarte mult în privinţa lui Murdock. Se pare că tatăl lui a fost un comerciant foarte bogat în colonii, avînd chiar şi o flotă cu care-şi transporta bunurile. La moartea lui toate acestea i-au rămas domnului Murdock, pe care tu îl stimezi atât.

Lettice dădu cu indiferenţă din umeri:

– Este prietenul imposibilului ăluia de Sir Ponsonby şi, sincer vorbind, nu văd cum îl poţi atrage la un joc de

cărți, pentru că prietenul lui cred că-l-a prevenit deja.

– Ei, dar acum începe rolul tău, încântătoarea mea soție. Aș vrea să-l inviți pe sălbaticul ăla aici, la o petrecere mai restrînsă, fără Ponsonby, desigur. Tu vei avea grijă de vin și de atmosferă; poți să-l lași să te și atingă așa, în treacăt. Apoi, cînd ai situația sub control, îl vom invita la un joc de cărți. Cum ar putea să refuze? În special cînd tu îl vei ruga?

– Nu, n-am de gînd să fac așa ceva. Lettice sări ca arsă.

– De ce? Doar nu vrei să-mi spui că ai refuzat să mai colaborăm la asemenea stratageme?

– N-am de gînd să atrag în mrejele mele un alt ignorant, pentru ca tu să trișezi și să-i iei tot ce are. Cred că ești josnic și nu am de gînd să te mai ajut. Ea se îndreaptă spre ușă, dar vocea lui Philip o făcu să se întoarcă.

– A cam trecut ceva vreme de cînd n-am mai avut nici un fel de relații normale, ca între doi soți, nu-i așa, Lettice? Știu că nu-ți prea face plăcere, așa că am stat deoparte, pentru că sînt un gentleman. Dar tu de cîtă vreme n-ai mai avut nici un amant?

– Amant? Lettice deveni furioasă, deodată. N-am avut amant niciodată. I-am avut doar pe cei pe care mi i-ai băgat tu pe gît și pe care i-am urît așa cum te urăsc și pe tine.

Philip izbucni în rîs.

– Așa se vorbește cu soțul, Lettice? Și de ce uiți mereu că eu, în calitate de soț, am dreptul să mă culc cu tine, ori de cîte ori vreau?

– Da, poate, dar nu ai dreptul să mă arunci în brațele

unor bătrâni ca Danby, ca să poți să... Lettice se întrerupse înghițindu-și ultimele cuvinte.

– Nu te-am forțat, Lettice. Ți-am explicat că-i dătez la cărți o sumă atît de mare domnului Danby, încît ne-am ruina și-am rămîne într-o sărăcie lucie. Și pentru că maimuțoiul ăla senil era atît de înnebunit, încît era gata să-mi uite datoriile pentru o noapte petrecută cu tine, te-am sfătuit să accepți oferta.

– O, mai aveam altă posibilitate? Să-l accept sau să-mi petrec restul zilelor într-un iad continuu cu tine?

El își înălță sprîncenele, uimit de modul în care Lettice îndrăznește să-i vorbească.

– Într-adevăr, Lettice, este cam lipsit de orice morală. Sau de dragoste față de mine. De ce-ar trebui să-ți mai pese dacă sînt eu, Danby sau celălalt, cum îl chema?

– Leslie Evanton, îi replică Lettice, fără vreo inflexiune în glas.

– Da, așa este. Cel care m-a ajutat să cîștig funcția în guvern. Și am cîștigat ceva bani, nu-i așa? Oricum, de ce să continuăm așa? Tu mă disprețuiești și nu are sens să-mi fii credincioasă.

– Crede-mă, reținerile mele vin din faptul că nu am nici un motiv să-ți fiu credincioasă.

– În mod sigur nu ai nici un fel de principii? Scrupule? O Delaplaine? Nu mă faci să rîd. Nu există nici o persoană în Londra care să nu fi avut un flirt sau două, chiar și stimații tăi părinți.

– Crezi că nu știu asta?

– Și din moment ce, atunci cînd ești cu un bărbat nu ai nici o valoare ca femeie, cred că nu mai are importanță pentru tine cu cine te culci.

– Dar nu sînt o femeie ușoară, Philip.

– Nu? Din nou îşi înălţă sprîncenele. Toate femeile sînt curve, Lettice, dar numai cele sărace şi oneste se numesc așa.

– De ce-mi spui toate astea? Aş vrea să cred că nu-mi sugerezi să mă culc cu Murdock, ca să-l aduc la masa ta de joc.

– Nu, de mai bine de un an n-am mai făcut dragoste cu tine. Dacă nu vrei să mă ajuţi, situaţia se va schimba. Dar numai Dumnezeu ştie că prefer orice altă femeie în locul tău; oricare alta are mai mult nerv într-un singur deget, decît ai tu în tot corpul tău prin care nu circulă sînge. Dar stai să vedem, poate că nu va fi nevoie să mă sacrific eu. Ieri, Sir Harold mi-a oferit doi murgi în schimbul unei săptămîni petrecute cu tine la cabana lui de vînătoare.

– Cum îndrăzneşti să discuţi despre mine cu mizerabilul ăla! N-o s-o fac, Philip, poţi să mă ameninţi cu orice, dar n-o s-o fac.

– N-ai încotro, dragostea mea. Într-o bună zi, cînd vei fi în trăsura noastră, vizitiul va ieşi din Londra şi te va duce la rendez-vous-ul cu Sir Harold. Nu va ţine cont de împotrivirea ta; îi place să i se opună puţină rezistenţă. Şi, desigur, eu n-o să-ţi simt lipsa. Cu aceste cuvinte soţul îi zîmbi satisfăcut.

– Să fii blestemat, Philip, strigă Lettice plină de ură şi de indignare. Cum îi mai ura pe toţi bărbaţii! Oribilele lor atingeri, dominaţia lor. Bătrînul Danby fusese greu de suportat, iar noaptea cu Evanton o petrecuse ca în transă. Dar Sir Harold era prea de tot. Era asemănător lui Philip; îşi închipuia după felul în care se uita la ea şi

după cum încercase de cîteva ori s-o ciupească. Era convinsă că este un om foarte rău, care și atunci cînd face dragoste trebuie să producă durere.

– Bine, zise ea. O s-o fac. O să dau o petrecere, marțea viitoare, și o să-l invit pe Murdock.

– Ești nemaipomenită. Am știut c-o să înțelegi. Philip se ridică și se îndreptă spre ușa dormitorului lui, apoi se întoarse și se uită la soția lui.

– Sărmana Lettice. Am făcut o afacere proastă amîndoi. Te-ai măritat cu mine pentru bani și eu te-am luat pentru că te doream. Și uite unde am ajuns; blestematul meu bunic nu mai moare odată, așa că nu am bani; iar tu ești cea mai rece femeie cu care am avut norocul să împart patul.

Cu un rîs ciudat el părăsi încăperea, iar Lettice se întoarse, cu ochii înecați în lacrimi. De fapt, era inutil să plîngă. În plus, ea era o Delaplaine și ei nu plîngeau niciodată. Cu capul sus ea ieși din cameră. Sărmanul domn Murdock, se gîndi ea, va fi aruncat în gura lupului. Apoi își spuse că acest om, în prostia lui, era îndrăgostit chiar de unul dintre acești lupi.

2

Lettice își mișcă alene evantaiul în aer, uitându-se spre perete, aproape ignorând ce spuneau cele trei persoane din încăpere. Se gândea la mesajul pe care i-l scrisese în dimineața respectivă lui Charles Murdock, scuzându-se că n-a fost acasă și rugându-l să ia parte la o mică petrecere marțea viitoare. Se întreba dacă acest Murdock avea atîta fler, încît să descopere adevărul; spera că va primi de la el o misivă prin care să-și exprime regretul că nu poate veni. Asta ar fi zădărnicit planurile lui Philip. Poate c-ar fi fost mai bine să alcătuiască mesajul într-un stil din care să răzbată mai clar falsitatea, ca el să refuze.

– Ce crezi, Lettice? o întrebă Caroline Southam.

Lettice se uită la ea uimită și-și închise evantaiul cu zgomot.

– Ce spuneai Caro? N-am auzit ce m-ai întrebat.

– Așa este, rîse Caroline. Ce făceai, Lettice, te

gîndea la un nou amant? Așa cum făceau mai toate frumusețile Londrei, Caroline Southam o suspecta pe Lettice că flirtează cu o mulțime de bărbați. Dar, de fapt, ce femeie ar fi putut să-i fie credincioasă lui Philip Kenton? Deși era suspectată de toată lumea, nimeni nu putuse vreodată să spună nimic concret despre amorurile lui Lettice și toată societatea londoneză era de acord că măcar în domeniul acesta Lettice era discretă. Erau unii care afirmau că frumosul ei văr, Victor Delaplaine, era marea dragoste a lui Lettice, dar Caroline, care-i vedea destul de des împreună, respingea aceste teorii. Victor și Lettice erau ca doi frați, deci era exclusă orice posibilitate de alt gen. Uneori Caroline credea că tot ce se vorbește pe seama lui Lettice este o minciună. Ea îi era cea mai veche și cea mai dragă prietenă iar aceasta nu-i va spusese nimic, niciodată, despre vreun bărbat pentru care ar fi avut sentimente. Cu toate astea făcea glume, ca toți ceilalți, despre potențialii iubiți ai lui Lettice. Tot mai aștepta ca într-o zi să se ivească ceva palpabil.

Înainte ca Lettice să poată răspunde întrebărilor lui Caroline, majordomul se ivi în încăpere și anunță:

– A venit un oarecare domn Charles Murdock, doamnă.

Lettice lăsa să-i scape o înjurătură foarte colorată la adresa lui. Nu-l mai putea evita după ce-i trimisese acea invitație, dar parcă n-avea chef să-l vadă în acea zi. De fapt ea avea un mod destul de simplu de a gîndi și știa că îi va face un mare rău și avea, deci, rețineri. Dar, știind că nu mai are nici o scăpare, zîmbi forțat și-l așteptă să intre. La această invitație cei prezenți o

priviră surprinși. Știau din povestirile lui Percy Fartham despre întâlnirea ei cu sălbaticul și nu puteau înțelege de ce îi permite să intre în această casă. Caroline Southam o studie atent pe Lettice. Ce fel de jocuri făcea ea acum? Cei doi bărbați prezenți, Francher Willoughby și Kit Summers, ambii adoratori ai lui Lettice, se gîndiră că o face doar pentru a le stîrni gelozia și se hotărîră să-i facă niște scene pentru a o convinge de adorația lor.

De fapt, Lettice le observase reacțiile. Dar, la rîndul ei, era și mai surprinsă de acest Murdock, care se arăta cu mult mai demodat și mai needucat decît și-l imaginase ea. Nu purta nici o bijuterie, iar îmbrăcămintea îi era simplă și de proastă calitate, încît arăta mai mult a vînzător sau fermier. Duritatea trăsăturilor lui, neîndulcită de semne de frumusețe artificială sau de pudră, așa cum era Lettice obișnuită, îl făcea să apară și mai necioplit la lumina zilei decît se putuse vedea la lumina lumînărilor. Avea părul destul de scurt și nepudrat și era strîns neglijent, la spate, cu o panglică. Dacă ar fi fost vreun indian din preerii, n-ar fi arătat atît de diferit de toți bărbații pe care îi văzuse în viața ei. Avea pielea atît de închisă la culoare, încît ar fi putut să fie un sălbatic.

Murdock intră și se opri în cadrul ușii, pentru că văzuse încăperea plină de lume. Nu-și închipuise că Lettice va avea atîția vizitatori. Îi salută scurt, apoi rămase cam indecis, părăind un uriaș cu statura lui, iar toți ceilalți, cînd se hotărî să se așeze, urmărind fascinați scaunul fragil, stil franțuzesc, pe care se așezase, așteptînd să se prăbușească sub greutatea lui.

Lettice nu era deloc încîntată, dar se forță să-i

spună:

– Mă bucur atît de mult că aţi venit din nou, domnule Murdock. Am fost foarte supărată cînd am venit acasă şi-am auzit că m-aţi căutat.

Murdock zîmbi la auzul vocii ei. Nu-şi putea lua ochii de la ea: era îmbrăcată într-o rochie de culoarea mării care-i accentua verdele ochilor şi părea mai frumoasă ca niciodată. El îi observă frumuseţea şi eleganţa figurii. Lui Charles nu-i plăceau femeile care folosesc fondul de ten prea alb, rujul strident sau pudra de păr; toate astea ascundeau femeia în sine. Dar frumuseţea reală a lui Lettice nu putea fi mascată, deşi el ar fi vrut s-o vadă fără toate aceste accesorii. Nu ştia nici măcar ce culoare are părul ei ascuns de pudră. Era negru? Roşu? Blond?

– Am venit imediat ce am primit invitaţia dumneavoastră, spuse el şi Lettice simţi o uşoară ameţeală cînd îi auzi vocea şi tonul sincer. Cum de putea să-şi expună sentimentele chiar aşa? Ea învăţase încă din copilărie să şi le ascundă cît putea de mult, pentru ca alţii să nu le poată folosi împotriva ei. Mai erau şi alte jungle în afară de cele geografice, iar Lettice învăţă să se lupte cu jungla care se numea lumea bună a Londrei. Poate Murdock îşi închipuia că această aristocraţie era formată doar din oameni slabi, dar adevărul era că-ţi trebuia mult mai mult aici pentru a supravieţui; frumuseţe, spirit, rezistenţă la permanentele atacuri, puterea de a te lupta pentru a-ţi menţine poziţia, bogăţia. Lettice supravieţuise acestei lumi şi, contrar aparenţelor, prosperase. Nu putea să creadă că lumea în care trăia Murdock era diferită, aşa că îl aprecie drept slab şi prostuţ.

– Mă flatezi, domnule Murdock. Vrei să-mi iei mințile.

El zîmbi, neștiind cum să-i interpreteze spusese. Ceilalți doi bărbați din încăperea o cam cunoșteau deja, așa că își pierdură curînd interesul pentru conversația dintre cei doi și se angajară alături de celelalte persoane în conversațiile lor obișnuite, flirtînd și încercînd să se întreacă în spiritualitate. Murdock îi urmărea. Nu știa cum să intre în conversația lor și se simțea în plus. Fără îndoială că va fi luat drept prostănac. Sperase prostește s-o aibă pe Lettice numai pentru el și acum plătea pentru naivitatea lui.

Și Lettice era plictisită de conversația lor. Se plictisea adesea: această plictiseală era la baza faptelor ei necugetate uneori, a escapadelor, a jocurilor de noroc și a deghizărilor scandaloase în timpul cărora umbla pe străzi cu vărul ei, Victor. De fapt, ea pe colonist trebuia să-l atragă, nu pe ceilalți: nu putea să-l lase să plece fără să-i arate interes.

Se întoarse spre Murdock și-i spuse cu multă dulceață în glas:

– Domnule Murdock, cred că n-am înțeles prea bine de la Sir Edward motivul vizitei dumneavoastră aici, la Londra. Ce faceți, de fapt?

Mișcat de interesul ei, Charles îi spuse:

– Am venit aici să implor Parlamentul să-și reconsidere atitudinea față de colonii, în special față de Boston și Massachusetts Bay. Pe la începutul lunii mai am aflat despre Tratatul de la Boston și am fost de acord să vin în Anglia pentru a pleda cauza noastră. Cînd am sosit, am fost șocat să aflu că Parlamentul a promovat cîteva acte pentru a distruge aceste colonii.

Am încercat să le vorbesc despre necazurile noastre și despre situația explozivă din colonii, dar n-au vrut să mă asculte. M-am întâlnit separat cu unii dintre membri, dar... Apoi oftă: cred că n-am prea avut noroc. Se pare că toată lumea de aici vrea să îngenuncheze coloniile, chiar dacă ar însemna distrugerea Boston-ului. Aș vrea să-i fac să înțeleagă că și noi, cei din colonii, sîntem tot englezi și punem mult preț pe valorile libertăților și drepturilor, ca toți oamenii. Mi-e teamă că cei din colonii nu vor face față acestor tratamente.

Lettice se uită la el uimită:

– Dar ce posibilități au? Dacă Parlamentul a emis niște hotărîri și nu-l puteți determina să le schimbe, cum se pot împotrivi coloniile?

Murdock se uită foarte serios la ea și îi zise:

– Pot face ceea ce au făcut și englezii pentru a-și apăra libertatea pornind lupta armată. În acest moment Lettice și toți ceilalți se uitară la el surprinși.

– Vreți să spuneți că vor lupta? Că se vor ridica împotriva propriului lor rege?

– Să sperăm că nu se va ajunge la așa ceva. Și, pe lângă asta, guvernul ne mobilizează soldații, ne închide portul Boston, nu ne dă dreptul să ne alegem propriul nostru consiliu de guvernare, nici judecătorii sau jurații. La toate aceste acte oamenii nu vor mai rezista multă vreme.

– Hai să fim serioși, Murdock, îi spuse Francher Willoughby. Chiar îți închipui că o mînă de comercianți zdrențăroși și fermierii din colonii vor face față armatei regelui? Ar fi curată nebunie.

Charles îi răspunse cu tristețe.

– Am impresia că voi, cei de aici, din Anglia, nu puteți înțelege la modul real coloniile. Există acolo oameni cu gândire independentă, care și-au apărut pământul de sălbatici, în ciuda greutăților și a pericolelor. Întreabă un bărbat care și-a văzut soția și copiii măcelăriți și scalpați de indieni, dacă îi este frică de soldații britanici.

Caroline Southam se arată îngrozită de spusele lui și atunci el își ceru scuze:

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să vorbesc asemenea lucruri în fața doamnelor. Dar în America femeile nu numai că aud asemenea vorbe, dar se și confruntă cu astfel de situații.

– Îmi închipui că, în cazul acesta, este destul de greu să rămâi o doamnă și să te porți ca atare, spuse Lettice. Totuși eu cred c-aș putea.

– Lettice, interveni Caroline, râzînd, am auzit că ție ți-e greu să rămâi o doamnă chiar și aici, în Londra.

Murdock rămase nedumerit de faptul că tocmai prietena ei făcea o asemenea remarcă insultătoare, dar Lettice rîdea încîntată. Willoughby și Summers era gata de plecare, plictisiți de o asemenea conversație. Murdock își dădu seama că ar cam trebui să plece și el pentru că stătuse destul la această primă vizită, dar nu se îndura.

Lettice îi vorbea cu un timbru plăcut, îi zîmbea și se uita cu subînțeles la el pe sub genele ei groase, iar întreaga ei făptură părea că este gata să i se dăruiască. Simți o durere de nesuportat la gîndul că după ziua de marți nu avea s-o mai vadă. Charles se forță să se ridice să-i spună ia revedere, luîndu-i mîna și sărutîndu-i-o.

Apoi ieși din casă, lăsînd-o pe Lettice să se uite după el, amuzată și, în același timp, îngîndurată.

Cînd Charles ajunsese acasă la prietenul său, Sir Edward îl invită să bea ceva înainte de masă. Charles îi arătă invitația din partea lui Lettice. Sir Edward nu fusese acasă cînd sosise invitația.

– Ce-i asta? îl întrebă Edward, uitîndu-se la prietenul lui. Parcă ieri nici n-a vrut să te vadă.

– Majordomul a spus că nu este acasă. M-am gîndit că ea nu vrea să mă primească. Dar, de fapt, nu fusese acasă.

Edward se uită la el suspicios.

– Și nu te duci?

– Ba da, îi răspunse Charles.

Sir Edward oftă și puse cărțile pe masă.

– Charles, ești prea înțelept ca să cazi într-o asemenea capcană. Chiar nu poți să-ți dai seama ce cursă ți se întinde? Cum îți explici tu că lady Lettice care a fost atît de rece cu tine aseară, a devenit atît de plină de afecțiune? E foarte clar: vor să-ți ia aurul.

– Ei, Ned, nu mai fi așa de pesimist, rîse Charles. Trebuie să plec acasă în curînd. Ce se poate întîmpla într-un timp atît de scurt? Poate că soțul ei o să vrea să jucăm cărți, dar după cum ți-am mai spus, nu sînt nici eu un novice. Știu că trebuie să plec acasă. Boston-ul suferă deja din cauza hotărîrilor privind regimul portuar. De unde o să le mai vină hrana fără liniile maritime? De asemenea, mama vitregă are nevoie de ajutorul meu, la fel ca toți ceilalți prieteni. Mi-e teamă de ceea ce ne așteaptă; cred că va urma o perioadă de suferințe și greutate. Așa că, permite-mi această mică plăcere

înainte de a pleca: să mai văd încă o dată figura atît de frumoasă a lui lady Lettice.

- Ponsonby oftă și-și mai turnă puțină băutură.
- Nu știu, Charles. Știu doar că nu-mi place asta.

Lettice oftă și se examinează în oglindă. Nu-i plăcu ceea ce văzu. În ultima vreme avea probleme cu somnul; cînd adormea, somnul îi era plin de vise urîte și neodihnitor, fiind chiar mai obosită decît atunci cînd nu doarme deloc. Din motive necunoscute cădea pradă acelorași sentimente care-i afectaseră copilăria. Îi era frică de singurătate, era mereu tristă, simțea nevoia să fie iubită și se îndoia de ceea ce urma în viața ei. De cînd crescuse și se măritase le mai alungase, participînd la viața socială a Londrei, dansînd și flirtînd, jucînd jocuri de noroc sau bînd ca să scape de acești demoni care-i chinaseră copilăria. Dar, de cîtva timp, toate aceste remedii nu mai aveau efect. Tot ceea ce făcea o obosea și îi adîncea cearcănele de la ochi.

Singurul remediu era să mai îngroașe fondul de ten de sub ochi și să se roage ca la lumina lumînărilor cearcănele să nu i se vadă. Acum, privindu-se în oglindă, i se părea că nu este doar obosită, ci și mai bătrînă decît vîrsta pe care o avea; stratul gros de pudră îi atîrna de piele formînd riduri acolo unde nu existaseră. Oare într-adevăr nu existaseră? Avea doar douăzeci și trei de ani, se căină ea. Dar gîndurile i se întoarseră la vremea cînd avea numai șaptesprezece

ani atunci cînd plecase la Londra, în plin sezon, făcuse senzație și terminase anul căsătorindu-se cu unul dintre cei mai convinși burlaci ai capitalei. Trecuseră șase ani de atunci, ani de nopți pierdute, fără somn, ani petrecuți cu creditorii mereu pe urmele ei, ani întinați de pretențiile tot mai absurde ale lui Philip. Fata cea veselă era acum dură, sofisticată, o femeie care gîndea prea mult pentru vîrsta ei.

Tristă, Lettice plecă din fața oglinzii. În ce stare proastă intrase și asta datorită americanului! Ar fi dorit ca el să nu fi fost atît de pur. Era ca un copil care venea spre ea cu inima deschisă. Ei, de ce o fi atît de prostuț? Dar cînd se vo întoarce la Boston va fi mai înțelept. Ea nu putea să-și permită să atragă mînia lui Philip pentru a păzi prostia lui Murdock; pentru că, de fapt, ea cu soțul ei trebuia să-și trăiască viața. Și ce s-ar fi întîmplat dacă l-ar fi decepționat pe individ? Familia lor se ocupase cu înșelătorii toată viața. Era un fel de tradiție. Își aminti ce obișnuia Victor să-i spună, cînd ea își deschidea inima către el:

– Draga mea Lettice, cum ai putea să simți tu altceva? Noi, familia Delaplaines, am început-o așa de cînd am venit odată cu Cuceritorul și am furat pămîntul bieților saxoni. Lumea spunea despre noi, în glumă, că avem un singur motto: totul pentru noi. Uită-te la părinții tăi – sau la ai mei. Întotdeauna noi sîntem ca mărul stricat care le strică și pe celelalte.

Lettice ieși din cameră și coborî pentru a face o ultimă verificare a sufrageriei. Totul era în perfectă ordine. Ca întotdeauna, majordomul îi urmase instrucțiunile și pusese cartea de vizită a domnului Murdock

îngă a ei. Își compuse un zîmbet plăcut și se îndreptă spre o altă încăpăre, unde Philip conversa deja cu oaspeții care sosiseră.

Charles Murdock venise primul și petrecuse o jumătate de oră cu Philip Kenton. Venise atît de nepoliticos de devreme, încît a trebuit să stea cel puțin cîteva minute în hol, așteptîndu-l pe Philip să coboare, ceea ce îl enervă cumplit pe acesta, pentru că nu avusese timp să-și termine toaleta.

Lui Murdock îi dispăcu de la prima vedere Kenton, care era foarte elegant. Pînă atunci nu se gîndise deloc la soțul lui Lettice, dar, odată confruntat cu omul în carne și oase, trebui să-i admită existența și să-l vadă ca pe un posibil impediment în calea relației lui cu Lettice.

În plus, conform principiilor lui, Charles trebuia să facă față codului moral: el, de fapt, tînjea după soția altuia. Kenton îi părea ca un șarpe, ca un om cu porniri diabolice. De-abia acum începu să creadă ce-i spusese Sir Edward despre acest om și i se făcu rău cînd se gîndi că biata Lettice trebuie să suporte un asemenea om. Charles și-o imagină goală alături de Philip, forțată să-i accepte mîngîierile și fu cuprins de disperare. Nu putea face nimic. Fără îndoială Lettice fusese forțată de părinți să se mărite cu un asemenea om: căsătoriile aranjate erau destul de frecvente în rîndul aristocrației. Dar, din moment ce ea îi era soție, nu putea s-o protejeze nimeni împotriva lui: Charles n-ar fi avut cum s-o ajute să scape.

Sir Edward ar fi rîs la acest gînd și l-ar fi asigurat că doamna nu dorește să scape de un asemenea soț.

Erau prea potriviți. Dar, de această dată, Edward se înșela, își spuse Charles. Așa trebuia să fie. Lettice era șocantă, dar trebuia să aibă ceva în plus. Trebuia să aibă acea dulceață, acea bunătate care-l atrăseseră pe Charles.

Lettice își făcu apariția în cadrul ușii și Charles sări în picioare, orbit din nou de frumusețea ei. Era îmbrăcată într-o rochie de brocart roz, cu fusta puțin lăsată în față și ridicată lateral, făcându-i talia foarte subțire. Rochia îi scotea în evidență sînii. Pe pieptul gol avea un diamant mare, la fel și în urechi. Aceleași diamante îi străluceau în părul pudrat.

Își desfăcu evantaiul și-l ținu ca pavază, cu ochii privind pe deasupra lui.

– Mă puteți scuza? Din vocea ei se putea înțelege că ei au și făcut-o deja, pentru că ea era pur și simplu încântătoare. Am întârziat nepermis de mult. Dar n-aș fi putut apărea fără să mă fac frumoasă pentru voi. Bărbații fură de acord pentru că era foarte frumoasă, indiferent cît timp petrecuse în fața oglinzii. Ea rîse ușor la complimentul lor, în timp ce înconjura camera cu privirea, oprindu-se asupra lui Murdock, căruia îi zîmbi.

– Domnule Murdock, mă bucur că ați venit. Mă temeam că, după comentariile de ieri, nu-ți mai face plăcere o adunare de englezi. Vocea ei era șocantă, iar ochii îi străluceau.

Charles înaintă spre ea și-i spuse cu o voce joasă:

– Doamnă, n-aș putea avea sentimente războinice împotriva dumneavoastră.

Ea îl atinse în glumă cu evantaiul pe obraz.

– Ai grijă, domnule Murdock. Dacă stai mai mult aici.

te voi transforma în admirator și atunci ce vor crede despre dumneata cei din Boston?

El rîse.

– Fără îndoială, vor considera că m-am modernizat. Mă tem că multă lume, chiar și sora mea mă găsește plictisitor.

– O, nu, este imposibil, zise ea cu un aer ușor batjocoritor.

Charles roși și-i spuse:

– Știu, doamnă, cum ar trebui să arăt. Nu sînt prea vorbăreț, nu am nici alură de dandy, ca majoritatea bărbaților pe care îi cunoști. Dar te asigur că sub înfățișarea pe care n-o prea agreezi se ascunde un om bun.

Privirea ei se îndulci și în glas îi apărură o notă de duioșie:

– Cred că la noi este tocmai invers: sub stratul de vopsea nu găsești nimic. Pentru o clipă se priviră în ochi și lui Charles i se păru că vede o tristețe imensă. Vru să-i ia mîna, dar fură întrerupți de soțul ei care era însoțit de un servitor cu o tavă.

– Murdock, încearcă vinul ăsta. Îți jur că este cel mai bun din toate vinurile de contrabandă.

Întristat de destrămarea acestui moment intim, Charles luă vinul și-l gustă, în timp ce Lettice își reluă conversația. De cîteva ori, servitorul încercă să-i mai toarne, dar Charles era prea plin de ființa lui Lettice pentru a putea bea.

Pe cînd lumea se muta în sufragerie pentru a minca, Philip o apucă brutal de braț pe soția lui și-i șopti:

– Ce naiba faci? Individul n-a băut nici două pahare

toată seara. Chiar ți-ai pierdut toate farmecele?

– Am făcut tot posibilul, îl înfruntă ea. Ori de cîte ori vine servitorul și-l invit să bea, el refuză. Ce să fac dacă e purtitan?

Philip o strînse și mai tare.

– Încearcă. Ori îl faci pe maimuțoi să joace cu mine, ori te așteaptă vremuri grele, fetițo. O podidiră lacrimile, dar nu spuse nimic. La masă se arătă și mai interesată de omul de lîngă ea, ascultînd atentă spusele lui, arătîndu-i un interes sporit. De fapt, nu auzea nimic din ce spunea Murdock pentru că era mereu atentă la nivelul vinului din paharul lui, la dorința ce i se citea în privire și la efectul pe care îl exercita asupra lui. Flirtul era o artă în sine, iar Lettice putea fi considerată o artistă în domeniu. Nu era loc pentru sentimente în tot ce făcea; mintea îi era concentrată asupra dorințelor lui, precum și a reacțiilor care să-i trezească și mai mult interesul. Odată, fiind domnișoară, îi plăcuse să flirteze: acum era doar interesată să-l înșele pe cel din fața ei.

Deși cu multă pricepere ea îi ținea mereu paharul plin, nu-l putu face să bea prea mult, și cu toate că masa era pe sfîrșite, el nu se ameți deloc. Charles, fericit de atîta noroc, nu era interesat nici de mîncare, nici de bătătură. Era pur și simplu fermecat de femeia de lîngă el. Era amuzantă, frivolă și fermecătoare. Cînd se apleca spre el, îl amețea cu parfumul ei, ba uneori îl atîngea cu sîinii ca din întîmplare: carnea lui luă foc, chiar și prin materialul hainei. Dumnezeuule, era atît de delicioasă! Cu pieptul aproape gol și sîinii strînși într-un corset din care păreau gata să evadeze: cu gura mereu deschisă, cu buza de jos plină și senzuală, așteptînd

să fie sărutată: cu mâinile lungi și grațioase, cu degete fine, care se ridicau și coborau umplându-i mereu paharul sau atingându-l din când în când. Nici o femeie nu-l tulburase pînă în acel moment ca ea. În aceste momente simțea că ar lăsa totul la o parte, inclusiv Boston-ul, numai să fie singur cu Lettice și să facă dragoste cu ea.

După masă, grupul se retrase pentru băuturi și pentru conversație. Lettice, amintindu-și de obligația față de ceilalți oaspeți se duse să-i mai întrețină și-l părăsi pe Charles. Însă, oriunde se ducea, era urmărită de ochii lui, iar el o simțea atît de aproape, încît ardea de nerăbdare s-o aibă înapoi, lîngă el. Petrecerea se împărți în grupuri de doi sau trei, iar Lettice trebuia să fie în mijlocul lor. Era în intenția ei de a-l lăsa să-i simtă lipsa, pentru ca atunci cînd jocul avea să înceapă el să stea lîngă ea. Odată prins în joc, el n-ar mai fi putut da înapoi. Era o strategie a lui Philip să capteze interesul viitoarei victime, lăsînd-o mai întîi să cîștige.

Planul ei mergea destul de bine. La scurt timp după ce ea s-a întors lîngă Charles, Philip îi invită pe toți la masa de joc. Toți porniră jocul cu multă pasiune, în afară de Charles. El își aminti ce-i spusese Edward și nu avea chef să se implice în afacerile lui Philip. Dar, cînd el șovăi, Lettice se întoarse spre el, implorîndu-l să rămînă.

– Nu se poate să pleci, te rog, mai stai.

Prin acest mod de abordare, el n-o putu refuza și jucă. Nu avea chef s-o părăsească pe Lettice, simțea că nu se poate rupe de lîngă ea, dar nici nu putea să nu joace. În plus, el se îndoia că ar putea pierde prea

mult. Chiar dacă era considerat un sălbatic de cei din jur, în materie de cărți era un as. La Cambridge, pierduse foarte mult la venirea la universitate, dar apoi a devenit expert. În facultate, în timpul studiilor, continuase să joace cărți și să se familiarizase cu trișorii și mentalitatea lor.

În seara aceasta el jucă și câștigă destul de mult, deși nu mai jucase de când plecase din Anglia. Se trezi la aceeași masă cu Philip și cu alți străini, în timp ce Lettice era la altă masă. Fiind departe de ea, mintea i se mai limpezi puțin și-și reaminti că trebuie să plece a doua zi, așa că ar fi fost mai bine să se culce devreme. Se ridică și-și luă rămas bun de la gazdă, adunându-și câștigurile.

– Ce faci, omule, îi spuse Philip vesel, doar nu vrei să pleci chiar acum? Mai stai și dă-ne o șansă să ne revanșăm.

Lettice urmărea fascinată felul în care Murdock îl refuză pe Philip și pe ceilalți de la masă. Nu mai văzuse o persoană atât de puternică, încât să scape din mâinile lui Philip. Murdock nu se lăsă impresionat nici de câștigurile lui, nici de opinia celorlalți; era un adevărat bărbat. Se înclină în fața ei, luându-și rămas-bun și o privi cu niște ochi flămânzi, de parcă ar fi vrut s-o țină minte toată viața.

Ea sări brusc în picioare și veni în urma lui, ajungându-l în holul de la intrare:

– Domnule Murdock!

El se întoarse spre ea, cu multă afecțiune în ochii lui albaștri.

– Lady Lettice.

– Când ne mai vedem? Ea se opri deodată, simțindu-se foarte timidă.

Ochii lui se întristară brusc.

– Mă tem că n-o să ne mai vedem. Vaporul meu pleacă mâine.

– Așa repede?

Lettice se simți abandonată. Fără a se mai gândi, ea îi spuse:

– la acest dar de adio, de la mine, spuse, ridicându-se pe vîrfuri și sărutîndu-l cu delicatețe.

La atingerea gurii ei, toată rezistența lui Charles cedă și o luă în brațe. Își înclină capul pentru a o săruta pe buze, cu pasiune, de parcă ar fi vrut să-i soarbă tot sufletul. Lettice îi simți vibrația corpului. Mai fusese sărutată de mulți bărbați, dar niciodată nu simțise o asemenea împletire perfectă de dorință și căldură. Cu buzele lipite de ale lui, ea auzi un geamăt care venea din adîncul ființei lui de parcă ar fi fost sfîșiat.

Deodată îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, cu pumnii încheștați. Pentru o secundă se opri ca pentru a-și echilibra rațiunea cu pasiunea nebună pentru ea.

– Frumos din partea ta, Murdock, se auzi vocea batjocoritoare a lui Kenton din cadrul ușii. Amîndoi se întoarseră spre el. Ne-ai luat banii, ai plecat fără a ne da posibilitatea să ne luăm revanșa, iar acum, te gălesc cu nevastă-mea. Nu ți-a spus nimeni pînă acum că așa ceva nu se face?

Lui Lettice îi cam pieri culoarea din obraji, cînd își auzi soțul. Știa că el va pune pe seama ei plecarea lui Murdock. Simți un fior de frică ce-i cuprinse toată ființa

– Toată seara n-ai făcut altceva decît să te ții după

nevastă-mea; ai fi putut cel puțin să onorezi masa de joc a bietului soț încornorat, zise el cu aceeași voce batjocoritoare.

Lettice își umezi buzele cu nervozitate și-i spuse cu o voce fără inflexiuni:

– Da, te rog să rămii.

Charles se uită de la Kenton la soția lui și deodată suspiciunea îi domoli dorința care-l învăluisese toată seara. Se întoarse spre Lettice și, în răceala care se așternuse pe fața ei, văzu confirmarea suspiciunilor lui.

– A fost deci adevărat ce mi-a spus Edward: tu nu ești decît cea care-i ademenește pe bărbați în plasa soțului tău. Era cuprins de mînie. Ce prostește se comportase jucînd după cum îi cîntase această femeie care-i stîrnise cele mai aprige dorințe – pe care le speculase toată seara, după cum se putea vedea acum. El nu-i văzuse șiretenia, atît de vizibilă pentru alții. Cum a putut el să creadă că poate prezenta vreun interes pentru această femeie – așa cum era el! Era ca și cum ea s-ar fi simțit atrasă de vreun urs sau de vreun bou. De ce nu putuse să-i vadă clar intențiile după cum flirtase cu el?

– Ești o lepădătură și o mincinoasă!

Lettice fu cuprinsă de mînie și-și ridică fața plină de ură, pentru a-l înfrunta:

– Dumneata ești un naiv, domnule Murdock, îi spuse ea cu răceală. Un naiv dacă ți-ai închipuit că te-am invitat doar așa, pentru ochi dumitale frumoși, și nu pentru averea dumitale. Și mai ești și laș, pentru că dai bir cu fugiții.

Pe Murdock îl cuprinse o mînie fără seamăn, la

vorbele ei și în acel moment o urî, îi urî pe amîndoi, aristocrați zîmbitori, superficiali, care își bătuseră joc de sentimentele lui. Naiba să-i ia pe toți acești egoiști care nu știau nimic altceva decît să-și urmărească scopurile, nepăsîndu-le dacă este cineva călcat în picioare. Deodată, vru să-i înfrîngă, să le ia banii și să li-i bage pe gît. Erau ca lupii care de abia așteptau să mănînce o biată oaie.

– Bine, zise el, cu o voce din care răzbătea o răceală cumplită. M-am hotărît. Să ne întoarcem la masa de joc. Îi lăsă în urmă și părăsi încăperea.

3

Aurdock jucă destul de calm, deși era plin de mînie. Se simțea ca în acele situații în care era nevoit să pledeze, rămînînd detașat de cauză. O văzu pe lady Lettice frumoasă, dar distantă, precum o statuie de marmură, stînd în spatele soțului ei și-i disprețui pe amîndoi, cu aceeași intensitate cu care o dorise mai înainte pe ea. Dar emoțiile lui nu se amestecau în jocul de cărți, iar mintea îi lucra ca o mașină, descoperind slăbiciunile lui Kenton, jucîndu-se cu ele, recunoscîndu-i metodele de a trișa și blocîndu-i-le cu istețime.

Omul din fața lui devenea tot mai impacientat pe măsură ce grămada de bani din fața lui se micșora, mărindu-se la Murdock. Ceilalți parteneri renunțară pe parcurs, afirmînd că Murdock este prea isteț pentru ei. Dar Kenton era ca un obsedat. Ironia de a pierde net în fața unuia pe care-și propusese să-l păcălească era mai mult decît putea el să îndure. Fiind nervos și încoțit,

făcu greșeli mari, parie prea mult pentru cărțile pe care le avea și renunță la cărți pe care ar fi trebuit să le păstreze.

Deși noaptea era pe trecute cei doi se mai aflau la masa de joc, în timp ce toți ceilalți îi urmăreau. Nimeni nu manifesta simpatie pentru american, dar nici pentru Kenton nu plîngea nimeni. Toți cei prezenți jucaseră de multe ori cu el și pierduseră, suspectîndu-l că trișează, dar nimeni nu știa cum. Toți fuseseră rînd pe rînd biciuiți de limba ascuțită, de aroganța, de sarcasmul lui și mulți dintre ei nu puteau să creadă că va fi învins de un sălbatic din colonii, pe care el îl adusese ca să-l sărăcească.

Chiar și Lettice care știa că va avea de îndurat mînia lui Kenton și că va suporta pierderea banilor alături de el, se bucura că soțul ei va fi învins de astă dată. Era totuși greu de imaginat pentru oricine că Philp va pierde în fața americanului, pe care încercase atît de mult să-l atragă și să-l facă să piardă. Părea că este răsplata dură a faptului că el îl adusese pe Murdock la masa de joc. Ochii lui Philip străluciră amenințător cînd începură ultima mînă; era sigur c-o s-o cîștige. Singura problemă o reprezenta suma prea mică de bani pusă în joc: îi trebuia un cîștig mare pentru a mai recupera din pierdere. Cu puțin răgaz și cu un cîștig oarecare, era sigur c-o să-l bată pe idiot. Dar norocul începuse să se cam îndepărteze de el.

Ca de obicei, îi spuse lui Murdock:

– Nu mai am bani pentru moment. Pot să-ți semnez o chitanță pentru ei? Murdock rîse scurt și-i reteză elanul.

– Chiar credeți că mă bazez pe o bucată de hîrtie cu numele dumneavoastră? Am auzit că aveți datorii foarte mari. Nu, domnule, nu accept.

Kenton își înălță sprîncenele de parcă ar fi vrut să spună că se aștepta la o asemenea grosolănie din partea lui. Își scoase inelul cu rubin de pe deget și-l ținu pentru un moment în lumină.

– În acest caz poate acceptați această bijuterie. Se poate vedea că este de valoare, chiar de o valoare mult mai mare decît suma pe care voiam s-o joc.

Charles făcu un semn clar de refuz. Era obosit și, dacă voia să doarmă puțin înainte de plecare, trebuia să plece imediat. În plus, mînia îi mai trecuse, lăsînd în loc doar tristețe.

– Eu nu-ți cer nimic.

Vorbele lui Murdock și mărinimia lui îl făcură pe Kenton să aibă o reacție destul de ciudată.

– Poate că ar fi mai bine să iei ceva ce nu doresc și de care nu am nevoie.

Se întoarse și apucă mîna soției sale trăgînd-o în față cu brutalitate. Charles se uită la el, dar nu-i venea să creadă.

– Vrei să spui că o lași drept gaj?

– Da, adineauri se părea că-ți place foarte mult. Cît dai pe ea? O mie de lire? Mie mi-ar conveni. Tu pui o mie de lire și eu o aduc în joc pe Lettice. Femeia se uită umilită deasupra capului lui Murdock. Philip îi făcuse multe măgării de-a lungul timpului, dar asta le depășea pe toate: o oferea ca pe un obiect, un animal sau un lucru, drept gaj, unui om a cărui inimă ea o rănise cu cîteva ore înainte, într-o încăpere plină de oameni.

Lettice își păstră mîndria, la fel cum făcea în copilărie, cînd trebuia să facă față pedepselor guvernantei.

Murdock își mută privirea de la omul cu fața arogantă, la femeia de lîngă el care stătea ca o statuie, pe a cărei figură nu se citea nimic. Cum putea acest om să fie atît de lipsit de decență, încît să-și supună soția la un asemenea tratament? Sau poate că ei nici nu-i păsa; Edward îi spusese că ea se culcase cu mai mulți; poate o lua ca pe o aventură. Fu cuprins de repulsie. Cum gîndesc oamenii ăștia, de se cred deasupra tuturor conveniențelor? Sau făceau asta pentru ca să-și mai bată joc încă o dată de principiile lui de om corect?

– Nu cred că face o mie, dar dacă asta este valoarea pe care i-o atribui, mă învoiesc.

Philip zîmbi și luă cărțile. Stînd lîngă el, Lettice nu simțea decît un zgomot permanent în urechi. Dumnezeu, ce mai putea face acum? Dacă cîștiga bărbatul din Boston, și cam așa se părea, o va lua cu el? Ar fi fost atît de crud și de răzbunător? Da, ar fi putut, pentru că era un simplu bărbat. Philip ar arunca-o în brațele lui. După ce-ar fi pierdut, ar fi fost atît de furios pe ea, încît ar fi urît-o. Așa că ar trece de la soțul ei la un alt bărbat. O mai făcuse el și înainte, dar nu în mod deschis. Și ea trebuia să sufere exact ce-ar fi suferit dacă nu-l atrăgea pe american spre jocul lui Philip.

Se auzi strigătul lui Philip, care și sări în același timp de pe scaun.

– Oh, ochii ăștia blestemați! Sînt convins că ești vrăjitor, după felul în care ai cîștigat în seara asta! Ia-o cu tine atunci și ai grijă de ea. E ca și cum te-ai culca cu un aisberg!

Lettice roși brusc și Murdock fu sigur că în toată viața lui n-a urît un om mai mult decât pe acest Kenton. Avu pornirea să sară peste masă și să-l ia de gît. Controlîndu-se, se întoarse și o invită pe Lettice să-l urmeze.

Umilită și de acest gest, Lettice îl urmă și ieșiră din casă unde rămăseseră toți bărbații pe care îi ura atît. Odată ajuns afară, Charles păși repede, pentru că era prea tulburat ca să se controleze. Fu surprins cînd Lettice îl urmă cu același pas grăbit, ca un cățeluș; el o crezuse mai mîndră. Dar lui îi era tot mai clar că nu o cunoaște deloc. Se întrebă dacă Kenton simte vreun regret. Era greu pentru Charles să creadă că un bărbat poate să-și trimită cu atîta indiferență soția în patul altuia.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît se înfuria mai tare pe Kenton, pe Lettice, pe el însuși pentru dorința care mai stăruia în el față de ea. O dorea, o disprețuia și se detesta pentru ambele sentimente.

Lettice era prea înfricoșată, nici nu vedea pe unde merge, dar cînd Murdock se opri, ea văzu că se aflau în fața unui han din apropierea portului.

– Unde sîntem acum? Am crezut că stai cu Sir Edward, spuse Lettice.

– Ai vrea să te duc în camera mea din casa lui Sir Edward, îi răspunse el cu răceală. Chiar nu te mai gîndești deloc la reputația ta?

Lettice se uită la el în tăcere. Ce fel de om mai era și ăsta care se gîndea la reputația ei, pe cînd încerca s-o distrugă? Cu capul sus, ea intră prima în han.

Hangiul, care se pare că fusese plătit foarte bine, le

oferi o cameră mare și bine întreținută. Pentru a-și ascunde stînjeneala, Lettice se plimba de la ușă la fereastră. Privind în jos, ea văzu portul și ancorele vaselor.

– Care este vaporul tău? întrebă ea pentru a mai cîștiga timp.

– Se numește *Sally Blue*. Cred că nu se vede de aici. Din tonul lui, ea înțelese că discuția era încheiată.

Lettice trase aer în piept și se întoarse spre el.

Nu se mai putea ascunde acum. Murdock era în cealaltă parte a camerei, sprijinindu-se de ușă. Ochii lui o urmăreau plini de dorință, iar ea se pregăti pentru atacul lui. Dar, pe neașteptate, el vorbi.

– Cît de des faci asta?

– Ce? întrebă ea, disprețuitoare.

– Te culci cu alți bărbați pentru a plăti datoriile bărbatului tău.

Lettice strînse din pumni, pentru a rezista dorinței de a-l pălmui.

– Nu prea des.

– De ce o faci în seara asta? Doar pentru a-ți mai colora un pic viața?

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Eu n-am făcut nimic, tu și Philip ați aranjat totul.

– Ai venit după mine cînd am plecat.

– Trebuia s-o fac, era o chestiune de onoare.

– Onoare? Vocea lui era batjocoritoare. Numești onoare adulterul?

– Philip și-a dat cuvîntul. Nu poți să nu onorezi o datorie de la jocul de cărți. Murdock începuse să rîdă.

– Voi cei de aici, aveți un mod ciudat de a înțelege

onoarea. Dar, de fapt, ce tot vreau eu? Sînt un prăpădit de colonist care nu cunoaște lucrurile mai delicate din viață, ca de exemplu, încercarea de a păcăli un novice la cărți, seducerea unui bărbat, pentru ca mai apoi soțul tău să-l înșele la cărți, sau modul de a-ți oferi soția drept gaj.

Lettice simțea că izbucnește în lacrimi la comentariile lui amare, dar își mușcă buzele pentru a se opri. Tot ceea ce mai avea de apărat era mîndria. Ea-l suportase pe Philip și pe toți ceilalți bărbați pe care el i-i impusese. Avea să-l suporte și pe ăsta.

Charles se îndreptă spre ea și ea-i văzu pasiunea din privire. Își înfipse și mai tare unghiile în carne și așteptă ca un animal captiv să vadă ce se întîmplă. Mîinile lui mari și butucănoase se odihniră pe umerii ei, o clipă, apoi o trase încet spre el. Figura lui se lățea tot mai mult în ochii dilatați ai lui Lettice, gura lui se apropie de a ei, buzele lui pătimașe le striviră pe ale ei. Lettice se simțea neajutorată, strivită de pasiunea acestui om și se cutremură de repulsie cînd mîinile lui mari îi atinseră sîinii. Tot ce putea face era să se abțină să nu izbucnească în plîns, atunci cînd mîinile lui îi alunecară pe spate, ajungînd apoi spre zona sînilor, prea mult expuși de rochia pe care o purta. Dar, în mod surprinzător, mîngîierea lui era delicată.

Charles ridică mîna și îi luă bărbia împingînd-o spre spate, forțînd-o să-l privească în ochi.

– Deci, pentru onoarea ta ești aici și pot să fac ce vreau cu tine. Dacă aș vrea să te iau cu mine mîine cînd plec – onoarea ta încă mai persistă? Sau dacă m-aș plictisi de tine și te-aș vinde altuia? Onoarea ta te-ar

trimite și la el? Sau cumva onoarea ta se limitează la a te dezbrăca dacă așa vreau eu, pentru a-mi face plăcere?

Lettice nu putea vorbi; își simțea gura uscată, iar inima îi bătea atât de tare, de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul. Niciodată nu se simțise atât de singură, atât de neajutorată. Ce voia el? Voia s-o vadă implorându-l, tîrîndu-se la picioarele lui? Își spuse că nu va face asta în ruptul capului, pentru ca după un minut să-și schimbe hotărîrea.

El îi studie fața timp de un minut, apoi, degustat, o împinse spre ușă.

– Du-te înapoi la șarpele de bărbat pe care îl ai.

Lettice se uită la el nevenindu-i să creadă, incapabilă să-și oprească tremurul corpului.

– Vrei să spui că nu...

El se întoarse spre ea cu mînie.

– Să fii sigură că nu am de gînd să te folosesc. Ce credeai? Că te-aș fi forțat să te culci cu mine numai pentru că bărbatul tău te-a adus gaj într-un joc de cărți? Cum se face că printre toți aristocrații tăi, n-ai întîlnit nici un domn? Nu contează ce fel de bărbăți ai întîlnit, eu nu fac parte dintre aceia care terorizează femeile. Am vrut doar să te înspăimînt puțin, să-ți dai seama de consecințele faptelor tale. Poate data viitoare te gîndești de două ori cînd faci un bărbat să se îndrăgostească de tine.

Lettice ezită un moment, apoi se năpusti spre ușă. Se întoarse spre el, dorind cu disperare să-i poată spune ceva, să-i ceară s-o ierte, dar vorbele nu-i ieșeau din gură. Părăsi încăperea în grabă mare.

Charles se uită cîteva minute după ea, cu ochii plini de durere. Apoi plecă. Trebuia să-și ia bagajele de la Sir Edward și să se îmbarce pe *Sally Blue*.

Soarele răsărea palid pe cer, cînd Lettice se strecură în casă pe o ușă laterală. Se simțea obosită și epuizată, deși Murdock fusese atît de generos cu ea și se gîndi cît de bine ar fi să poată părăsi casa și să plece undeva, la țară. Dacă ar fi reușit să obțină o invitație de la Jenny Courtland, care era la țară, așteptînd să nască! Ea nu era foarte bună prietenă cu Jenny, dar probabil aceasta era plictisită de moarte și-și dorea o companie. Se mai putea duce la Grenvil să stea cu mama ei, deși știa că după cîteva zile se vor certa. Dar, trebuia să plece undeva; nu mai putea rămîne aici.

Urcă încet scările spre camera ei. Credea că Philip a plecat de acasă sau dormea liniștit în camera lui, iar ea nu vru să aibă nici cea mai mică ocazie de a se întîlni cu el. Era prea obosită ca să mai dea ochii cu el și prea epuizată emoțional. Era bîntuită de tot felul de sentimente: gratitudine față de Murdock, dar și minie că, deși știa c-o s-o elibereze, el o înspăimîntase atît de tare, frică și oroare la traversarea portului, unde dăduse peste cerșetorii care dormeau, minie față de soțul ei, dezaprobarea vieții pe care o ducea, dorința de a fi altfel. Era total confuză, dar prea obosită și înspăimîntată pentru a se putea schimba. Tot ce-și dorea era

să doarmă; poate că dimineața lucrurile se pot judeca mai bine.

Dar nu avu noroc. Imediat ce trecu de ușă, Philip o deschise brusc și se uită la ea cu ochi de gheață.

– Asta înseamnă că te-a trimis înapoi, spuse el rîzînd cu cruzime. Și-a dat seama că de fapt nu te dorea. Este chiar normal, poate că nici lui nu-i plac femeile reci.

Mînia o împinse să se revolte împotriva lui.

– Mai taci, Philip. Mi-a dat drumul pentru că, spre deosebire de tine, el este un gentleman.

– Gentleman? Cine? Comerciantul ăla? Mă faci să rîd.

– Bijuteriile și satinul nu pot transforma un porc într-un domn.

Văzu cum Philip spumegă de mînie și cu una din mîini o apucă și o trase spre el:

– Vino încoace, Lettice, avem de vorbit. O cuprinse frica și se trase înapoi.

– Nu, Philip, te rog, nu. Sînt obosită. Nu mi-ai făcut destule în seara asta?

– Nu, nu îndeajuns. Vezi, am ajuns la un punct mort. Și pînă acum eram datori, dar în momentul de față nu avem nici un penny pe numele nostru. Trebuie să facem un plan de bătaie, fetițo.

– Tu ai ajuns singur la acest punct mort. Tu ai insistat să joci cărți cu Murdock. Am fost împotrivă, nu știu dacă-ți amintești.

– N-ai făcut așa cum ți-am spus, nu l-ai îmbătat. Te-ai așezat la altă masă în loc să stai tot timpul lîngă el și să-i distragi atenția. Și pe urmă te-ai apucat să-ți recunoști vina.

Philip o trase înăuntru, adresîndu-i vorbe urîte. Lettice încercă să se elibereze, dar el era prea puternic. Se auzi un zgomot, era uşa pe care el o încuiase şi-şi puse cheia în buzunar. Lettice se gîndi disperată că, după toate cele întîmplate, n-ar mai putea îndura să facă dragoste cu Philip.

– Te trimit la Sir Harold, îi spuse el. Sper că-mi va da bani îndeajuns, încît să pot pleca pe continent.

– Pe continent? repetă Lettice.

– Da, pe continent. Pentru Dumnezeu, Lettice, unde ți-e mintea? Dacă rămîn aici, voi intra la închisoarea datornicilor. Înțelege? Sîntem complet ruinați.

– Bijuteriile.... murmură ea.

– O, dar nu știi, Lettice, că sînt doar imitații? Sînt niște imitații foarte ieftine, de sticlă. Nu mai avem nimic de valoare.

– E adevărat, spuse Lettice trecînd pe lîngă el. Nimic din viața noastră nu are nici o valoare, nu-i așa?

Philip dădu semne de iritare.

– Ce se întîmplă cu tine? N-am timp de prostii acum. Revino-ți, fetiço. Pînă acum ai fost cumva mai apropiată de realitate. Nu este nevoie să te prostesti tocmai cînd am mai multă nevoie de tine.

– Bine, Philip.

– Ar trebui să fii mai atentă. Acum, ascultă-mă: du-te și împachetează cîteva din cele mai provocatoare lucruri de îmbrăcăminte pe care le ai și eu te voi aștepta la grajduri. Se luminează de ziuă și vor începe să curgă percepatorii. Se vor trezi și servitorii și ne vor vedea cînd plecăm. Cu cît știi mai puțini, cu atît e mai bine.

– Și unde mergem? Vocea ei sună sinistru.

– La Sir Harold, după cum ți-am mai spus. Grăbește-te.

– Nu merg.

– Ce vrei să spui? o întrebă el cu o voce periculos de înceată.

– Nu mă duc la Sir Harold. Nu sînt o prostituată ieftină. Am obosit de felul ăsta de viață, Philip, și nu vreau să mai continui așa. Nu mai sînt de vînzare.

– La dracu, Lettice, sînt soțul tău și trebuie să mă asculți.

– Nu mai vreau. Nu poți să înțelegi, Philip? Nu mai pot face asemenea lucruri. Poți să divorțezi de mine și să iasă din asta cel mai mare scandal, dar nu mai continui așa. Poți să mă lași să mor de foame, să mă bați sau să mă tîrăști în fața tribunalului, dat tot n-o s-o fac. Și chiar mai mult, voi spune tuturor celor care ne cunosc, prieteni, judecători sau oameni de pe stradă că mă pui să fac asemenea lucruri. Nu-mi mai pasă. O să-ți fac numele cunoscut pînă la ceruri. Vocea i se auzi răsunînd isteric, dar fu întreruptă brusc de lovitura puternică pe care i-o dădu Philip peste față.

– La dracu, o să te învăț eu minte să mă mai sfidezi, urlă el cu fața desfigurată de mînie și cu ochii strălucind de cruzime. Îți jur că după ce voi termina cu tine o să mă implori să te trimit la Sir Harold.

O lovi din nou cu și mai multă putere și Lettice aproape că zbură spre ușă, dar o găsi închisă. Și cheia era în buzunarul lui. Nu avea cum să scape. Ca un animal încolțit se întoarse și-l înfruntă din nou, primind o nouă lovitură. Luptînd de astă dată pentru supraviețuire, femeia se gîndi că este mai bine să atace. Adunîndu-și

toate puterile se năpusti spre el și-l dărimă. Lovitura îl făcu să-și piardă cumpătul, alergă spre perete și apucă să-și ia cravașa de vînătoare. Lettice fugi din fața lui, ca din fața unui nebun, dar o ajunse din urmă ploaia de lovituri care-i despicară rochia de brocart sfîșiindu-i carnea de pe brațe pe cînd încerca să-și protejeze fața. Îi aplică o ultimă lovitură mai puternică peste cap și femeia se prăbuși.

Atunci, o apucă cu degetele de gît și o strînse cît putu de tare... Ea se luptă cu disperare, căci nu mai avea aer și cu un efort supranatural se aruncă spre el, încît căzură amîndoi strivind un birou mic. Ea simți că ia foc, iar puncte negre îi dansau în fața ochilor. De fapt, înțelesese că putea să moară și, pe undeva, era chiar amuzată de o asemenea idee.

El o aplecă peste ceea ce mai rămăsese din birou și Lettice simți că i se întunecă privirea, se simți fără ajutor, fără nici un pic de putere, trecînd în neființă. Mîinile îi căzură încet, moi și fără vlagă, dar în cădere atinseră ceva rece. Degetele apucară obiectul și lovi capul lui Philip. Imediat strînsoarea mîinilor lui încetă și ea continuă să-l lovească fără încetare. Brusc mîinile lui se descleștară și aerul binecuvîntat îi pătrunse din nou în plămîinii torturați. Se chinui să se ridice, cu capul vîjîindu-i, cu privirea încă încețoșată și cu zgomotul acela permanent în urechi. Fără să știe ce face, se îndreptă spre ușă, încercînd s-o deschidă, dar căzu la pămînt. Leșina sau era pe moarte?

Încercă disperată să lupte cu slăbiciunea, care îi trecu, lăsînd în loc o amețeală puternică. Acum cel puțin camera nu se mai învîrtea cu ea și începu să raționeze.

Ușa era închisă și cheia era în buzunarul lui Philip, își aminti ea. Îi fu frică să se apropie de el, se temea să n-o atace din nou, dar trebuia să iasă din această încăpere în care era prizonieră.

Se târî pe coate și genunchi pînă ajunse la locul unde zăcea el, întins pe elegantul covor *Aubusson*. Cu degetele tremurînd, îi desfăcu buzunarul, neîndrăznind să se uite la fața lui. În cele din urmă, mîinile ei găsiră cheia. Acum putea să evadeze din această cameră, să urce în camera ei și să închidă ușa. Probabil că atunci cînd se va trezi o să-l doară capul, dar, cel puțin, va fi mai rațional. Apoi, pentru prima dată se uită spre fața lui Philip și ceea ce văzu o înfioră. Fața lui era acoperită de sînge, la fel și peruca, iar în frunte avea o rană profundă acoperită de sînge gros. Fața îi era imobilă și ochii erau dați peste cap. Lettice simți o puternică stare de vomă, dar își duse mîna la gură și încercă să lupte împotriva ei. Se uită la pieptul lui și văzu că nu mai respiră. Dumnezeu! Îl omorîse.

4

P

e moment, Lettice rămase paralizată lângă cadavru, apoi începu să tremure violent. Se uită la mâinile ei și, pentru prima dată, văzu sângele soțului ei. Înnebunită își șterse mâinile de rochie, dar nu putu șterge totul. Ce ar fi trebuit să facă? Ce oare? Își simți corpul zgâlțit ca de spasme. Cum a putut ea oare să-l omoare?

Ochii-îi căzură pe obiectul care se afla lângă cadavru; un presse-papiers greu, din marmură de Carrara, pe care Philip îl ținea pe birou. Fără îndoială, era destul de greu pentru a crăpa capul unui om. Dar nu am vrut asta, își spuse ea. El încerca să mă omoare, așa că a trebuit s-o fac. Dar cine ar crede-o? Și cine ar ajuta-o, acum? Se ridică în picioare, iar mintea îi rătăcea fără folos. Știa că nu are nici o șansă aici, în Anglia. Philip era singurul moștenitor al ducelui, un om foarte prețuit. El nu era mulțumit de felul în care se comporta Philip, dar ea știa că nu s-ar fi lăsat pînă nu și-ar fi răzbunat

nepotul. Întotdeauna o urîse pe Lettice, aruncînd asupra ei toată vina pentru că ea era o Delaplaine. Nu, ducele n-ar fi avut nici un pic de înțelegere față de ea; ar fi făcut orice s-o vadă spînzurată pentru crimă. Și cine ar fi putut spune că povestirea ei este adevărată? Nimeni nu asistase la cearta și la lupta lor. Servitorii erau departe de acest loc. Dar avea dovezi destule despre ceea ce îi făcuse el în noaptea trecută, cum o umilise îndeajuns, ca s-o facă să-și piardă mințile și să-l omoare. Încet, se duse spre ușă, o descule, ieși și o încuie la loc. Ajunse în camera ei și începu să-și facă un plan. Trebuia să scape, știa asta. Ar fi putut lua un vapor spre continent, dar asta n-ar fi fost prea departe. Autoritățile ar fi putut s-o găsească. Și ducele avea influență în Franța. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se îmbrace în haine bărbătești; în acest fel ar fi putut să circule mult mai liber fără a fi recunoscută. Mai făcuse acest lucru acum cîteva zile cu Victor și avea încă acel costum bărbătesc.

Se îmbracă în cămașă și pantaloni de satin negru, cu ciorapi albi, cu pantofi bărbătești și haină mai largă, care-i ascundea formele rotunde. Nu avea timp să-și aranjeze părul sau fața. Slavă Domnului că bărbaii foloseau aceeași pudră albă ca și femeile. Își îndesă pălăria pe cap, pentru a-și ascunde părul și și-o fixă bine. Deasupra își puse o mantie lungă și neagră și era gata.

Întru moment se opri, uitîndu-se de jur-împrejurul camerei. Asta fusese toată viața ei? Putea să renunțe atît de ușor la tot? Nu avea bani, nu avea bijuterii. De fapt nu avea nimic, se avea doar pe sine.

Lettice își luă cheia, o aruncă pe a lui Philip pe podea și părăsi camera încuind ușa în urma ei. Toate acestea aveau scopul de a încetini un pic începerea urmăririi. Servitorii n-ar fi intrat înainte de amiază; știau orele la care se scoală domnul și doamna. Apoi, aceste uși încuiate i-ar fi făcut să piardă mai mult timp pînă să ia cineva hotărîrea de a le deschide. În acest timp ea s-ar fi îndepărtat tot mai mult. Dar unde să meargă? Se strecură pe ușă, chiar cînd servitorii începuseră să umble prin bucătărie, dar nu știa încă unde să se ducă. La vărul ei, Victor? Nu. Nu-l vedea în stare să rezolve o problemă ca asta. La Grenvil? Acolo ar fi primul loc unde ar fi căutată. Din același motiv toți prietenii ei mai apropiați nu-i puteau fi de folos.

Apoi, deodată, își aminti de american și de bunătatea lui. El o șicanase și o speriasse, dar nu-i făcuse nici un rău. Iar dorința lui era mai mult decît evidentă pînă la descoperirea planului lui Philip. Oare el n-ar fi putut s-o ajute prin bunătatea lui sau datorită frumuseții ei la care el nu era imun? În mod sigur el nu avea nici un motiv să-l placă pe Philip. Coloniile ar fi locul perfect pentru a scăpa de tot. N-o vor găsi niciodată așa de departe. Se spunea că o mulțime de criminali fugeau în acele locuri. Inima îi bătea tare și se grăbi spre port cu pălăria trasă pe ochi, încercînd să nu atragă atenția. Cînd ajunse în port fu aproape disperată să găsească vasul *Sally Blue*. În fața ei erau zeci de catarge; vasele erau destul de mari și probabil că i-ar fi luat mult timp să întrebe la fiecare. Pînă ar fi găsit ea vasul acesta ar fi fost gata de plecare. Apoi, schimbîndu-și glasul ca să semene cu unul bărbătesc, strigă la un băiat care trecea prin

preajmă:

– Ei, nu știi unde este *Sally Blue*? Un vas care pleacă spre Boston.

Băiatul se uită cam ciudat la ea și-i spuse:

– Cu vreo șase vase mai jos. Arată cu degetul în direcția respectivă. Lettice abia dacă îi mulțumi și o porni în direcția arătată de el. Pe măsură ce se apropia îi bătea inima din ce în ce mai tare. Dacă plecase cumva? Văzu în sfârșit *Sally Blue* imprimat pe catargul unui vas. Îl găsisese. Își simțea genunchii cum îi tremură, dar urcă la bordul vasului, deși scara era îngustă și o făcea să se simtă foarte nesigură. Ajunsă la bord nu voi să întrebe pe nimeni ca să nu atragă atenția. Vasul era ca un stup, oamenii alergau în diferite sensuri, unii dintre ei se urcau pe catarg ca pisicile și nimeni nu se uita la ea. Era mai bine așa, pentru că avea nevoie să-l găsească pe Murdock. Ajunse la un fel de ușă după care găsi trepte de duceau într-un coridor îngust. Din acesta trecu printr-un hol cu câteva uși, dar neprimind răspuns luă toate ușile la rînd. Pretutindeni era liniște pînă cînd auzi glasul lui Murdock, care-i spuse să intre. Fericită, deschise ușa și intră.

Dacă am spune că Murdock fu surprins s-o vadă pe lady Lettice Kenton intrînd în camera sa, îmbrăcată în haine bărbătești, n-ar fi reală exprimarea întregului adevăr. Și el de-abia venise în cabina sa și se pregătea să se dezbrace, cînd bătu cineva la ușă – și ultima persoană din lume pe care se aștepta s-o vadă fu lady Lettice. El își închipuia că la această oră ea este acasă și doarme, neținînd cont de plecarea lui. Fără îndoială ar fi trebuit să treacă ceva timp pînă să se poată gîndi la

ea cu emoție moderată, dar sigur că ea acum era mai fericită să-l vadă. Se întoarse și văzu un băiat care își dădu la o parte borurile pălăriei pentru a descoperi chipul frumos al lui lady Lettice Kenton. Putea fi o nouă șaradă?

Apoi făptura vorbe și tonul melodios al lui lady Lettice îl convinse că nu greșește:

– Domnule Murdock, te rog să nu fii surprins. Sînt eu, Lettice.

– Dar, cum dracului... încep Charles, apoi își aminti că se dezbrăca tocmai cînd începuse ea să bată la ușă, rămînînd doar în pantaloni. Roșind, el se grăbi să-și pună cămașa.

Chiar și în starea în care era, Lettice nu putu să nu rîdă de acest bărbat uriaș care roșea exact ca o domnișoară și-și acoperea torsul cu pudoare.

– Ce faci aici, lady Lettice? Întrebă el cam fără chef. Gluma pe care o faci acum s-ar putea să aibă repercusiuni asupra dumatăle, pentru că vasul trebuie să plece din moment în moment.

– Dar asta și vreau, spuse Lettice sobru, încercînd să-și stăpînească rîsul. Am venit să te rog să mă iei cu dumneata.

Murdock își împreună sprîncenele amenințător:

– Te previn că m-am săturat de bațjocura dumatăle. Te previn, încetează cu toate aceste manifestări.

Ea își umezi buzele, nervoasă:

– Te rog, domnule Murdock. Vorbesc cît se poate de serios. Ai milă de mine. Sînt într-un mare pericol, trebuie să plec din țară. Trebuie să plec spre colonii imediat. Te rog, ia-mă cu dumneata. Ascunde-mă,

ajută-mă să scap.

– Să scapi? Pericol? o persiflă Murdock. Cred că mă consideri tîmpit. Te rog, pleacă, sau te dau eu afară cu forța.

– Nu, nu m-ai înțeles, strigă Lettice, în pragul disperării. Nu mă alunga! Mă vor spînzura! Nu poți fi atît de crud!

Murdock se uită la ea cam suspicios. Își închipuia că-i mai joacă vreo festă, sau că a mai pus vreun pariu pe capul lui.

– Ce tot spui? Revino-ți și vorbește clar. Adună-ți gîndurile.

Lettice își strînse mîinile încercînd să se controleze. Trebuia să-l convingă s-o ia.

– L-am omorît pe soțul meu.

– Ce? strigă Murdock. Desigur era o glumă proastă sau fata asta își pierduse mințile.

– Era furios cînd m-am întors acasă. Mă învinuia că nu te-am îmbătat și nu ți-am distras atenția cînd jucai. Mi-a spus că sîntem ruinați după această pierdere în fața dumitale.

– A, înțeleg despre ce e vorba, zise Charles cu sarcasm. Ai venit să mă convingi să-ți dau banii înapoi.

– Nu, nu despre asta e vorba, strigă Lettice. Ne-am certat rău de tot. El mi-a spus că trebuie să plece din țară pentru ca să scape de creditori. Cel mai rău l-a deranjat faptul că eu i-am înșelat așteptările și s-a înfuriat teribil. M-a lovit cu cravașa. M-a lovit pînă era să-mi pierd cunoștința. Uită-te, spuse Lettice scoțîndu-și mînușile și arătîndu-i urmele loviturilor, și aici, spuse ea. Își scoase pelerina și-și expuse gîtul plin de răni.

– Dumnezeule! se îngrozi Murdock și întinse mîna s-o atingă, dar și-o retrase de parcă pielea femeii l-ar fi ars.

– Am reușit să pun mîna pe un presse-papiers de marmură, de pe birou, și l-am lovit în cap, de cîteva ori. N-am vrut să-l omor, dar el mă strîngea de gît și nu puteam respira. Așa că l-am lovit, el mi-a dat drumul și apoi am văzut că era mort.

Lettice stătea în fața lui, albă ca hîrtia, tremurînd, lovită și însîngerată și el simți deodată că vrea s-o ia în brațe și s-o aline, s-o sărute și să-i alunge durerea și s-o protejeze. Dar își reprimă acest sentiment pentru că ea îi mai înșelase așteptările încă o dată. Era o bună actriță și nu avea sentimente.

– Asta înseamnă că erai în legitimă apărare. De ce nu te duci înapoi să faci față situației? Nu-mi pot imagina nici un judecător care să condamne o femeie frumoasă ca tine pentru că s-a apărat împotriva nebuleniei unui soț care încerca s-o omoare.

– Nu înțelegi că nu am bani deloc și nu am nici un fel de putere? Familia mea are poziție socială, dar nu este bogată. În plus, toată lumea știe că noi, cei din familia Delaplaine, nu prea sîntem de neam bun; de-a lungul timpului am provocat multe scandaluri în Anglia. Nimeni n-a văzut ce s-a întîmplat; eram singuri și servitorii dormeau. De ce m-ar crede cineva pe cuvînt? De ce să nu creadă că l-am omorît pentru insulta pe care mi-a adus-o aseară? Bunicul lui mă urăște; spune că eu l-am ruinat. Ea rîse scurt: Ca și cum Philip ar fi putut fi ruinat. Era deja corupt cînd ne-am căsătorit. Știu că dăcele ar vrea să mă vadă spînzurată. De aceea

trebuie să plec.

– Nu face prostia asta, îi spuse el scurt, pentru a-și ascunde emoțiile. Dacă părăsești țara toată lumea va crede că tu l-ai omorât. N-ai avea motiv să pleci dacă ai fi nevinovată. Cel mai bine ar fi să stai și să-i înfrunți.

– Ce ușor este pentru tine să vorbești. Nu tu vei simți pe pielea ta tot ce va urma. Și nu-l cunoști pe bunicul lui, așa cum îl cunosc eu. N-am cum să câștig eu. Sînt pierdută dacă mă refuzi. Pierdută.

Se uită la fața ei, dar nu schiță nici un gest din care să înțeleagă că-i întinde o mînă și în acel moment simți cum îi fuge pămîntul de sub picioare. Nu voia s-o ajute. Voia s-o trimită înapoi. Ce mai putea face? Era pierdută. Toate cele întîmplate – emoțiile prin care trecuse, durerea fizică, uciderea lui Philip, toate acestea o făcură să-și piardă controlul. Începu deodată să plîngă în hohote, zguduindu-și trupul fragil. Se lăsă în genunchi în fața lui încercînd să-l îmbuneze.

– Te implor. N-am cerșit niciodată în viața mea, dar o fac acum; te rog, ia-mă cu tine. Ia-mă și salvează-mă. Altfel, voi muri aici. Știu asta. Nu-ți ajunge că îți cerșesc acest lucru? Promit că voi face tot ce-mi ceri, dacă mă salvezi. Îți voi fi amantă, dacă mi-o vei cere, sau servitoare. Te rog, te rog. Se înecă în lacrimi. Charles nu putea suporta s-o vadă copleșită de durere. Fără să se mai gîndească, se apropie de Lettice, o ridică și o ținu în brațe. Cu multă tandrețe o alină, îi mîngîie rănile și o asigură de ajutorul lui. Încet, ea se mai liniște și rămase în brațele lui, nemișcată.

– Acum aș vrea să te odihnești puțin. Ești în siguranță aici, îți promit. Simt cum vasul se pune în

mişcare. Vei fi în siguranță. Încearcă să dormi puțin. O conduse spre patul de jos, care era deja pregătit pentru el și o așeză acolo. Se aplecă apoi pentru a-i scoate pantofii cei grei, punînd deoparte pelerina și pălăria. Se lăsă condusă ca o marionetă, epuizată de atîta plîns. El o acoperi și Lettice nici nu simți atingerea mîinii lui cînd o înveli cu pătura. O atinse ca din greșeală și-și trase mîna de parcă l-ar fi ars, dar rămase uitîndu-se la ea. Într-un minut, era adormită.

Lettice dormi aproape toată ziua, legănată de valuri, simțindu-se apărută. Dormise atît de profund, încît cînd se trezise nici nu știa unde se află, simțindu-se înfri-coșată de cabina întunecată. Apoi își aminti și se relaxă. Scăpase și se îndrepta în siguranță spre America. Se gîndi la cele întîmplate cu o noapte în urmă; acum, după ce dormise, i se păreau ireale. I se părea imposibil ca ea să-l fi ucis pe Philip. Dar, în același timp, știa că nu este ireal și că așa s-a întîmplat. Philip nu era o pierdere pentru umanitate și, de fapt, nimeni nu-l plîngea. Ea era însă înnebunită de gîndul că a ucis o altă ființă umană. Amintirea figurii lui pline de sînge o făcu să-și piardă controlul, să devină o străină față de ea însăși.

Lettice auzi respirația ușoară a americanului care dormea în patul de sus. Mulțumi cerului că el nu dormea în aceeași cabină cu vreun alt pasager și că nu dormea în același pat cu ea, deși era conștientă că asta va fi prețul ajutorului lui. Începură îndoielile; făcuse bine că fugise sau nu? Desigur, oamenii puteau să înțeleagă că dacă ar fi vrut să-l omoare pe Philip, i-ar fi fost mai ușor să-l împuște decît să-l atace cu presse-papiers-ul.

Prin această plecare, va avea oare mai multe probleme? În mod sigur trebuia să facă față unui voiaj pe mare cu un om care o dorea. Nu avea nici o îndoială că va trebui să se culce cu el, ca răsplată a binelui făcut. Când vor ajunge în colonii ea va fi singură, fără prieteni și fără bani. Cum se va descurca pentru a nu muri de foame? Femeile sărace reușesc să supraviețuiască, oricum, dar ea nu știa să facă nimic. Nu știa să gătească, să facă măcar curățenie, nimic altceva decît să brodeze. Șarmul, frumusețea erau bune doar pentru a-și găsi un soț. Ar fi putut găsi vreun prostănac de prin partea locului, dar îi era teamă să se mai lege de altcineva acum, cînd era liberă. Dar cum putea ea să trăiască pînă găsea un altul pe care să-l ducă în fața altarului? Nu-i rămînea decît perspectiva cerșitului sau a prostituției, care erau mult mai rele decît căsătoria. Poate că Murdock va fi mulțumit de ea și-o va păstra ca metresă, dar asta însemna un mod mizerabil de a-și trăi viața, fără a avea măcar privilegiile unei soții. O dureau capul și ochii îi erau umflați de plîns. Se disprețui pentru felul în care se dăduse în spectacol față de Murdock. Desigur, lui i-a făcut plăcere s-o vadă atît de nenorocită. Își simți mîndria rănită la gîndul că plînsese în fața lui și i se aruncase la picioare. În adîncul ființei simțea o rușine amară și se gîndi ce-ar spune părinții ei, dacă ar vedea o asemenea scenă. Își aminti că odată plînsese pentru că dorea ca mama ei să rămînă la Grenvil de ziua ei de naștere, în loc să plece la Londra și-și aminti că rezultatul fusese trist. Cel mai mare păcat pentru o Delaplaine era expunerea sentimentelor în public. Și iată că aici se expusese în fața

unui bărbat care fără îndoială va abuza de ea. Pentru moment îi păru rău că a venit, pentru ca apoi să-și amintească de figura lui Philip plină de sînge și să realizeze că a făcut bine venind. Ducele nu și-ar fi găsit liniștea pînă n-ar fi văzut-o spînzurată. Era oricum mai ușor să fie umilită, dar să scape de ștreang. Încet, coborî din pat; podeaua scîrîi sub picioarele ei. Simți o foame violentă, dar în același timp îi era și greață. Fusesse odată în Franța și călătoria cu vasul o făcuse să înțeleagă că nu mai trebuie să folosească acest mijloc de transport. Nici Parisul n-o impresionase atît de mult, încît să repete călătoria. Prietenii îi spusese că traversarea Oceanului era mai grea decît călătoria pe mare, dar după cum începuse să-și simtă stomacul își dădu seama că n-ar fi tocmai indicat să fie bolnavă atîtea zile în fața lui Murdock. Cam greu! Chiar înnebunitor!

În patul de deasupra, Murdock se trezi.

– Lady Lettice? I se părea absurd să stea amîndoi în aceeași cabină și să nu se tutuiască.

– Poftim? Vocea ei sună ciudat pentru că nu se simțea bine.

Charles se uită intrigat și se întoarse spre partea de jos a patului. Credea din ce în ce mai mult că fusese păcălit. Cu cît diseca mai mult povestirea i se părea tot mai neverosimilă. Înainte de a adormi ajunsese la concluzia că totul era o piesă bine regizată, iar femeia își părăsise soțul după cearta dintre ei făcîndu-l să regrete. Dacă povestirea ei era adevărată și ducele era atît de puternic, puteau s-o găsească și în Boston și s-o condamne. Și el ar fi devenit complice. S-ar mai putea crede chiar că ea l-a omorît pe Kenton cu sînge rece;

nimic din cunoștințele lui juridice nu susținea teoria ei. Nu numai că ar fi fost condamnat de autoritățile britanice pentru tăinuirea unui criminal, dar și pentru răpirea unei soții de nobil. În acest fel ar putea ajunge să prejudicieze întreaga cauză a coloniilor, iar el ar putea fi un motiv de rușine pentru țara lui.

Nervos, se apropie de sobă, încercînd să aprindă focul. Chiar și în timpul verii, în zona de nord a Atlanticului era rece, seara. Luă o bucată de hîrtie pe care o aprinse, și de la ea cele două lumînări. Lumina mată care mai înainte pătrundea prin gaura cheii pierise, așa că el își dădu seama că s-a întunecat.

La lumina lumînărilor Lettice arăta îngrozitor. Părul pudrat își pierduse linia și frumusețea datorită somnului și tratamentului la care fusese supus în timpul conflictului cu Philip și atîrna acum în toate direcțiile. Machiajul alb pe care îl folosea era învechit și pe alocuri șters din cauza lacrimilor. Nu mai arăta deloc ca o frumoasă sofisticată, ci ca o prostituată obosită.

– Am vorbit cu căpitanul despre tine. I-am spus că ești un băiat, o cunoștință a fratelui meu, care a vrut să scape de școala din Anglia și m-a rugat să-l ajut să se întoarcă acasă. I-am mai spus că te cam temi, pentru că ai fugit de la școală, așa că n-o să te arăți prea mult. Povestea pare destul de puerilă, dar m-a crezut. Vocea lui deveni însă din ce în ce mai aspră: Desigur, el nu are nici un motiv să creadă că-l mint. Am fost un om foarte cinstit pînă te-am întîlnit.

Cuvintele lui o loviră profund pe Lettice, care îi spuse:

– Cred că mă voi recompensa destul, ca femeie,

pentru ajutorul primit.

– La naiba, ți-am mai spus o dată că nu sînt genul de bărbat mizerabil care să profite de o femeie neajutorată.

De astă dată Murdock era destul de iritat de atitudinea ei. Nu înțelegea de ce se comporta ea așa, de parcă el ar fi forțat-o să vină pe vas.

– Pe lîngă asta, dacă te uiți în oglindă o să-ți dai seama că nici un bărbat n-ar avea chef să se culce cu tine.

O luă de umeri supărat și o trase pînă la oglinda mică de pe perete, forțînd-o să se privească. Vocea lui era plină de dezgust cînd îi spuse:

– Uită-te ce-ai făcut din tine, trecînd din bărbat în bărbat. Probabil că pe vremuri ai fost frumoasă, dar ți-ai stricat tenul cu farduri și pudră. Mai știi cel puțin care este culoarea naturală a părului tău?

Lettice se simțea din ce în ce mai rău din cauza stării de vomă și a lacrimilor. Cuvintele lui erau prea dure și le simțea, afectîndu-i mîndria, și de aceea îl ura. La naiba, de unde știa el ce-a făcut ea pînă acum și, mai ales, ce va face de acum înainte?

– Ești un puritan, zise ea înfruntîndu-l. Nu mă miră că frumusețea este un păcat pe acolo de unde vii tu. Și fără îndoială că ții predici femeilor în timp ce le transformi în prostituate.

– Ei, doamnă, asta ți-ai făcut-o singură. Fața lui înroșită de minie se apropie de a ei. E adevărat că pot să ridic pretenții asupra ta, lady Lettice. Dar ele nu includ și amorul fizic. Nu m-am culcat niciodată cu o femeie împotriva voinței ei și niciodată nu-mi voi

schimba convingerile. Poate crezi că sînt nebun și poate că ăsta este adevărul – nu trebuia să te ascund aici –, dar cînd te-am întîlnit la Londra și cînd ai plîns ca un copil pe podea, am crezut că am întrezărit ceva bun în dumneata, deși era ascuns sub fard. Fără îndoială a fost o prostie, dar tot mai cred în binele din tine. Și dacă mai este totuși ceva neîntinat în dumneata, voi afla în timpul acestei călătorii. Voi încerca să te transform într-o femeie decentă. Lettice trase aer profund, pentru a nu-i răspunde pe moment. Apoi durerea acută de stomac o făcu să lanseze o adevărată diatribă împotriva lui Murdock, a manierelor lui, a caracterului și familiei. Cu răbdare, el o apucă de umeri și o trase deasupra chiuvei unde turnă apă dintr-un ulcior mic. Îi înfipse o mîna în claia de păr și o stropi cu apă. Apoi, Murdock udă o cîrpă cu apă și cu săpun, încercînd să-i curețe urmele de machiaj care o făceau să arate ca o sperietoare. Imediat ce-i curăță fața într-un mod lipsit de orice ceremonie, toată fața îi ardea de la asprimea cîrpei și era prea furioasă pentru a mai vorbi.

Satisfăcut de ceea ce a realizat pînă în acest punct, trecu să se ocupe de păr, îi rupse fără milă acele care i se încurcaseră, îi trase afară toate rolele de hîrtie pe care și le pusese pentru a-și înălța coafura. Charles luă o perie și-i descîlci cu greutate părul, ignorînd lacrimile de durere din ochii ei. Lettice, orbită de furie, îndură totul tăcută, dar în sinea ei își jură că acest sălbatic va plăti pentru tot. După ce-i îndepărtă și pudra din păr, o aplecă din nou deasupra chiuvei, îi udă părul și îl spală cu grijă. Cu un prosop gros îi frecă apoi capul și făcu un pas înapoi.

– Uite, ia peria asta. Usucă-te lângă foc, să nu răcești.

Ea îi smulse peria, se îndreptă spre soba mică de fier și începu să-și descurce părul. Charles o urmărea, cu un nod în gât care nu-i dispărea deloc. Fără machiaj, fața ei era frumoasă, în pofida miniei și a frecatului cu cîrpa aspră. Văzu culoarea părului ei, pe care voia atît de mult s-o știe; părul ei ud avea o culoare aurie, apoi cînd se uscă deveni argintiu; nu era nici auriu, nici alb, nici argintiu, ci un subtil amestec din toate trei. Periat și uscat, arăta ca mătasea fină, căzîndu-i în valuri pe spate.

Niciodată nu i se păruse atît de frumoasă cum era acum, stînd lângă foc cu picioarele lungi și subțiri, cu sînii plini ce i se vedeu prin textura subțire a bluzei, cu părul căzîndu-i pe spate și cu fața curată. Simți cum o dorește tot mai tare și speră ca ea să nu fi observat. Cu toate vorbele aspre pe care i le adresase se simțea în fața ei ca un școlar. Ea îl făcuse puritan, dar nu era așa. Singurul lucru care-l ținea departe de ea era disprețul ei față de el, *convingerile pe care le avea el. Nu putea să profite de cineva mai slab. Se blestemă pentru că făcuse totul ca frumusețea ei să strălucească, transformîndu-și viața într-un iad pentru tot restul călătoriei.

5

e astă dată, pe Lettice n-o mai ajută nici mîndria ei cea fără de seamăn. Se simțea atît de rău, pentru că nu mîncase nimic de o zi întreagă, la care se mai adăuga și greța provocată de tangaj. Reuși să-și usuce părul și calmîndu-se singură se gîndi la cîteva replici care să-l aducă pe Murdock cu picjoarele pe pămînt. Dar, în acest moment, stomacul o trădă. Aruncă o privire disperată spre companionul ei, apoi se năpusti spre chiuvetă. După ce scăpă de starea de vomă, își șterse fața cu o cîrpă umedă și se împletici slăbită către patul ei, prea bolnavă și prea rușinată pentru a mai spune ceva. Fără îndoială, după ce văzu ce s-a întîmplat, el regretă că i-a permis să rămînă: cu siguranță orice bărbat ar fi fost dezgustat de această scenă și i-ar fi pierit și ultima urmă de dorință pentru ea.

Spre surprinderea ei, el se apropie de ea, îngenunchind lîngă pat plin de compasiune. Încet, îi îndepărtă

părul de pe frunte și cu cealaltă mână îi masă gîtul.

– De ce nu mi-ai spus că ești bolnavă? Nu te-ai fi tratat cu brutalitate. Nu-ți face griji, este doar răul de mare. Se întîmplă așa cu majoritatea oamenilor care merg pe mare, în prima zi. Nu va trece mult și vei depăși momentul. Ar fi bine să stai relaxată și să încerci să dormi puțin.

Răul ei dură cîteva zile și în tot acest timp Lettice se gîndea că ar fi fost mai bine să moară. În altă zi se gîndi că era deja moartă și ajunsese în iad. Cu răbdare, Murdock avu grijă de ea: îi ținea capul cînd îi era rău, îi ștergea fața cu un prosop umed, o încuraja cînd ea șoptea că ar vrea să moară sau îi dădea supă în momentele ei mai bune.

Dacă ar fi fost mai puternică, Lettice ar fi fost șocată de comportarea lui. Nu putea să-și închipuie vreun bărbat capabil să facă asta pentru ea; s-o vadă atît de urîtă și de neîngrijită. Nu și-l imagina pe Philip și pe nici unul din admiratorii ei, avînd grijă de ea, fără nici un reproș sau repulsie.

Charles avusese destule probleme de sănătate în copilărie, pentru a mai reacționa la ele cu dezgust. Era un om practic și o ajută pe biata femeie cît putu de mult. Treptat, răul o mai lăsă; putu să păstreze mîncarea în stomac mai multă vreme și chiar și amețeala cedă. Într-una din zile, cînd se trezi, realizează că, deși era ca o pisică nemîncată, stomacul nu-i mai făcea probleme. Încercă să zîmbească, ba chiar ceru și mîncare. Murdock îi zîmbi și pentru prima dată Lettice văzu că zîmbetul îi lumina figura într-un mod foarte plăcut și-i făcea mai atrăgător.

Cîteva zile de hrană bună o readuseră la starea ei normală și odată cu sănătatea îi reveniră și amintirile. Se minună de bunătatea lui Murdock din timpul bolii ei și roși cînd își aminti cît de slabă și de vulnerabilă fusese; i se părea că a trecut o viață de cînd l-a rugat s-o ajute. El o văzuse în momentele ei cele mai proaste; cînd a fost bolnavă, cînd a fost speriată de moarte, cînd l-a atras la jocul de cărți cu Philip. Fără îndoială o considera capabilă doar de slăbiciune și decepție și din nou se supără pe el, de parcă el ar fi făcut-o să se trădeze. Își mai aminti cît de brutal o tratase înainte de a se îmbolnăvi, spălîndu-i fața și părul de parcă ar fi fost vreo copiliță murdară și recalcitrantă, și spunîndu-i că vrea s-o transforme într-o femeie decentă.

Cine se credea el, încît să-i spună cum trebuie să arate și să se poarte? Chiar și în această situație, ea era lady Lettice Kenton, un cap de afiș al societății londoneze, pe cînd el era doar un colonist prost îmbrăcat.

Se uită la el cum părea atît de cufundat în lectură. Era la fel de șters ca întotdeauna, cu figura lui de brută, cu fața pătrată, neavînd nici o zecime din șarmul și eleganța unui Delaplaine; pe lîngă vărul ei ar arăta ca un bufon. Lettice simți deodată regret, durere, oroare față de acest om și de abia se stăpîni să nu izbucnească în lacrimi.

– Mă plictisesc de moarte, spuse ea și căzu într-o tăcere cavernoasă, pentru a-și potoli neliniștea interioară. Murdock o privi intrigat. Lettice stătea pe pat, încă palidă după boală și cu trăsăturile ușor modificate. Murdock oftă pentru a nu știu cîta oară, întrebîndu-se ce poate face cu ea. Era frumoasă și interesantă chiar

și așa, îmbrăcată bărbătește. I se puteau ghici picioarele lungi sau sînii plini; Murdock nu se putea gândi la altceva. Privindu-i părul blond, lăsat liber pe spate, buza de jos puțin răsfrîntă, ochii mari, verzi, Murdock se gândi cum ar putea reuși să se poată abține chiar și de la complimente, în această călătorie lungă. Era o tortură să se afle în această cabină cu o femeie pe care o dorea cum nu mai dorise vreodată o alta.

Și pentru a complica și mai mult situația ea era o aristocrată egoistă, răsfățată, care-l considera un fel de servitor care trebuia s-o distreze. Nu-l încînta ideea de a petrece săptămîni întregi cu această englezoaică egoistă. În disperarea lui el își promisese că o să descopere ceva decent în această creatură; gîndind la rece, ajunsese la concluzia că nu prea erau lucruri bune la care se putea aștepta. Cu toate acestea nu avea de gînd s-o lase să-și păstreze falsa ei superioritate față de el. Dacă ar capitula acum, restul călătoriei s-ar transforma în iad, ea vrînd să-și păstreze același statut.

– Nu mă interesează ce dorești, lady Lettice. Tu ești cea care a cerut să vină în această călătorie, așa că va trebui să te distrezi singură, îi răspunse el cu răceală și-și reluă lectura.

Lettice se uită la el, uimită de atîta grosolanie. Fără îndoială el încerca să se răzbune pe ea fiind atît de vădit dezagreabil; probabil spera s-o vadă plîngînd sau tîrîndu-se în genunchi în fața lui, cerșindu-i bunătate. Ei bine, foarte curînd avea să vadă cu cine are de-a face. Din experiența ei de pînă acum, știa cum să înnebunească un bărbat. El își ținea ochii dinadins pe carte, părăind că nu observă cum își descheie ea

primul nasture de la bluză. Apoi începu încet, languros, să-și pieptene părul lung și mătăsos și fiecare trecere a periei prin păr era ca o lovitură de cuțit pentru Murdock. Nu se uita la ea, dar își imagina peria trecând prin părul ei și era ca pus pe jărat.

Era conștient de frumusețea trupului ei, de parcă s-ar fi dezbrăcat în fața lui. Știa că ea îl tachinează folosindu-și farmecele pentru a-l face s-o privească. Așa că își ridică ochii și se așează confortabil în scaun pentru a o urmări. El lăsa să se vadă că-i urmărește liniile lascive ale corpului, grația mișcărilor și frumusețea părului căzându-i în cascadă pe umeri. Observase că ea și-a descheiat nasturii de la bluză, încât sâni i se vedeau tentant prin material. Se aplecă în față pentru a-și pieptăna părul din spate spre față și el putu să-i vadă foarte bine vârfurile sânilor.

Avea gura uscată, iar mâinile îi ardeau de dorința de a o atinge, dar încercă să pară dezinteresat când îi spuse:

– Mulțumesc, draga mea, ce spectacol minunat! N-aș fi crezut că te poți da în spectacol atât de bine. Lettice se opri, simțind că nu obținuse efectul scontat. În loc să-l excite peste măsură, așa cum ar fi vrut ea, el se bucurase doar de imaginea oferite de corpul ei, de parcă ea ar fi încercat să-i facă plăcere. Înfuriată, aruncă peria și se așează pe pat rigidă și stîmjenită.

Murdock își petrecea majoritatea timpului pe punte. Ajunsesse la concluzia că era singurul mod de a-și păstra controlul în prezența ei. În fiecare moment în care era cu ea, se simțea adus la limita răbdării din cauza egoismului și a infantilismului ei. Acum, scăpată

de pudra și de machiajul exagerat, și după ore de odihnă, pielea ei căpătase o luminozitate și-o moliciune care o făceau mai frumoasă ca niciodată. Și părul... Charles nu-și putea lua ochii de la părul ei care-i acoperea umerii. Când soarele îi cădea direct pe păr, acesta strălucea ca argintul, dar în lumina lumînării era ca aurul. Ar fi vrut să-și înfigă mâinile în toată bogăția mătăsoasă a părului ei, să-și îngroape fața în el să-l sărute. Singurul mod de a se elibera de această obsesie era să iasă pe punte și să se plimbe ore întregi.

Uneori Charles se întreba ce s-a întâmplat cu el, de s-a îndrăgostit atât de nebunește de această aristocrată fără suflet. Cîndva, fusese un om sensibil, care știa ce are de făcut în viață. Acum, era ca un copil care vrea să obțină luna, dorind exact ce nu putea avea. Lettice Kenton nu era pentru el și, fără îndoială că ar fi rîs disprețuitor dacă el ar fi luat-o în brațe și i-ar fi mărturisit pasiunea lui.

Ea era, ca de obicei, plictisită. Nu putea părăsi cabina de teamă că s-ar fi observat că este deghizată; așa că stătea în cameră toată ziua, tînjind după o ocupație. Companioul ei era mai tot timpul pe punte, iar cînd era în cabină stătea cu nasul în carte. Conversația cu el nu era interesantă, dar cel puțin era mai bună decît această plictiseală îngrozitoare. O înfurie faptul că era mereu lăsată singură. Mîndria ei avea de suferit, pentru că-și închipuia că nu mai prezintă interes; ea nu suporta ideea că un bărbat n-o place.

Cînd se plîngea că este plictisită, Murdock îi recomanda să citească o carte. Asta de parcă ar putea scăpa de plictiseală în acest fel; Lettice își disprețuise

Întotdeauna guvernanta și fiecare secundă pe care a trebuit s-o petreacă în școală. I-a plăcut să fie în aer liber, să alerge, să cunoască lucruri noi, în nici un caz să învețe lucruri plictisitoare despre istorie. Cărțile i se păreau cele mai plictisitoare obiecte din lume și nu deschisese din proprie inițiativă nici o carte, de când se știa.

• Era atât de plictisită, încât ar fi acceptat orice, chiar și șansa de a picta, de a cânta la pian sau de a broda – oricare din aceste lucruri pe care le învățase de la guvernantă. Ajunsese atât de departe cu această plictiseală, încât citea titlurile cărților lui Murdock, când acesta era pe punte; erau în majoritate despre legi și atribuțiile guvernului, despre fauna și flora coloniilor din Sud. Tînjea după o partidă de cărți, dar Murdock nu avea; ar fi vrut să facă măcar conversație cu cineva, dar el de abia îi răspundea.

Avînd atât de mult timp liber, se descoperi gîndindu-se la lucruri mai rele, pe care de obicei și le alunga din minte. Se gîndi la copilăria ei, la părinții care nu prea erau acasă sau atunci cînd erau nu aveau timp pentru ea. Își aminti durerea și suferința care precedaseră viața ei la Londra. Își aminti toate certurile cu Philip; curtea pe care i-o făcuse el; teama ei virginală din noaptea nunții și felul în care Philip o inițiasse într-un mod foarte dur în satisfacerea dorințelor lui sexuale; certurile legate de lipsa ei de participare; felul în care obișnuia s-o arunce în brațele prietenilor săi. Își mai aminti cearta finală și-i revăzu figura însîngerată. Alteori, mintea ei se concentra asupra viitorului și sentimentul dominant era frica. Ce putea să facă? Unde ar fi putut să se ducă în momentul în care ajungeau la țarm? Era singură, fără prieteni, fără

bani, fără speranță... De obicei, încerca să se consoleze singură. Ceva trebuia să se schimbe în ultimul moment. Întotdeauna s-a întâmplat așa. Dar, pînă atunci nu-și putea alunga gîndurile sumbre.

Într-una din zile, cînd era pradă acestor gînduri, i se întîmplă să-l surprindă pe Charles privind-o. Ochii lui albaștri păreau întunecați și plini de dorință – ba, chiar mai mult, putea să citească în ei că tînjește după ea cu o intensitate care îi tăie respirația. El o dorea, se gîndi ea și o trecură niște fiori reci de emoție și de teamă. Imediat ochii lui reveniră la cartea pe care o citea, dar Lettice poposi asupra lui cîteva secunde studiindu-l mai atent. Nu era posibil să fi interpretat greșit dorința din ochii lui; o văzuse prea des în ochii altor bărbați. Și mai vedea acum și alte emoții pe care nu le văzuse în ochii altor bărbați, frustrarea, durerea. Era sigură că privirea lui era privirea unui om însetat care descoperă mirajul apei în mijlocul deșertului.

Oare el putea s-o mai dorească încă? Cu siguranță nu, pentru că ar fi făcut vreun gest de apropiere. Ar fi încercat măcar să-i strecoare cuvinte de dragoste sau să-i fure o sărutare. Poate că fiind un colonist needucat nu știa nici măcar să curteze o femeie. Dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi încercat un mod mai direct de abordare, folosind forța pentru a se culca cu ea. Sau, probabil că fiind încă supărat pe ea, nu i-ar fi dat ocazia să știe că încă o dorește. Philip ar fi știut că sexul este o pedeapsă pentru ea și l-ar fi folosit pentru a-și exprima mînia. Dar acest bărbat n-o cunoștea și-și închipuia că i-ar face plăcere. Ea zîmbi. Pînă acum, nu realizase cît de afectată fusese de posibilitatea ca el să n-o mai

dorească. Era obișnuită ca toți bărbații să tînjească după ea; asta era sursa ei de putere, chiar dacă îi displăcea să finalizeze. Și, pe undeva, se simțea măgulită că și fără machiaj și haine elegante putea să-și păstreze fascinația pe care o exercita asupra sexului opus. Avea să se folosească de această putere în colonii pentru a găsi un soț bogat. Trebuia să existe și o protipendadă a acestor colonii. Philip spunea că și Murdock este un tip foarte bogat. Așa că erau și bărbați bogați în colonii și puteau fi ușor atrași de o femeie cu spirit, frumusețe și alte calități. În mod sigur un colonist era mai ușor de prins în mreje decît un lord englez.

Se uită intenționat la Charles. Era un bărbat urît; nu i-ar fi plăcut să aibă relații intime cu el. Dar, în același timp, n-ar fi fost mai brutal decît teribilul și frumosul ei bărbat. Își mai spuse că, de fapt, pe întuneric, toate pisicile par negre. Ea nu agrease atingerea nici unui bărbat. De ce ar fi Murdock mai rău decît alții? Pentru ea era clar că nu mai are de gînd să se mărite și să suporte toanele nici unui bărbat. Ea nu avea nici o pregătire, nu știa decît să se ocupe de casă și să-și încînte bărbatul cu frumusețea ei. Și poate că el este mult mai maleabil decît Philip, mai îndrăgostit de ea, așa că ea se poate sustrage mai ușor de la obligațiile de soție. Poate că el ar crede-o că are dureri de cap sau că este obosită. El este puritan și pentru ei sexul este un păcat. Poate că tocmai de aceea o evita acum. Dacă ar fi așa, el ar fi cel mai indicat ca soț, dacă ar vrea s-o ia, și nu s-o facă doar amantă. Era mai bine pe post de soție decît de amantă, se gîndi ea.

Lettice începu să se învioneze. S-ar putea ca

lucrurile să evolueze spre bine. Petrecuse tot acest timp pe mare, cu un bărbat care o dorea; în mod sigur ea putea să-l facă să-și piardă mințile după ea, uitându-și astfel șupărarea. Fiind un puritan prin educație, el s-ar fi căsătorit cu ea ca s-o aibă. Odată adus în punctul în care voia ea, se putea căsători cu el, putea să aibă banii lui, numele lui și să-l țină departe de patul ei.

Pentru moment, modul în care procedase el cu ea și cu Philip, după ce le descoperise stratagema, o cam dezumflă. El era un bărbat inteligent și îi cam tăiaze și ei elanul înainte de a o arunca înapoi, în brațele lui Philip. Apoi se gîndi că de fapt ea nu-și dăduse toată silința cînd începuse să flirteze cu el, o făcuse doar fiind împinsă de Philip. Acum, cînd asta era singura posibilitate, ea era mai sigură ca oricînd că va putea să-l ademenească și să-l țină subjugat. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-i capteze atenția. Dar nu putea face asta dacă el își petrecea tot timpul pe punte, sau citind. Trebuia să-l facă s-o observe și să-i vorbească.

– Domnule Murdock, începu ea, cu o voce moale și nehotărîtă. El își ridică privirea surprins. Mă simt foarte plictisită și știu că dumneata nu mă placi deloc, dar aș vrea să schimbăm cîteva vorbe.

Charles nu simți decît suspiciune la cuvintele ei umile și la figura ei blîndă și deschisă. Ce joc mai începea acum?

– Ce-ai vrea să-ți spun? o întrebă el, cam înțepat. Ea ridică din umeri.

– Nu-mi pasă. Vreau doar să aud o voce omească. Povestește-mi despre misiunea dumată în Anglia. Despre Boston și toate problemele pe care le ai,

cu regele.

Charles oftă. Mai vorbise cu ea pe subiectul acesta, pe vremea cînd el crezuse prostește că prezintă interes pentru ea. Acum, ar fi fost pierdere de timp s-o mai ia de la început.

– Te rog, îl imploră ea.

El oftă din nou și reîncepu.

– Ei, de fapt ceea ce dorim noi este să avem drepturile pe care le are orice cetățean englez, consfințite de *Magna Charta* și de *Bill of rights*. Lettice nu prea știa multe lucruri despre *Magna Charta* – ceva despre baronii care l-au învins pe Regele Ioan – dar *Bill of Rights* nu însemna nimic pentru ea, dar acum ea se strădui să înțeleagă totul pentru a susține o conversație cu el. Așa că îl întrebă:

– Ce este *Bill of Rights*?

Murdock rămase înmărmurit. Chiar și sora lui cea mică, Molly, știa despre *Bill of Rights* și nu avea decît pensionul, iar această doamnă, care fusese crescută cu guvernantă, n-avea habar.

– Nu te uita așa la mine, se înfurie Lettice. Cine se considera el să se uite așa de uimit și cu atîta milă la ea? Ce bine mi-a adus mie istoria voastră? Am învățat să pictez, să cînt și să dansez, să fac conversație, nu să țin minte niște lucruri fără folos.

– Și acum, de ce vrei să le știi?

– Pentru că mă plictisesc de moarte și o să mă plictisesc chiar dacă vorbesc cu dumneata despre lucruri pe care nu le cunosc, răspunse ea cu franchețe.

Murdock rîse de sinceritatea ei.

– Bine, atunci. În 1688, nobilii englezi l-au forțat pe

regele James II, să fie de acord cu *Bill of Rights*, care le-a garantat niște drepturi de bază, ca acela de a purta arme sau de a merge neînsoțit de soldații regelui. Vezi tu, englezii și-au luat puterea pe care o au de la regele lor. Alte popoare sînt sub control complet al monarhiei, dar englezii au aceste libertăți, doar dacă ele nu sînt confiscate de Parlament.

– Care e diferența?

– În mare, ar fi cam aceasta: oamenii își aleg reprezentanții și aceștia trebuie să dea socoteală de faptele lor. Dacă dau o lege cu care oamenii nu sînt de acord, acești reprezentanți pot fi schimbați.

– Deci, de fapt, este ca și cînd oamenii ar face legile ei înșiși.

– Da, sau cam așa ceva, pentru că țara este foarte mare.

– Și care este problema? Parlamentul face legile, nu regele.

– Da, așa este, dar noi, coloniștii, nu sîntem reprezentați în Parlament.

– Ba, eu cred că da. Sînteți englezi, nu-i așa?

– Da, dar interesele noastre diferă de ale englezilor care trăiesc în Anglia și dacă nu avem reprezentanți aleși în Parlament, interesele noastre nu sînt apărute cu adevărat. Vezi, englezii fixează taxe pentru colonii, care defavorizează coloniile, dar ajută Anglia. Interesele Parlamentului nu coincid cu ale noastre.

– Dar toată lumea plătește taxe, îi reaminti Lettice.

– Este adevărat, dar englezii au ceva de spus în privința taxelor. Noi nu putem spune nimic. Și acum, Parlamentul a mers și mai departe. Anglia încearcă să

ciopîrleşcă Boston-ul și Massachussets Bay. Parlamentul a promulgat acte care ridică dreptul cetățenilor de a vota la Massachussets Assembly și permit guvernatorului să-i reprezinte. Au închis portul Boston pentru toate vapoarele, distrugîndu-ne în acest fel economia. Alt act permite trupelor regelui să se cazeze în casele noastre fără a ni se cere permisiunea. Iar la Boston au trimis mii de soldați de parcă am fi o țară dușmană, nu o colonie.

– Dar, după ce voi, cei din Boston, v-ați îmbrăcat în indieni și ați aruncat tot ceaiul în mare, trebuia să vă așteptați și la repercusiuni. Ați sfidat guvernul.

Charles se uită la ea suspicios.

– Pari destul de bine informată pentru cineva care nici nu știe unde este Boston.

Pentru moment, Lettice rămase un pic surprinsă, apoi începu să rîdă:

– A, da, îmi amintesc, am spus asta pentru a-l provoca pe Sir Edward, care este un om atît de preocupat de soarta altora. Desigur, știam despre Boston și despre celebra sărbătoare a ceaiului; în fond nu sînt o tîmpită. Toată lumea a auzit despre acel incident; s-a vorbit despre asta cîteva zile la Londra.

Acum, era rîndul lui Charles să fie uimit.

– L-ai fi uimit mai mult pe Sir Edward dacă i-ai fi spus ce știi decît să te prefaci. Prin asta i-ai întărit convingerile pe care le avea.

– Crezi că-mi păsa prea mult ce gîndește Sir Edward Ponsonby despre mine? spuse Lettice, cu dispreț. El m-ar fi considerat o ignorantă chiar dacă aș fi expus niște opinii în privința Boston-ului; era gata să le

accepte. Dar, dacă am acționat cu indiferență totală, l-am șocat, l-am înfuriat și m-am amuzat să văd un asemenea dobitoc.

– Cred că nu te prea înțeleg, îi spuse Charles. Lettice îi zîmbi și gura ei căpătă o expresie interesantă.

– Chiar trebuie să mă înțelegi, domnule Murdock? Pentru dumneata, o femeie nu este mai interesantă dacă are și o nuanță de mister? El se simți străfulgerat de dorință, dar îi răspunse liniștit:

– Aveam impresia că facem politică, nu discutăm despre femei. Dar acum înțeleg că am greșit. Nu poți să te preocupi de altceva, decît de dumneata.

Lettice fu cuprinsă de mîine și ar fi vrut să-l pămuiască pe acest individ cu fața atît de comună. Acest om este imposibil.

– Nu e de mirare că nu mă înțelegi. Nu poți vedea mai departe de lumea dumitale. Crezi că există numai Boston-ul, cauza ta și morala puritană. Nu știi nimic despre viața mea sau despre lumea în care am trăit. Ești convins că ar fi trebuit să învăț istoria, să mă ocup de politică și de colonii; ești convins că ar fi trebuit să renunț la machiaj, să port haine ponosite și să umblu cu șapcă. Cît de arogant ești cînd afirmi că ar fi trebuit să mă modelez după o persoană și un stil de viață pe care nu le cunosc, așa ca să poți fi de acord cu caracterul meu.

Charles se ridică în picioare cam șocat de spusele ei. Ea avea dreptate; el nu avea nici un drept asupra ei, pentru a se aștepta de la ea să fie conform dorințelor lui. Nu știa nimic despre viața ei sau despre forțele care acționează asupra ei. Cu toate astea o judeca. Femeia

îl înfuriase și ar fi vrut s-o plesnească. Dar se controlă cu mare efort și-i spuse;

– Poate că ai dreptate. Nu știu mai nimic despre tine și am greșit că am vrut să fii conform standardelor mele. De ce nu-mi spui nimic despre viața ta?

Lettice se uită uimită la el. Ea își regretase cuvintele imediat ce le spusese, fiindu-i teamă de mînia lui. Dar în loc să se fi înfuriat el admitea că dreptatea este de partea ei. Se simți puțin încurcată și rușinată. Ridică din umeri și-i spuse:

– Nu prea sînt multe de spus. Umilința ei bruscă îl atinse și el îi spuse:

– Te rog, povestește-mi despre copilăria ta. Unde ai trăit? Cum erau părinții tăi?

– Nu este nimic neobișnuit de spus. Mi-am petrecut copilăria la Grenvil, proprietatea familiei Delaplaine, pînă la șaptesprezece ani. Părinții mei erau deosebiți. Mama era o frumusețe recunoscută, iar tata un destrăbălat, cred. Preferau să locuiască la Londra, așa că nu-i vedeam prea des, doar cînd veneau să vîneze sau erau certați. Apoi, ea zîmbi. Aveau loc în permanență certuri între ei. Mama îi reproșa tatălui vreo relație amoroasă și el la fel. Vocea își pierdu apoi din duritate. Desigur, se iubeau foarte mult. Între ei a fost o teribilă poveste de dragoste. Amîndoi erau frumoși, dar nici unul nu avea bani. S-au căsătorit din dragoste și și-au trăit viața încercînd să alerge întotdeauna cu un pas înaintea creditorilor. Erau de multe ori supărați pentru că nu aveau bani, dar de cîte ori se uitau unul la celălalt... Lettice se opri îngrozită de lacrimile care-i țîșneau din ochi. Ce prostii putea să facă, să se comporte ca o școlăriță

prostuță în fața acestui om care nu o înțelegea!

Charles simți o undă de simpatie pentru ea, pentru copilăria singuratică pe care a avut-o. Era și normal să nu poată avea sentimente profunde.

– Îmi pare rău, spuse el.

– Să nu-ți pară, îi răspunse ea. Am avut ocazia să învăț de la o vîrstă fragedă că nu e bine să te măriți din dragoste. Așa că eu m-am măritat pentru bani.

– Deci, nu ți-ai iubit soțul?

– Pe Philip? Începu să rîdă. Era ca și cum ai iubi un șarpe. Nu, noi am avut o înțelegere. Eu am fost o soție modernă și el era moștenitorul unui duce. Numai că prostănațul ăla bătrîn n-a avut bunul simț să moară la o vîrstă normală și Philip a rămas fără bani. Tonul ei era sarcastic, eliminînd orice compasiune. Charles făcu o grimasă; era imposibil să vorbești cu această femeie despre ceva serios. Nici nu știa dacă s-o compătimească sau să se supere pe ea. O, Doamne de ce o dorea atît de mult?

Întristat, Charles se scuză și ieși din cameră. Rămasă singură, Lettice se lăsă pe pat simțindu-se părăsită.

6

La cîteva minute după ce Murdock plecă, Lettice se duse la raftul cu cărțile lui și alese o carte despre Carolina de Sud. Nu prea știa de ce a avut acest impuls de a citi, poate din cauza celor discutate cu Murdock, sau era doar o încercare de a scăpa de plictiseală, de sentimentele contradictorii care au cuprins-o la amintirea copilăriei. Oricare au fost motivele, ea s-a așezat și a început să citească. S-a trezit fascinată de tribulațiile unui preot anglican din Carolina. A rîs singură de descrierea comportării celor fără educație, care trăiau din cultivarea pămîntului, fiind informată despre problemele fermierilor; află despre rebeliunea lor care avusese loc cu cîțiva ani în urmă.

Își aminti ce-i spusese Murdock în legătură cu taxarea fără reprezentare și ea făcu legătura cu ce știa despre guvernul condus de Tidewater, din colonii. Cînd auzi pașii lui Murdock închise cartea. Nu

voia să-l vadă strălucind de satisfacție, văzînd-o citind. Dar, imediat ce el plecă din nou, reluă lectura cărții. Se simți cam tristă cînd termină cartea și încercă să caute alta care spera că va fi la fel de interesantă. Din păcate, era un volum plictisitor despre explorarea Carolinei de Nord. Abandonă în curînd și găsi un tratat al lui Thomas Paine. După aceea trecu la o carte despre guvern scrisă de John Locke, sperînd că-și va clarifica unele din lucrările prezentate de Paine. Aici se împotmoli și înțelese că oricît ar încerca va avea dificultăți în înțelegere.

Lettice refuză să capituleze și reveni de mai multe ori la acea carte, pînă cînd, la sfîrșit, se convinse că este prea nepregătită să înțeleagă. În final, după ce nu ajunsese la nici un rezultat, aruncă acest volum cu un sentiment de frustrare. În acel moment Charles intră în cameră și o văzu aruncînd cartea.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– Nu pot s-o înțeleg. Guvernanta îmi spunea întotdeauna că sînt prea ușuratică pentru a înțelege viața, iar acum cred că avea dreptate, zise Lettice căreia nu-i mai păsa ce va crede Murdock despre ea. Am încercat de multe ori să înțeleg, dar nu pot. Imediat ce apuc să înțeleg o parte se ivește altceva care-mi distrage atenția. De de nu scrie și tipul ăsta în așa fel, încît un om de rînd să-l înțeleagă ce spune? Nu, nu-mi explica, nu-i nevoie, nu este ceva scris pentru capete mai seci, ca al meu.

Murdock luă cartea. Văzîndu-i titlul, zîmbi.

– Ar trebui să încerci cu ceva mai simplu.

Făcu o pauză și se uită la ea. Nu înțelegea ce-a vrut

să facă cu acea carte; în mod sigur nu voia să-l citească pe John Locke. Și oricum, dacă a încercat, merită încurajată.

– N-ai vrea să te ajut puțin?

Lettice ezită. Dacă primea ajutor era ca și când ar fi recunoscut înfrîngerea, dar de fapt admisesese că nu este capabilă de înțelegere. Cel puțin asta le-ar oferi un subiect de discuție și poate s-ar mai schimba lucrurile puțin. Nimic din ceea ce întreprinsese pînă acum n-o făcuse să avanseze pe drumul către căsătoria cu el, pentru că el era din nou rece și distant.

– Bine, spuse ea și se așează pe patul ei. Începură cartea și de fiecare dată când ajungeau la un pasaj mai dificil, Lettice se oprea și cerea ajutor. Spre uimirea lui, Charles descoperi că are o minte destul de dezghețată, aducînd din cînd în cînd argumente rezonabile. N-o credea capabilă de gîndire analitică; cu atît mai mult că nu aștepta ca ea să fie interesată de asemenea lucruri. Chiar și ea era nedumerită. Considera întotdeauna problemele despre guvern și istorie ca pe cele mai plictisitoare subiecte. Începu să aștepte cu nerăbdare aceste ședințe ale lor, observînd cu mîndrie că deveneau mai mult ca niște discuții între prieteni. Charles nu-și economisise laudele și Lettice, care totdeauna era gata să le primească, muncea din ce în ce mai mult pentru a-și impresiona mentorul.

De la cărți și guvern, discuția lor aluneca spre problemele lor personale. Lui Lettice îi plăcea să converseze și îl făcea pe Murdock să rîdă la descrierile de persoane. Ea putea să imite pe oricine, de la lordul North pînă la cel mai amărît coșar care lucrase în casa

ei, la Londra. Charles nu-și mai amintea de cînd nu mai rîsese atît de mult. Lettice descoperi că era atrasă de povestirile lui Murdock despre viața din colonii. Nu-și imagina că familiile pot trăi așa, în dragoste și înțelegere. Încercă să-și imagineze o mamă care rîde odată cu copilul ei, îi cîntă cîntece de leagăn și-l învață să vorbească, dar nu putu. Ea înregistră o notă mai ciudată în glasul lui cînd se referea la mama vitregă, dar glasul îi devenea cald cînd vorbea de frații lui pe care îi ajutase să crească.

– Margaret – Molly cum îi spun eu – e micuță și timidă ca o pasăre speriată. O servitoare a scăpat-o din brațe cînd era mică și de atunci șchiopătează. Defectul nu e mare, dar suferă din cauza lui. Mama ei n-o prea ajută, pentru că o terorizează să stea dreaptă, să încerce să capteze atenția prin conversație. Molly este drăguță, dar mi-e teamă că este atît de reținută față de lume, încît nu-și va găsi nici un soț, și asta e păcat pentru că-i plac mult copiii. În timp ce-l asculta, Lettice se gîndi că trebuie să fie un sentiment foarte plăcut să te simți iubită de un om ca Murdock. Se gîndi că dacă ar fi avut un frate ca el, copilăria ei n-ar mai fi fost atît de tristă. Probabil Molly nu realiza cît de norocoasă este că are un frate mai mare. Lettice Delaplaine se voia rudă cu acest colonist.

Era și mai ridicol faptul că ea se hotărîse să-l facă s-o ia de soție. În cadrul convorbirilor lor, Lettice lăsase ia o parte acest gînd. Pe măsură ce vasul se apropia de port temerile ei se accentuaseră. Dacă nu l-ar seduce pe Murdock, nu știa ce-ar putea face; poate ar muri de foame, sau s-ar prostitua. Soluția era să se mărite cu

Murdock, indiferent dacă era un păcat s-o facă la modul ăsta. Ce mai conta apoi dacă ar fi urmat o dezamăgire pentru el? Era un om matur, capabil să aibă grijă de viața lui. Dacă s-ar fi consumat prea mult din cauza dorinței, ca alții, ar fi fost păcatul lui, nu al ei. Iar orele plăcute pe care le petrecură împreună o făcură și mai hotărâtă să se mărite cu el. Mai exista și posibilitatea ca această căsătorie să fie mai plăcută decît și-ar fi închipuit ea; cel puțin ea și soțul ei ar fi avut teme de discuție.

Se mai ridica o singură problemă: ce s-ar fi întîmplat dacă Murdock s-ar fi îndrăgostit de ea, ar fi luat-o de soție și ar fi înțeles că ea nu-l iubește? Probabil că ar fi distrus, dacă ar descoperi. Ar fi fost o decepție prea mare dacă ar afla acest lucru după căsătorie. Și dacă ea s-ar plictisi de el și s-ar hotărî să-l părăsească pentru un alt bărbat cu o situație materială mai bună, ce s-ar întîmpla atunci cu Charles? Sau cum s-ar simți el, dacă ea s-ar apuca să-l înșele și i-ar strica reputația printre oamenii din colonii? Cam astea erau problemele pe care le putea oferi ea unui om care fusese atît de bun cu ea, încît s-o ia în America după ce îl decepționase o dată, care o ajutase să învețe și să realizeze pentru prima dată în viață că ea nu este o flușturistică, așa cum îi spusese toată lumea și cum știa și ea.

Se simți cam speriată de toate aceste gînduri; încercă să-și imagineze cum este să fii singur și fără prieteni într-o țară străină, să trebuiască să supraviețuiești fără nimic altceva, decît un chip frumos. Căsătoria cu Murdock rămînea singura soluție. Așa că, în disperare de cauză, Lettice începu să-l atragă pe Murdock.

Înțelese foarte curînd că nu avea de făcut prea multe. Săptămîinile petrecute pe vas în compania ei îl făcuseră s-o dorească și mai mult. El descoperise că, de fapt, se îndrăgostea tot mai mult de ea. Îl făcuse să rîdă atît de mult, cum nu reușise o altă femeie; îi spusese atît de multe întîmplări din viața ei care îl făcură să nu mai poată simți antipatie pentru ea. Îi intuise copilăria nefericită și apoi viața de societate, în care fusese și mai singură. Charles era sigur că văzuse în adîncul ființei ei ceea ce alții nu reușiseră să vadă și descoperise acele trăsături frumoase pe care la început le intuise numai. În spatele machiajului, al cinismului și manierismului, al plictiselii afișate, era o inimă de femeie care de mulți ani încerca să scape de viața pe care o ducea, fără să știe însă cum ar putea-o face.

El tînjea s-o elibereze de toate astea, să aducă la suprafață femeia din ea. Și-ar fi vrut – o, Doamne cît ar fi vrut – s-o vadă zîmbindu-i cu dragoste, să-i simtă brațele albe și buzele atît de frumos conturate.

Se uită la ea cum stătea picior peste picior pe pat, cu fața luminată de curiozitate sau de umor, cu părul blond căzut peste umeri, cu corpul de-abia ascuns de hainele bărbătești – și simți un foc nestins. Pantalonii bărbătești strîmți îi scoteau la iveală picioarele subțiri, iar prin bluză putea să vadă destul de clar cercul mai întunecat din jurul sînilor ei și curbura lor apetisantă. Faptul că o avea în fața ochilor, dar nu o putea atinge era un iad pentru el, iar cînd îl chema lîngă ea să-i citească pasajele din carte și era atît de aproape de ea. Încît o putea atinge la fiecare mișcare, simțea că ia foc, fiind mistuit de pasiune. O visa noaptea și se trezea

gîndindu-se la ea și o găsea mereu mai frumoasă decît o visase el. Încerca să-și petreacă tot mai mult timp pe punte, încerca orice ar fi putut să-l ajute să-și calmeze pasiunea.

Cînd Lettice începu să-l incite în mod special, nu mai putu îndura. Făcea tot felul de lucruri foarte subtile, îi arunca priviri provocatoare; se întindea dinadins, cu un zîmbet lasciv atingîndu-l din întîmplare, dar el nu realiza că ea face eforturi pentru a-l seduce. Tot ce știa el era că simțea o pasiune nebună pentru ea.

Lettice era disperată. Cu toate că ea îi vedea foamea din privire, el nu-i dădea niciodată ocazia să vorbească despre o legătură mai strînsă între ei, care să poată să-l orienteze spre căsătorie. Ce nu putea înțelege era faptul că el putea să-și ascundă atît de bine pasiunea. Murdock era sigur că ea n-ar fi de acord cu sentimentele lui și tocmai de aceea nu mai aducea subiectul în discuție. În loc să-și țină sub control sentimentele, Murdock era gata să cedeze dorinței. Ea înțelegea că trebuie să-l determine să-i facă o declarație cît mai rapid. Sub impulsul acestor gînduri, îi zîmbi cu cel mai provocator zîmbet de care era capabilă.

– Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, din milă. Nu-ți dai seama cît de mult a însemnat asta pentru mine. Ca și cînd ar fi făcut asta din convingere ea se aplecă în față, atingîndu-l cu sîinii și-l sărută pe gură. Se retrase apoi, dar mîna lui i se încolăci în jurul gîtului. Ea îl privi, cu buzele ușor întredeschise, ca de o surpriză. Ochii lui erau de un albastru-închis, mai dur ca altădată și ea simți un fel de frică inexplicabilă. Acesta nu era omul pe care îl cunoscuse, omul care o

încuraja să citească și să-i vorbească despre copilărie. Nu, acest om, a cărui piele ardea ca focul la atingerea ei, ai cărui ochi erau plini de dorință, acest om nu era Murdock.

– Nu, îi spuse ea încet și încercă să-l împingă, uitându-se fix la buzele lui pline.

Încet, mîna de pe spatele ei coborî și el o trase mai aproape, pînă cînd ajunse s-o sărute cu toată pasiunea de care era capabil, iar ea știu că este prinsă și nu mai scapă. Cu cealaltă mîna el îi cuprinse bărbia în timp ce continua s-o sărute. Apoi gura lui continuă să-i explozeze fața și gîtul, prin sărutări pătimașe.

– Lettice, șopti el. Lettice, dragostea mea.

Lettice încercă să se apere, dar era în van, cu aceeași repulsie pe care o simțea și față de Philip și pentru care el o numea întotdeauna femeie rece. Nu mai putea respira și începu să lupte cu el, dar brațele lui o țineau atît de strîns, încît nu mai avea scăpare, și se simți ridicată de la podea. Din nou el o sărută, plin de dorință, vrînd parcă să-i ia și respirația. Ținînd-o strîns, se lăsă pe podea, corpul lui mare fiind deasupra ei. Ea încercă orbește să se lupte cu el, dar încercarea ei îl excită și mai tare, pentru că una din mîinile lui îi rupse bluza și-i lăsă liberi sînii. În această mișcare, Lettice încercă să se elibereze, dar el o înconjură cu ambele brațe, îngenunche lîngă ea și o imobiliză. Lettice îl privi cu ochii înotînd în lacrimi de furie și de ură. Nu-l mai recunoștea; privirea lui era ca a unui animal. Era prea puternic pentru ca ea să poată face ceva. Închise ochii rugîndu-se la Dumnezeu să nu fie mai greu decît cu Philip.

– Dumnezeuule, cît ești de frumoasă, se auzi vocea lui. Mîinile lui începură să-i mîngîie sînii, alunecînd încet, în jos, strivindu-i tot corpul. Începu grăbit să-i desfacă pantalonii. Respirația îi era din ce în ce mai greoaie, iar ochii se plimbau pe corpul ei. Cu o rapiditate nemai-pomenită își scoase pantalonii, îi desfăcu picioarele și o pătrunse. Începu să se miște ușor, înnebunit de pielea ei mătăsoasă, strivindu-i gura. .

Lettice zăcea rigidă și inertă, urîndu-l pentru acest viol și urîndu-se și pe ea pentru că nu prevăzuse ce se putea întîmpla. În cele din urmă se prăbuși lîngă ea, tremurînd, acoperit de o transpirație rece.

– Lettice, murmură el, afundîndu-și mîinile în părul ei. Apoi se lăsă liniștea. Ea se gîndi că probabil a adormit – ca toți bărbații. Se strădui să-l împingă și se ridică de pe podea cu toată furia.

– Idiotule! strigă ea, cuprinsă de mînie și dispreț. Am crezut că ești diferit de ceilalți bărbați! Isuse, cît de tîmpită am fost să cred că mai există vreun bărbat care gîndește cu creierul și nu cu ce are între picioare! Degetele-i tremurau de furie, dar reuși să-și tragă pantalonii la loc și să încerce să-și încheie bluza. Era inutilă încercarea, nu se mai putea repara, așa că o legă într-o fundă.

Rostea cuvinte dintre cele mai urîte la adresa lui, cuvinte care se datorau acestei amare deziluzii. Fără a se gîndi că ea fusese cea care declanșase această pornire a lui, Lettice se gîndea doar că și el este ca toți ceilalți bărbați. Și ea care voia să se mărite cu el! Se cutremură la acest gînd, pentru că deși nu era virgină, nu agreea relațiile cu sexul opus. Fusese o proastă să-și

închipuie că el nu va încerca să profite de ea, așa cum era, fără bani, fără nici un sprijin. În opinia ei, el nu-i acorda nici un fel de considerație. Era un bărbat obișnuit care s-a uitat la ea ca la o femeie.

– Blestemat să fii! Blestemați să fie toți bărbații! Mi-ai spus că te vei comporta ca un om civilizat și te-am crezut. Am crezut că mă respecti, pentru că m-ai ascultat și m-ai ajutat să pot înțelege o carte. Acum văd că tot ceea ce ai urmărit a fost doar corpul meu, la fel ca Philip, la fel ca toți ceilalți. Te urăsc! Auzi? Te disprețuiesc! Vocea i se înecă de indignare. Charles căută să-și revină cât mai repede, dar amintirea celor întâmplate îi stăuria atât de puternic în amintire, încât nu putea să vorbească. Văzînd-o slabă, tremurînd, se cutremură și mai mult de ceea ce făcuse.

– O, Lettice, pentru Dumnezeu, zise el ridicîndu-se în picioare. Lettice, îmi pare rău. Realiză cît de lipsite de forță erau cuvintele lui. O violase. Ca un animal flămînd se aruncase cu forța asupra acestei femei frumoase. Îi rămăsese în minte încercarea ei de a se împotrivi și parcă o simțea încă așa, ca pe o durere fizică. Înnebunit de pasiune o sărutase și o violase. Acum, ea îl urăște; avea dreptul s-o facă. În nenorocirea lui nu mai știa cum să reacționeze.

Lui Lettice i se părea că se prăbușește totul în jurul ei. Își pierduse și ultima speranță. Bărbatul spre care se orientase era ca toți ceilalți, un porc. Probabil c-o să mai profite de ea de cîteva ori pînă se va plictisi și o va arunca. N-o așteptau decît foamea, degradarea și, ceea ce era cel mai rău, trădarea acestui om.

– De ce a trebuit să te porți așa? izbucni ea

deodată. Un timp m-am simțit ca o ființă omenească. Tu m-ai făcut să cred că nu sînt numai o femeie frumoasă, care poate fi folosită pentru a satisface poftele unui bărbat. Ce glumă bună! M-ai decepționat foarte tare. Pentru un timp uitasem ce sînt. Tot ceea ce voi fi. Brusc, ea fugi către ușă, o deschise și ieși. Charles se uită după ea surprins. Ce se întîmpla...? Apoi el revăzu întinderea fără de sfîrșit a mării și se năpusti după Lettice.

7

Lettice nu prea știa ce a făcut-o să urce scările pînă pe punte și nici de ce este atît de afectată de purtarea lui Murdock. I se părea că toată durerea și amărăciunea se ridicaseră în ea ca fierea și tînjea disperată să nu mai trăiască așa ceva. Traversă puntea în fugă pînă la bordul vasului. Întunecat și amenințător, oceanul se căsca sub vapor, lucind ici și colo sub lumina lunii. Se opri o clipă de parcă ar fi fost vrăjită, apoi se urcă pe bordură și se aplecă spre... dar un braț o prinse, un braț ca de fier care o trase înapoi și o strînse cu putere.

– Nu, Lettice!

Auzi vocea lui Murdock și se împiedică de el, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Cu multă grijă, Charles o luă în brațe și o duse în cabina lor. Lettice își lăsă capul pe pieptul lui; se simțea atît de istovită și se simțea puțin mai bine să împrumute din căldura lui și să-i audă

bătăile inimii. Ajunși în cabină, el o puse încet pe pat și se așeză lângă ea ținându-i mîna. Lettice îi simți tremurul mîinii și vru să-l întrebe care este cauza, dar simțea că nu poate să vorbească, iar creierul nu-i mai funcționează. Căzu într-un somn adînc. Dar somnul nu se lipea de omul care stătea uitîndu-se la ea. Îi dădu încet la o parte o șuviță care îi căzuse pe frunte. Nu se gîndea decît la faptul că purtarea lui, aproape că o ucisese pe ființa iubită. Oftînd, se ridică și se duse să stea într-un fotoliu din cealaltă parte a camerei. Toată noaptea rămase așa, depănînd amintirile de peste zi.

Charles era mult mai afectat de ceea ce făcuse decît Lettice; înainte de a-l cunoaște ea știa la ce se poate aștepta din partea unui bărbat, dar el – el o învățase că un bărbat poate fi și altfel. El violase o femeie, fără a ține cont de dorințele ei; nu, de fapt o făcuse conștient că ea nu are sentimente pentru el. Își aminti cuvintele ei: „o vreme, cu tine m-am simțit ca o ființă omenească... dar m-ai decepționat”. Ea ajunsese să aibă încredere în el, să creadă că el o respectă ca pe o ființă umană, așa cum nimeni altcineva n-o făcuse, iar el îi înșelase așteptările.

În viața lui, Murdock fusese un om echilibrat, studiasse, muncise, își întreținuse familia. Nu pretindea că este un sfînt dar, cel puțin, era un om care gîndea, care-și controla faptele și destinul. „Înțeleptul” îi spuneau prietenii. „Anost” îi spunea sora lui. Făcea tot cu multă atenție; se implica mereu în problemele celor din jurul lui. De multe ori ar fi vrut ca oamenii să nu-i mai acorde atîta încredere. Și cu toate astea simțea că așa trebuia să trăiască. Acum, înțelese că mîndria lui era

destul de falsă. În această noapte lungă se examină cu atenție în adîncul ființei sale și găsi acolo violența care dăinuise de mult timp în ființa lui și pe care o negase. A trebuit să apară Lettice pentru a-i descoperi această latură. Minunata Lettice care îi pusese sufletul pe foc cu frumusețea ei, care-l atrăsese ca un magnet. Îi displăcuse frivolitatea ei și-i promisese s-o transforme într-o femeie decentă.

Rise în sinea lui, fără a se amuza însă; sperase s-o facă o femeie decentă violînd-o? Nici el nu era mai bun decît ea; poate chiar mai rău. Charles știa acum că ființa lui era împărțită între omul care gîndea bine și celălalt care era fără rațiune, purtat de mînie, dragoste sau pasiune și care nu ținea seama de nimic.

Murdock se îndreptă spre patul în care dormea Lettice și se uită la ea. Chiar și acum simțea o foarte mare atracție față de ea; ar fi dat orice ca ea să se trezească, să-i zîmbească și să-și deschidă brațele spre el. Charles știa că trebuie s-o păstreze lîngă el; nu avea nici o importanță ce făcuse înainte de a-l cunoaște, cum trăise sau cu cine se culcase. El își dovedise în această seară de ce este capabil; în mod sigur ea nu poate fi mai rea decît el. Dar ea îl provoca în permanență: cu corpul, inima, mintea și sufletul. Ea îl readusese la viață și-i trezise niște sentimente pe care el nu prea le experimentase pînă acum. Consecințele n-au fost dintre cele mai bune; el se ura pentru ceea ce îi făcuse și-și jurase că în viitor o să reușească să se controleze. Dar nici nu putea să renunțe la frumusețea, la căldura și la viața care izbucneau acum în el. Lettice era la baza acestora și pe ea trebuia s-o păstreze. Nu conta cît l-ar

fi costat, nu conta cît de mult ar fi trebuit să muncească pentru a-i reda încrederea, nu conta cît de mult îl disprețuia ea, trebuia să o păstreze.

Lettice se simți mai bine după ce se sculă. Nu era o persoană atît de pesimistă încît să-și fi dorit ca Murdock să n-o fi salvat de la înec. Indiferent ce-i rezerva viitorul, n-ar fi vrut să moară. Cu atenție, se ridică și se uită prin cameră. Charles adormise în scaunul lui, fața îi era trasă și marcată de oboseală, iar Lettice bănuia că el nu dormise în timpul nopții. Mulțumită că el nu s-a trezit încă, se așeză iar în pat și încercă să-și analizeze sentimentele. Nu prea știa cu adevărat ce simte.

Murdock se comportase ca o brută seara trecută și dovedise că nu este mai bun decît alții. Cu toate acestea, cine l-ar fi crezut capabil de așa ceva? Nu putea înțelege cum putuse ea să-i inspire atîta pasiune acestui bărbat. În plus, nu fusese chiar așa de rău ca experiențele ei cu bătrînul Danby sau cu Philip. Nu prea agrease actul în sine, dar de alte dăți fusese mai rău. Era vina ei că nu fusese destul de deșteaptă să realizeze că toate provocările ei vor duce la creșterea pasiunii lui, nu la cererea în căsătorie. Se comportase într-un mod foarte idiot încercînd să-i sporească pasiunea, date fiind situația lor și dependența ei față de el.

Viitorul era destul de întunecat, numai că Dumnezeu știa cît de străină va fi în acea lume. Oricum, era mai bine decît să fi murit. Murdock o salvase; trebuia să-i fie recunoscătoare pentru asta. Ar fi fost mult mai ușor pentru el s-o refuze; în acest fel n-ar fi trebuit să se expună la eventualele probleme create de prezența

ei pe vas. Majoritatea bărbaților ar fi făcut așa. El, cel puțin, nu era laș. Și nici măcar puritan; o dovedise.

Gîndurile îi fură întrerupte de scîrîitul scaunului și Lettice se ridică văzîndu-l pe Murdock înaintînd spre ea. Ea îl înfruntă hotărîtă să nu manifeste teamă, deși inima îi bătea tare în piept. Oare el voia să repete scena din seara precedentă? În mod normal, nu avea cum să se împotrivească. Însă cînd se opri să se uite la ea văzu cît de adînc era marcat. Pînă și ochii îi erau întunecați și triști.

– Îmi pare rău, Lettice. Știu că nu poți să mă ierți, dar poate îmi vei accepta scuzele.

El închise ochii și dintr-o dată fața i se modifică sub privirea ei, iar cuvintele păreau rupte din adîncul ființei.

– Doamne, aș da orice să repar greșeala făcută. Am fost un animal, o brută și mă urăsc pentru asta. Te rog, iartă-mă, Lettice.

Se uita la el și nu-i venea să creadă. Nici în cele mai avîntate visuri ale ei nu-și imagina un bărbat cerîndu-i scuze. Bărbații pe care-i cunoștea ea erau aroganți și nu-i interesau sentimentele ei. Din experiență știa că un om poate fi oprit doar de teama de cenzură publică, sau de teama rudelor femeii respective. Simți o oarecare simpatie pentru Murdock, care nu era precum ceilalți.

– Mi-am dat seama că eu te-am împins la sinucidere, spuse el, distrus, cu pumnii încheștați de dispreț față de propria-i ființă.

– Nu, nu este chiar așa. Lettice îi luă mîinile într-ale sale. Nu, nu trebuie să gîndești așa. A fost o prostie din

partea mea. Nu ești vinovat. Și, oricum, m-ai salvat, împiedicându-mă s-o fac. Dacă nu erai tu, nu mai eram în viață. Aș fi plutit pe apă acum, sau, și mai rău, aș fi fost în fața tribunalului, în Anglia.

Charles îi luă mâinile și le strânse cu duioșie. Știa că această femeie nu este un înger; dar era dintre puținele femei care aveau putere de înțelegere și discernământ.

– M-am gândit mult, noaptea trecută, la ce am făcut. Nu pot să-mi găsesc nici o scuză. Dar, dacă îmi vei permite, voi face totul pentru a repara greșeala. Mă voi căsători cu tine, Lettice.

– O, Charles, spuse Lettice, acoperindu-și fața cu mâinile. El voia să o ia în căsătorie. Asta însemna că obținuse pe neașteptate tot ceea ce-și propusese. Îl făcuse s-o violeze și acum el voia s-o ia de nevastă. Nu simțea nimic deosebit. Nu se simțea vinovată, nu avea remușcări. Charles, interpretându-i greșit atitudinea îngenunche lângă ea:

– Lettice, știu ce simți. Știu că nu mă iubești. Iar după ce s-a întâmplat aseară probabil că ți-e frică de mine. Nu te pot întreba dacă ai vreun sentiment pentru mine. Te rog să primești protecția numelui meu. Dă-mi voie să am grijă de tine.

Privindu-i figura sinceră lui Lettice îi veni să plîngă. El îi oferea acum exact ce-și dorise ea. Avusese această șansă. De ce se simțea atât de nenorocită? De ce avea acest nod în gât, care nu-i permitea să vorbească? Ea îl determinase s-o ceară de nevastă, îi stîrnise acea pasiune imensă, încît el nu s-a mai putut controla și s-a simțit obligat s-o ceară de nevastă. Spre surprinderea

ei, Lettice nu-l putea păcăli pe acest om.

– Nu, Charles, oftă ea. Nu mă mărit cu tine! Nu pot să fac așa ceva.

– Lettice, trebuie să te gîndești! Ce vei face singură în colonii? Cunoști pe cineva? Ai bani cu care să trăiești?

Cu o expresie de nefericire totală pe chip, Lettice izbucni în plîns, lăsînd capul în jos pentru a nu i se vedea lacrimile.

– Cum crezi că o să poți trăi? Știu că eu nu sînt o soluție bună pentru tine; nu sînt aristocrat, nici măcar un om bogat după standardele tale. Iar ceea ce am făcut seara trecută, probabil că m-a coborît mult în ochii tăi. Știu ce crezi despre mine: sînt urît, arăt ca un urs, sînt prea simplu, nu sînt tipul de bărbat alături de care să fii fericită. Îți jur că eu nu am altă posibilitate. Dar iarăși te întreb: Cum crezi că o să poți să trăiești? Te rog, Lettice, fii o femeie practică.

– Nu, strigă ea și-i întoarse spatele furioasă, din cauza atîtor argumente. Dacă ar fi știut el cît de mult a plănuit ea această stratagemă? Am încercat și soluția căsătoriei, dar nu mi-a plăcut, continuă ea.

Charles se ridică să plece. Fiind cu spatele spre ea îi spuse cu o voce înăbușită de emoție:

– Chiar te dezgust într-atît? Crezi că nu mă poți suporta în apropierea ta? Dacă este așa, îți respect voința. Nu te voi atinge dacă tu n-o vrei. Îți promit că nu te voi mai forța niciodată.

– Te rog, oprește-te, îl rugă ea disperată de genezitatea lui. Nu vreau să mă mărit cu tine. Nu putem renunța la discuție?

– Nu, strigă el. Pentru Dumnezeu, femeie, te-am dezonorat. Nu pot renunța la discuție.

În mod ciudat, această discuție o înfurie și mai tare. El nu-i spunea că o iubește, nu-i spunea c-o dorește pe ea anume ca soție, îi repeta că el trebuie să facă un lucru corect. Deci s-ar fi însurat cu oricare altă femeie care ar fi fost în situația ei. Lettice simți dorința de a-l plesni.

– Dé câte ori să-ți mai spun? strigă ea furioasă, surprinsă de propria ei voce. Nu vreau să mă mărit cu tine. Fii mulțumit. Mulțumește cerului că ai scăpat. Nu ai pic de rațiune? Nu vezi nimic? Te-am păcălit din nou! Te-am făcut să mă ceri de nevastă pentru că sînt fără bani, fără nici un viitor. Mi-e teamă de ziua de mîine, n-am răbdat niciodată de foame. Așa că ți-am zîmbit, te-am provocat pentru a te seduce. Iar tu mi-ai căzut foarte ușor în mreje. N-am plănuir să iasă așa. Te-am păcălit din nou.

Se opri, încercă să respire și, pentru o clipă, rămaseră în liniște. În final, Charles îi spuse:

– Atunci, de ce nu accepți oferta mea?

– Pentru că seara trecută am învățat că nimic nu este mai rău decît căsătoria. Ea nu voia să-l lase să afle cît de vinovată este. Ochii lui erau reci și aveau culoarea lacului înghețat.

– Deci am fost luat drept prost. A doua oară.

Lettice nu spuse nimic. Simțea un gol imens în stomac și i se părea că nu va mai scăpa niciodată de el. Renunțase la ultima ei speranță, îl înstrăinase pe singurul om care o putea ajuta, și totul dintr-o prostie. Murdock începu să se plimbe prin cameră. Într-un tîrziu,

se opri și spuse:

– Fără îndoială, ar fi trebuit să știu că tu nu poți fi dezonorată. Deci, indiferent de rolul pe care l-ai jucat, nu pot să-mi găsesc scuze pentru purtarea mea de aseară. Și trebuie să fiu făcut responsabil pentru ceea ce am făcut și pentru copilul pe care poate îl porți în pîntece, deja. Aș vrea să mai adaug că nu era necesar să mai înscenezi și acea mică dramă de pe vas, ca să mă simt și mai vinovat.

– Care dramă? repetă ea nedumerită. N-am pretins asta. Cum îndrăznești?

Murdock se uită la ea, cu o sprînceană ridicată a mirare.

– Chiar vrei să te cred?

Lettice începu să-i explice, apoi, realizînd că este inutil, renunță. Ce mai conta dacă ea simulase sinuciderea? Era clar că el are o părere atît de proastă despre ea, încît nici nu mai conta.

– Cînd ajungem, nu te pot abandona pur și simplu. Și dacă ești însărcinată, trebuie să ne căsătorim.

– Nu va trebui să ne căsătorim, îl maimuțări Lettice. Pentru nimic în lume nu-ți voi fi o povară. Cred că aș fi capabilă să fac orice altceva decît să mă mărit cu tine.

Murdock trecu peste cuvintele ei cu mult calm.

– Deci, lady Lettice, vei veni cu mine la Boston și vei fi musafirul meu.

– Nu am de gînd să-ți fiu amantă, spuse Lettice.

– Nu te teme, îi spuse el sec. Va fi multă lume în casă. Locuiesc cu mama vitregă, cu sora și cu fratele meu. Te asigur că vei fi în siguranță.

Lettice se uită încruntată la el, dar nu-i ripostă.

– Va fi cam ciudat pentru lumea noastră să avem un oaspete englez, continuă el. Îi voi spune mamei mele vitrege că ai fost deposedată de toate bunurile și nu voi pomeni nimic despre călătoria noastră pe vapor. Cred că te vei putea împrieteni cu sora mea Molly, s-o mai înveți cîte ceva despre artă. Bineînțeles, atîta timp cît nu vei încerca s-o determini să te întreacă.

Ea ar fi vrut să-l plesnească pentru cuvintele obraz-nice și pentru zîmbetul rece pe care-l afișa în colțul gurii. Ar fi fost bine pentru el dacă ea ar fi acceptat căsătoria; din felul cum vorbea oricine ar fi înțeles că el este o victimă. Lettice ar fi vrut să poată refuza această nouă ofertă. Lady Lettice Kenton, guvernanta unei puștoaice. Dar pentru moment nu avea altă posibilitate. Oferta lui era o șansă de a supraviețui în colonii și, oricum, nu trebuia să rămînă decît pînă ar fi găsit ceva mai bun.

– Cred că-ți dai seama că nu-mi place ceea ce trebuie să fac, spuse ea cu obrăznicie, încercînd să-i răspundă cu același ton. N-am o soluție mai bună pe moment. Așa că voi accepta propunerea ta de ospitalitate și promit să fac totul pentru a o școli pe domnișoara Margaret în domeniul artelor feminine, desigur, fără a-i modifica structura morală.

Murdock se uita la ea cu răceală.

– Știu că te pricepi la ironii. Te previn că dacă nu te vei ocupa serios de sora mea, vei avea probleme cu mine.

– Nu fi penibil. Cu ce m-ar deranja dacă ți-aș influența sora în rău?

– Aș vrea să cred că n-o vei face.

Viitorul lui Lettice era asigurat acum, pentru moment, și ea se simțea puțin mai destinsă. Murdock se purtase foarte rece cu ea în ultimele zile pe vapor, iar femeii îi era destul de greu să mai îndure. Cel puțin acum avea să fie mai ușor pentru ea să-l evite, fiind într-o casă, decît în această cabină micuță. Altfel ea n-ar fi fost atît de încîntată să-i accepte oferta. Se gîndea că, de fapt, ea îi făcuse un bine refuzîndu-l, dar nu înțelegea de ce el o credea atît de falsă, încît să simuleze sinuciderea. El nu avea nici un drept s-o judece.

Sentimentele lui Murdock nu aveau legătură cu rațiunea. Fusesse înșelat în așteptările lui de către ființa iubită, ceea ce îl rănise profund. Își spuse că ea nu fusese niciodată interesată de cărțile lui sau de celelalte subiecte pe care le discutaseră; ea încercase să-l seducă pe toate căile. Zîmbetul ei, rîsul ei, felul în care știa să-i aprecieze opiniile, toate acestea făceau parte din arsenalul ei de seducție. Chiar și refuzul ei de a face pasul final, de a se căsători cu el, era interpretat într-o lumină proastă. Charles crezuse că ura ei față de căsătorie este atît de mare, încît nu se încumetă la acest pas. Ea îl disprețuia; fără îndoială, atingerea lui îi trezea repulsie, încît nu era posibil pentru ea să împartă același pat cu el. De aceea se luptase ea cu el în acea seară; nu din moralitate, ci din repulsie. Se blestemă pentru înfățișarea neplăcută pe care o avea și știa că ar fi acceptat căsătoria cu Lettice, indiferent de scopul femeii. Tînjea încă după ea. Ar fi fost în stare s-o plătească, să se tîrască la picioarele ei, să facă orice pentru a o mai avea din nou. Orice în afară de a o

aborda cu forța.

Întrucît portul Boston fusese închis, vaporul lor acostă într-un port mic, numit Salem, de unde Charles și Lettice luară o trăsură pînă la Boston. Prima lor problemă la sosirea în port a fost procurarea unor haine pentru Lettice. Intrară într-un magazin, Lettice fiind îmbrăcată bărbătește, ca să iasă apoi de acolo cu haine femeiești. Proprietara magazinului se uită ciudat la cei doi, dar fu gata să procure cîteva rochii. Lettice ar fi vrut să poarte ceva mai colorat, dar Charles insistă asupra unor culori mai închise. Ea observă plăcerea lui de a o vedea îmbrăcată în maron și negru, cu boneta și pălărioara comune.

– Nu vei mai fi o femeie destinată numai plăcerii, o preveni el. De aceea n-o să mai ai nevoie de podoabe de nici un fel. Trebuie să te preocupe numai aspectul practic al îmbrăcămînții.

Lettice se privi în oglindă. Arăta ca o servitoare! Avea o pălărie care-i acoperea capul, cu o singură ornamentație din însăși marginea ei, care-i ascundea părul frumos. Rochia era marno, cu o mulțime de fuste dedesubt, dar care nu se puteau ridica într-o parte sau alta, cu gîtul acoperit și mîneci lungi care nu lăsau să se vadă nici un centimetru de piele. Pantofii erau călduroși și îi acopereau bine picioarele, făcînd imposibilă orice expunere, fie ea și întîmplătoare, a gleznelor. Era cea mai simplă îmbrăcăminte cu putință și Lettice se gîndi că ar trebui să fie vrăjitoare ca să atragă vreun bărbat îmbrăcată așa.

Boneta îi încadra figura într-un mod plăcut, iar rochia nu-i masca pieptul plin și talia subțire. Era încă destul

de drăguță ca să atragă atenția bărbaților de pe stradă, iar Charles, care sperase că această îmbrăcăminte ar potoli dorințele bărbaților, descoperi că aceștia erau și mai încântați, dorind să știe ce se ascunde dedesubt. El regretă boneta care îi ascundea bogăția părului, abia reținându-se să nu-i desfacă legăturile și să i-l elibereze.

Avînd hainele lui Lettice gata pregătite, porniră spre Boston. Drumul era greoi și trăsură închiriată nu prea avea arcuri; Lettice se simțea de parcă i-ar fi sărit toți dinții din gură înainte de a se termina călătoria – dacă se va termina. A fost o călătorie de două zile pînă la Boston, iar noaptea au petrecut-o într-un han. Lettice, care mergea înghesuită în trăsură cu trei bărbați, de-abia aștepta oprirea. Unul dintre aceștia mirosea puternic a bălegar; altul trăgea dintr-o pipă rău mirositoare. Dacă Charles n-ar fi supravegheat-o, le-ar fi făcut observație că nu știu să se poarte. Oricum, ea nu voia să-i arate lui Charles cît de mult o afectau condițiile vitrege în care trebuia să trăiască.

Cînd ajunseră la han, fu și mai dezamăgită. Fiind singura femeie din grup, primi o cameră separată; trebuia să fie recunoscătoare că n-a dormit în dormitorul comun, cu ceilalți. Camera era strîmtă și murdară, cu un pat mic. Dar, în pofida zgomotelor care se auzeau de la bărbații care beau bere, ea adormi imediat.

În dimineața următoare, trebui să îndure privirile curioase ale celor de la masă. Mulțumi cerului că Charles alcătuisese o povestire plauzibilă despre prezența ei în localitate. Ea se gîndise că ar fi fost de ajuns dacă ar fi arborat aerul ei de superioritate, dar cu acești oameni

nu se putea. Erau curioși și însetați de nou. Ea le zîmbi calm și le spuse că a venit cu soțul să se stabilească în colonii, dar el, sărmanul, murise de friguri pe drum. La țärm, un hoț i-a furat poșeta care conținea toți banii pe care îi avea...

Se părea că toți cei prezenți acceptară versiunea ei fără ezitare și fură de acord că legile nu protejează cetățeanul în fața hoților. Charles reuși să schimbe subiectul spre ultimele noutăți de la Boston, așa că o mai slăbiră cu întrebările. După micul dejun ea fu fericită să se refugieze în tăcerea relativă a trăsुरii. Spre seară ajunseră la Boston. Lettice rămase foarte dezamăgită de oraș. Ea credea că este o localitate, dar de fapt era doar un sat mai mare în comparație cu Londra. Bisericele erau foarte simple, la fel și celelalte clădiri, iar culoarea predominantă era maronul. Peste oraș plutea o ceață groasă, transformînd totul în umezeală. Lettice oftă. Cum Dumnezeu avea să trăiască ea în asemenea condiții?

Coborîră din trăsura și Charles o porni pe un drum pietruit. Lettice era sigură că el e hotărît să-i facă viața amară, dar îl urmă fără să cîrtească. Pe vremuri ar fi crezut că ma bine ar fi murit decît să capituleze în fața bărbatului care i-ar fi cauzat atîtea probleme.

După drumul care ei i se păru interminabil, Murdock se opri în fața unei clădiri cu două etaje, din cărămidă, cu un gard vopsit și cu trepte la intrare.

– Asta este casa familiei Murdock.

Lettice se uită în sus cu nervozitate. Înăuntru era familia lui, o colecție de fețe suspicioase care probabil că ar fi urît-o de la prima vedere. Ea presimțea că

tot ceea ce văzuse pe drum era nimic în comparație cu ce avea să i se întâmple aici. Fu străbătută de fiori de teamă, dar îi ignoră. Nu trebuie să-i fie frică indiferent ce o aștepta înăuntru. Ea trebuia să învingă. Era o supraviețuitoare, nu-i așa? Își îndreptă umerii și zise simplu:

– Hai să intrăm.

8

Charles deschise ușa din față și intră înăuntru. Lettice avu o mică ezitare, apoi își spuse că nu trebuie să fie caraghioasă, așa că îl urmă.

La intrare era un hol mic și modest după opinia ei, dar podeaua strălucea de curățenie și pereții erau vopsiți într-o culoare care le dădea căldură, în pofida aerului general de austeritate. Se auziră pași pe scara din fața lor și se ivi un băiat de vreo doisprezece ani.

– Charles! strigă el, cu o figură încântată. Charles! Ai venit! Se aruncă peste restul treptelor de parcă ar fi vrut să zboare în brațele bărbatului din fața lui. Înainte de a ajunge la Murdock își reluă aerul demn, se opri, luă mâna omului și o scutură viguros, în timp ce figura îi iradia de dragoste.

Se auziră pași mai liniștiți pe scări și apără o femeie. Era puțin mai în vîrstă decît Charles, încă suplă, cu

părul negru, care de abia se iveau de sub bonetă. Rochia ei era maron, decorată doar cu mătase, guler și șorț alb, cu fața nemachiată, dar nu urâtă. Mai degrabă era o figură frumoasă, cu o gură foarte senzuală. Ochii ei negri exprimau multă căldură, când îl privea pe Charles; apoi, privirea îi căzu asupra lui Lettice.

– Bine ai venit, Charles, spuse ea, coborînd scările și neacordînd nici cel mai mic interes nou-venitei. Ne bucurăm că te-ai întors acasă.

Charles făcu un pas înapoi și dădu mîna cu ea.

– Marian, mă bucur că te văd din nou. Arăți bine.

– Mulțumesc. Ochii ei negri se mutară de la el la Lettice și înapoi.

Murdock începu să vorbească, dar fu întrerupt de o tînără care veni în fugă din spatele casei. Mergea repede, dar șchiopăta puțin, și Lettice își aduse aminte că Charles spusese că are o soră cu un defect la picior. Fără a-i păsa de nimeni altcineva, ea îl luă în brațe, iar el o ridică de la pămînt și o învîrti.

– O, Charles, mulțumesc cerului că ești acasă din nou. Fata începu să vorbească plină de voie. Charles rîse și încercă să-i mai oprească șirul vorbelor:

– Molly. avem un vizitator. Dă-mi voie, te rog, să fac prezentările. Fata roși, observînd-o pe Lettice. Își orientă privirea asupra ei și păru un pic stînjinită.

– Marian, ți-o prezint pe doamna Lettice Holmes, spuse Charles, folosind numele pe care îl aleseseră. Doamnă Holmes, aceasta este mama mea vitregă, Marian Murdock. Și această tînără intempestivă este sora mea Margaret. Acest ștrengar este fratele meu, Brian.

– Bună ziua, doamnă Holmes, spuse Marian, cu o voce rece, în timp ce fiul ei se înclină, iar fiica șopti ceva atît de încet, încît Lettice nu înțelegea nimic.

– Doamnă Murdock, îi răspunse Lettice cu aceeași răceală politicoasă și se întoarse spre cei doi tineri zîmbindu-le, domnule Brian, domnișoară Margaret.

– Am întîlnit-o pe doamna Holmes în Salem. Împreună cu soțul, călătorea spre Massachussets, dar din nefericire soțul ei a decedat. În Salem, hoții i-au furat toți banii, așa că i-am oferit doamnei ospitalitatea căminului nostru pînă cînd va primi ajutoare din Anglia.

Margaret se uită la ea cu milă, ca la o victimă a sorții, dar doamna Murdock o privi cu ostilitate și-i spuse:

– Chiar așa? Îmi pare rău, doamnă. Cu toate astea, Charles, trebuie să știi că blocada a atras după sine niște condiții grele de viață. Cu greu vom putea întreține o persoană care nu produce nimic și pe deasupra mai este și englezoaică.

Charles fu surprins de nepolitețea mamei sale vitrege, dar înainte de a putea spune ceva, Lettice întrerupse liniștea așternută, cu o voce clară:

– Nici o clipă nu m-am gîndit să vă împovărez, doamnă. Fiul dumneavoastră mi-a cerut să fiu guvernantă pentru fiica dumneavoastră și sînt încîntată să vă pot servi. Mica ei cuvîntare fu un amestec de falsă umilință și obrăznicie mascată atît de bine, încît Murdock trebui să-și înăbușe un zîmbet provocat de mînia afișată pe fața mamei lui vitrege. Faptul că fusese numită mamă vitregă o afectase; Marian își dădea seama că îmbătrînește și refuza să se considere mai

bătrână decît Charles.

– Charles nu este fiul meu, spuse ea încet.

– Desigur, fiul dumneavoastră vitreg, îi răspunse Lettice pe un ton destul de hotărît, la care femeia roşi uşor. Lettice nu ştia ce o deranjase atît, dar, instinctiv, ştiu cum să atragă protecţia celorlalţi. Lettice îşi petrecuse cîtiva ani din viaţă în saloanele londoneze, unde învăţase cum să rănească din vorbe. Charles şi cei doi adolescenţi, care pînă acum n-o văzuseră pe Marian înfrîntă, se uitară la ea cu o uşoară bucurie. Lettice ştia, cu instinctul ei bine dezvoltat pentru luptele sociale, că această familie fusese dominată de Marian, în special cei doi, copii. Nu era sigură dacă Charles era conştient de încercarea lui Marian de a-l domina. Ea încercă să-şi înăbuşe un zîmbet; ar fi avut ceva de spus şi pentru asta.

– Margaret, arată-i doamnei Holmes camera de oaspeţi, spuse Marian rece.

– Dar, mamă, protestă Margaret, dar îngheţă la privirea doamnei Murdock. Fata se supuse imediat. Charles îşi deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar renunţă. Lettice se întreba care este problema cu această cameră. Curînd, ea descoperi. Molly o conduse pe scări, fără un cuvînt, cu ochii aplecaţi. Era o cameră atît de mică, încît nu era loc în ea decît pentru un dulap şi un pat. Nu era nici măcar o oglindă, pe vreun perete. O fereastră mică întrerupea austeritatea celulei. Lettice înţelese că această cameră i-a fost dată ca o insultă; era un fel de cameră pentru servitori deşi se afla la acelaşi etaj cu camerele familiei. Marian încerca s-o facă să ştie care îi este locul, iar tăcerea lui

Charles însemna complicitate la această insultă; și el voia s-o facă să-și amintească rolul ei în această casă. Se simți jignită, lovită în mîndria ei. Îi va arăta ea; de fapt, le va arăta amîndurora. Dacă el și-a închipuit c-o poate înfrînge doar cu atît s-a înșelat.

– Îmi pare rău că nu este gata camera, spuse Molly încet. Încă nu îndrăznise să-și ridice ochii la Lettice. Nu așteptam musafiri. Voi aduce așternuturile imediat.

Ieși din cameră și Lettice o urmări cum șchio-pătează. Sărmana! Era atît de timidă și în mod vizibil terorizată de mama ei. Faptul că șchiopăta era destul de puțin vizibil cînd mergea normal, iar fețișoara ei promitea destul de mult, fără a mai vorbi de ochii ei mari, ca de căprioară și de gura sensibilă, de buclele care-i înconjurau chipul. Mulți bărbați adorau acest gen de femeie, care inspira fragilitate.

Fata se întoarse și începu să facă patul, uitîndu-se cu coada ochiului la Lettice. Ea îi zîmbi o dată, iar Molly roși, întorcîndu-se la treaba ei. Lettice simți ceva ciudat în piept. Biata fată. Lettice știa ce înseamnă să fii tînăr și nesigur, înfricoșat și singur. Poate că de felul ei nu este atît de tăcută și de timidă. Îndrăzni să se uite la Lettice și-și lăsă din nou ochii în jos. Apoi începu să vorbească brusc, cu o voce atît de înceată, încît Lettice de-abia o auzi:

– Dumneavoastră sînteți cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, doamnă Holmes. Lettice zîmbi și-i spuse:

– Îți mulțumesc. Apoi luă mîna fetei. Nu-ți fie teamă de mine, Margaret. Nu te mușc. Pot să-ți spun Margaret?

Fata dădu din cap și Lettice continuă:

– Bine. Tu o să-mi spui Lettice. Detest toate aceste formalități. Sper că vom fi prietene. Fratele tău mi-a oferit cu amabilitate această slujbă, probabil pentru a mă recompensa pentru bunătatea lui. Eu nu sînt profesoară și sper că nici tu să nu mă consideri ca atare. Am avut o guvernantă îngrozitoare și-am detestat-o din toată ființa mea. Îți promit că noi două ne vom înțelege bine.

Molly se uită la ea și îi spuse de abia șoptit:

– Îmi pare rău de soțul dumneavoastră. Cred că nu v-a fost ușor. Lettice nu înțelege de la început la ce se referă fata; uitase ce rol trebuia să joace. Zimbi și-i spuse:

– A trecut ceva timp și aceste răni se vindecă repede. De fapt noi doi n-am fost prea fericiți; a fost o căsătorie de conveniență.

– O, îngrozitor! Ochii fetei erau plini de simpatie și Lettice se simți bine. Fata era atît de mică, atît de fragilă! Cum putea Charles să-și imagineze că Lettice i-ar putea face vreun rău? Numai un monstru ar... dar în acest moment își dădu seama că așa o vede Charles: un monstru fără inimă.

– Ești foarte drăguță, îi spuse Lettice, cu zîmbetul ei frumos.

Molly își luă rămas-bun și Lettice, cu un oftet, se așeză pe marginea patului. Se uită din rîu în jurul ei, iar dezamăgirea i se întipări pe față. Fata în-doială, era foarte frig iarna. Speră că n-o să trebuiască să stea prea mult aici; asta va fi tot ce va accepta din generozitatea lui Murdock. Va încerca să iasă din

această situație, chiar dacă ar fi trebuit să se mărtească cu vreun amărît de colonist. Orice i se părea mai bun decît să stea în casa lui Marian Murdock, sub privirile disprețuitoare ale lui Charles Murdock. Lettice nu mai văzu familia Murdock decît seara, la cină. Își petrecu după-amiaza despachetînd puținele lucruri pe care le avea, le puse în dulap și încercă să-și îngrijească chipul devastat de călătoria grea. Își perie părul, se spală și dormi puțin. Cînd se trezi, își perie pelerina și se aranjă atît cît putu.

Marian domină conversația la masă. Molly era prea timidă să deschidă gura, la fel și Brian, iar Charles re-devenise taciturn, răspunzînd doar la întrebări. Lettice asistă la conversația care nu prea mergea, dar nu interveni. O lăsă pe Marian să se descurce.

Monologul femeii era punctat de comentarii la adresa copiilor, în special a lui Margaret, să stea dreptă sau să vorbească mai clar. Lettice o urmări pe biata fată, care nu scotea o vorbă la toate aceste comentarii.

– Ar trebui să zîmbești măcar, din cînd în cînd. Lumea își poate imagina că ești foarte rece sau prea încrezută dacă nu vorbești, termină ea pe același ton tăios.

Lettice interveni, cu o voce mieroasă:

– Poate că dacă ar avea ocazia ar vorbi și ea, doamnă Murdock. Sîntem aici la masă de treizeci de minute și în tot acest timp s-a auzit numai vocea dumneavoastră. Mă mir chiar că Margaret știe să vorbească.

Cînd se înecă și Brian își acoperi gura cu mîna

pentru a-și ascunde zîmbetul, iar Marian se uită la Lettice. Aceasta, în mod deliberat, îi ignoră pe toți și se reîntoarce la mîncare. Mîncarea era singurul lucru plăcut în colonii. Era din carne și legume, o plăcintă cu fructe, nimic din ce se putea compara cu ce știa ea de pe continent. Oricum, mîncarea era bună și, în sfîrșit, se mai înregistra o schimbare, după invariabilul menu de fasole și carne sărată de porc de pe vas. Ea pierduse din greutate în timpul călătoriei și acum ataca mîncarea cu multă poftă, spre dezaprobarea doamnei Murdock. După masă, veni în vizită un tînăr, pe nume Jonathan Baker. Lettice avu impresia că este destul de sobru, deși arăta bine și îi lucea o anumită bunătate în ochi. Cînd Murdock o prezentă ca pe un oaspete al familiei, tînărul roși, uitîndu-se la ea cu admirație. Într-o secundă, își reveni și se înclină politicos. Dar, chiar și cînd începu să vorbească, ochii îi mai zburau cînd și cînd spre Lettice, de parcă n-ar fi putut să creadă că este reală. Lettice se uita amuzată, crezînd că a mai făcut încă o cucerire și-l examină ca pe o variantă de a scăpa din casa Murdock. Era tînăr, nu avea mai mult de douăzeci și patru de ani și părea un om deschis și onest. Nu arăta rău și era evident interesat de ea.

– Jonathan, ar trebui să-mi spui ce s-a întîmplat în absența mea. O să vorbesc mîine cu voi, dar aș putea să-ți spun de pe acum ce n-am realizat, îi spuse Charles.

Celălalt își mută privirea de la Lettice la Charles, întrebător. Charles îi înțelese nedumerirea privind naționalitatea femeii și zîmbi.

– Nu-ți face probleme, Jonathan, doamna Holmes

nu este interesată de această problemă. Pot să-ți promit că nu va face nici o vizită generalului Gage, cît va sta la Boston.

– În mod sigur, nu, îi spuse și Lettice. Politica mă plictisește de moarte.

– Asta nu este doar politică, o informă Baker cu gravitate. Ceea ce ne interesează sînt libertățile noastre.

– Domnul Murdock mi-a explicat cîte ceva despre problemele dumneavoastră. Așa că puteți să continuați.

– Am ajuns la niște rezultate cu adevărat minunate, Charles, îi spuse Baker.

– Ei, bine, despre ce e vorba? îi întrerupse Marian cu răceala ei caracteristică. Pînă acum n-am văzut alte rezultate, în afară de foamete și lipsuri, aici, în Boston.

– Ce voiam să spun este că oamenii din celelalte colonii ne-au venit în ajutor. Coloniile din sud nu ne mai acuză de radicalism.

– Dar reprezentanții regelui? Mi-e teamă că ar vrea să separe Boston-ul de restul coloniilor, înăbușind rebeliunea, spuse Charles.

– Pînă acum, n-au reușit. Ne-a sosit mîncarea din întreaga colonie și de la coloniile din jur. Wilmington din Carolina de Nord, a adunat două sute de lire și Christopher Gasden din Carolina de Sud ne-a trimis orez. Chiar și Quebec ne-a expediat zece mii de banițe cu grîu.

– Da, s-au întins mese pentru toți săracii orașului, interveni Brian. Charles zîmbi și se mai îmbună:

– Bne, bine.

– Și toate coloniile trimit delegați la Congresul continental de la Philadelphia, mai adăugă și Baker.

– Asta e foarte bine, spuse Murdock, cu emfază. Toate coloniile trebuie să acționeze în unitate. Numai prin acest congres putem prezenta un front unit.

– Exact. În acel moment regele George ne va asculta și-și va înlocui reprezentanții. Lettice nu avea de gând să participe la conversația cu Charles și prietenii lui. Dar, se trezi vorbind:

– Înseamnă că nu-l cunoașteți pe regele George.

– Ce? se întoarse Baker, amuzat, spre ea.

Ea zîmbi.

– Poate că nu am înclinații politice, dar îl cunosc pe rege și pot să vă asigur că este împotriva coloniilor. Dacă vă închipuiți că o schimbare a reprezentanților v-ar aduce speranțe, vă înșelați.

– Nu pot să cred că tot ceea ce spuneți este adevărat, zise Baker. Dacă regele ar ști cum stau lucrurile, dacă n-ar fi așa de dezinformat...

Lettice ridică dintr-o sprinceană.

– Chiar așa? Eu nu cred, domnule Baker. Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar regele este un individ foarte încăpățînat și nu-i poate schimba nimeni convingerile. Și el are ceva împotriva coloniilor. Credeți-mă, îl cunosc și pe el și pe majoritatea reprezentanților lui. Voi coloniștii, ați atacat Parlamentul și existența regelui pe tron este condiționată de Parlament. El a fost înscăunat de Parlament în locul moștenitorului Stuart, deci el domnește prin voia Parlamentului. Deci, cînd voi spuneți că Parlamentul nu are dreptate, că nu are dreptul să emită

legi împotriva voastră, îl atacați de fapt chiar pe rege. Nu vă va acorda nici un fel de atenție.

Baker se încruntă și se uită la Charles, ca pentru a aștepta o infirmare din partea lui. Charles ridică din umeri și-i spuse:

– Are dreptate, Jonathan. Ea îi cunoaște mai bine pe cei implicați. Când am fost acolo mi-am dat seama că regele nu vrea să ne asculte plîngerile. Știu că scopul nostru a fost să trecem peste reprezentanții lui, să ajungem direct la el, pentru ajutor. Cît am stat în Anglia, am înțeles că nu-l vom primi.

Figura lui Baker se îngrijoră de-a binelea, pentru ca apoi să se lumineze iar, pentru o clipă.

– Dar rezoluțiile de la Worcester – ai auzit de ele, Charles? Ele stabilesc faptul că locuitorii din Massachusetts nu se supun legilor Parlamentului englez. E ceva, nu-i așa?

– Dar Gage ce are de spus despre asta? îl întreabă Charles.

– Nimic. De cînd a venit aici nu s-a prea manifestat în opoziție. Doctorul Warren este înclinat să creadă că generalul este alături de cauza noastră pentru că soția lui este din colonii, dar eu îl suspectez pe Gage că ascultă numai de Tory, loialiștii care-l incită împotriva noastră. Cred că nu ne putem aștepta la nimic bun de la Gage, atîta vreme cît ascultă de cei care îl înconjoară.

– Cine este doctorul Warren? întreabă Lettice.

– Ar trebui să-l cunoașteți, doamnă Holmes. Ați considera că este un om excepțional, spuse Baker, entuziasmat.

– Este un om bogat, zise Charles, sec. Doamnele sînt mereu în preajma lui, pentru că i-a murit soția și este din nou liber.

– Nu mă interesează bărbații, căsătorii sau burlaci, îi răspunse Lettice cu răceală. Ea ar fi dorit să-l plesnească pe Murdock pentru acea lucire pe care i-o văzuse în ochi; el o considera o aventurieră, gata să vîneze orice bărbat. Ce legătură are el cu cauza voastră?

– El este conducătorul, doamnă, îi spuse Baker. Nu este atît de cunoscut ca Adams sau Hancock, dar este un conducător, în adevăratul sens al cuvîntului, este un om educat și dedicat cauzei noastre. Este un bun prieten al domnului Revere.

– A, argintarul, pufni Marian. Este un conducător al celor decăzuți.

– Nu-l nesocoti pe Paul Revere, Marian. A făcut multe pentru noi.

– A făcut mai mult gălăgie decît treabă, îi răspunse ea disprețuitoare. Cum se poate asocia Joseph Warren, care este un om educat, cu indivizi ca ăsta?

– Marian, este foarte necesar să avem de partea noastră toate categoriile sociale. De aceea prietenia lui Warren cu Revere este atît de importantă, fiind exact liantul de care avem nevoie, spuse Charles.

– Am crezut că aici, în colonii, nu există diferențe sociale. Și din lucrările lui Paine am înțeles același lucru, o tachină Lettice.

– Thomas Paine, răspunse Marian din nou, cu dispreț. Omul acela este un radical și un ateist ca acei virginieni de care ești atît de legat, Charles. Dacă

englezii consideră că sîntem ca Paine, nu e de mirare că rămîn indiferenți față de noi.

– Thomas Jefferson este deist nu ateist, spuse Charles cu o voce din care se vedea că se străduiește să fie calm. Iar englezii sînt indiferenți față de noi pentru că nici măcar n-au auzit de acest Paine, deci nu-i cunosc nici scrierile.

– Dar doamna Holmes l-a citit, spuse Baker și se întoarse cu un zîmbet cald spre Lettice. Ea îi zîmbi cu zîmbetul ei cu care știa că poate robi orice bărbat. Șovăi și apoi se ridică, cerînd permisiunea să mai vină. Charles se uită cu tristețe la el, știind la ce se poate aștepta, pentru că părea vrăjit de Lettice. Mînia îl cuprinsese din ce în ce mai tare pentru că nu-i plăcea că femeia îl cucerise pe acest puștan, care, de altfel, era frumușel și desigur lui Lettice nu i-ar fi displăcut în pat. Trist, se scuza față de doamne și se retrase în birou, pentru a verifica toată corespondența care venise în lipsa lui.

După ce bărbații părăsiră încăperea, Lettice privi în direcția lui Molly și o văzu schimbînd priviri cu Jonathan. Fața ei tînă și frumoasă nu ascundea nici unul dintre gîndurile ei; ochii mari, căprui, se uitau galeș, exprimînd dorință amestecată cu durere. Așa, deci, se gîndi Lettice, fata este îndrăgostită de tînărul Baker. Ea se uită spre Marian, întrebîndu-se dacă ea știe ceva. Din ceea ce văzuse în relația mamă-fiică se îndoia că este posibil. Marian nu era tipul de mamă căreia să-i încredințeze secretele ei. Lettice deveni sigură pe presupunerile ei, cînd Marian spuse:

– Jonathan Baker n-ar trebui să vină așa de des pe

aici. Charles n-ar trebui să-l încurajeze.

– Ce vrei să spui? întrebă Lettice, spre a o provoca; se întrebă dacă Molly știa deja opinia mamei ei.

– Îl implică tot mai mult pe Charles într-o altă organizație care este tot o prostie: Fiii libertății. Dacă nu este atent, Charles va ajunge să fie spînzurat. Și el nu se poate implica alături de niște copii. Iar acest Jonathan este doar un tipograf.

Lettice o văzu pe Molly cum se schimbă la față și simți multă simpatie pentru ea.

– Mamă, tipografii sînt oameni respectabili. Jonathan editează un ziar. Marian se uită fix la ea.

– Draga mea, orice ai spune, el nu este din clasa ta socială. Tatăl tău a fost unul din cei mai respectați comercianți din oraș, iar eu mă trag din Mayflower. Sper că nu te vei orienta în această direcție; poți găsi ceva mai bun decît Baker, chiar dacă ești șchioapă.

Molly își lăsa ochii în jos și Lettice zări lacrimi pe genele ei. Se gîndi că această Marian este prea crudă cu propriul ei copil; femeia părea să considere defectul copilei ca pe ceva merit s-o enerveze.

– Mayflower? întrebă Lettice, pentru a pune jar pe foc. Ce este asta? Marian se uită la ea ridicînd din sprîncene a mirare.

– *Mayflower* a fost vasul care i-a adus din Anglia pe primii locuitori ai orașului Massachussets.

– O, acei fanatici care au trebuit să evadeze din Anglia, spuse Lettice și căscă delicat. Apoi se ridică și se întinse un pic, ceea ce însemna că s-a terminat conversația și se gîndi să se retragă în camera ei.

– Sînt încă obosită din cauza călătoriei, spuse ea și

se retrase.

Tot drumul, de-a lungul holului simți în spate privirea lui Marian Murdock, de parcă o ardea; în mod sigur deveniseră dușmance. De fapt, Lettice Delaplaine nu se temea niciodată de dușmani.

Deci, doamna Murdock nu-l agreea pe Baker. Nu se putea spune același lucru și despre fiica ei și Lettice socoti că a venit vremea ca fata să mai scape de sub tutela mamei. Era evident că Marian ținea fata prea din scurt. Molly avea dreptul ei la fericire, dacă și-o putea câștiga. Personal, Lettice se îndoia că vreun bărbat ar fi putut să-i aducă fericirea pe care o visa ea, dar fata trebuia să aibă șansa de a descoperi asta singură. Jonathan va mai veni atras de ea, dar ea va încerca să-l facă s-o vadă pe Molly, realizând că Lettice nu este pentru el. Își zîmbi pentru că își asumase singură acest rol de peșitoare. Și trebuia să admită că în acest fel ea se va întoarce la Marian Murdock. De fapt, asta însemna să renunțe la șansa ei de a părăsi această casă; ar fi prea crud să-i fure iubitul lui Molly.

– Doamnă Holmes. Auzi vocea lui Charles, se întoarce și-l vază stînd în ușa biroului. Fața lui era rece și distantă și ea își aminti de expresia feței lui Philip cînd voia să-i anunțe ceva rău.

– Da, îi răspunse Lettice, încercînd să-și păstreze aceeași expresie pentru ca el să nu vadă că se teme.

– Aș vrea să-ți vorbesc.

– Îmi pare rău, dar aș vrea să mă retrag.

– Va dura foarte puțin, te asigur.

Nu mai încăpeau nici un fel de discuții, așa că îl urmă. Murdock închise ușa după ei și se așeză la birou;

simțea nevoia să mențină distanța între ei. De când plecase din salon, se gîndise numai la Lettice și la Baker. Ea arătase superb în timpul cinei și i se părea normal ca Jonathan s-o placă. Și el o dorea la fel de mult, deși se blestema pentru slăbiciunea lui.

– Am văzut că ai făcut o altă cucerire în seara asta, lady Lettice. Ea ridică indiferentă din umeri, ceea ce lui îi spori enervarea. De aceea el continuă: Nu vei continua acest joc cu Baker, ne-am înțeles?

– De ce, dumneata ești tatăl lui? îi răspunse Lettice cu sarcasm.

– Nu, dar din moment ce eu te-am adus aici, răspund pentru tot răul pe care ești gata să-l faci.

– Și de ce crezi că sînt gata să-i fac vreun rău domnului Baker?

– Pentru că nu știi să faci nimic altceva decît rău, urlă el, iar Lettice trebui să-și lase capul în jos pentru ca el să nu-i vadă lacrimile. Charles continuă pe același ton: Lasă-l în pace, ai auzit? Nu te voi lăsa să-i rupi inima. Brusc, se opri pentru că ar fi vrut să adauge: „Așa cum ai făcut și cu mine“.

– N-ai dreptul, spuse Lettice, cu încăpăținare. N-ai dreptul să-mi spui ce trebuie să fac.

– Nu? Eu ți-am oferit protecție, deși am fost înșelat mult în așteptările mele.

– Cît mai trebuie să continui să plătesc pentru asta? Cît timp trebuie să-mi mai atîrne asta deasupra capului? Ce-ar trebui să fac acum? Să mă tîrăsc în fața ta mulțumindu-ți? Lasă-mă să te răsplătesc și să terminăm cu totul!

– Nu ți-am cerut nici o răsplată.

– Atunci cum se numește ceea ce vrei?

Cuvintele ei îl șocară destul de tare, înainte ca el să le poată nega. El nu avea nici un drept asupra ei; n-ar fi trebuit să-i amintească mereu că i-a oferit adăpost. De fapt, nu putea suporta gândul că ea poate fi cu un alt bărbat.

– Hai să-i spunem răsplată. Nu mă interesează cum îi spunem. Dar, atîta timp cît stai sub acoperișul meu, mă aștept să respecti aceleași norme care sînt impuse tuturor membrilor familiei, în special femeilor.

Lettice îl privi într-un mod destul de periculos.

– Vrei să spui că femeilor din familia ta nu le este permis să atragă bărbații? Nu-i de mirare că Margaret e timidă ca un șoricel, crescută de un asemenea tiran de frate! Charles nu răspunse nimic, dar își încleștă dinții pentru că era cuprins de o furie fără margini. Nu putea fi el însuși cu această femeie. Ar fi vrut s-o apuce de umeri și s-o zgîlție pînă cînd i-ar fi căzut boneta de pe cap, părul blond i s-ar fi revărsat peste umeri și ea i-ar fi strigat să se oprească. Se ridică și-și întoarse fața de la ea. La naiba, în preajma acestei femei se simțea ca un animal, era tot numai dorință și poftă animalice. Lettice îl urmărea, încordată. Ea putu să întrevadă forța cu care el încerca să se rețină, și nici nu avea intenția de a-l vedea ajuns la apogeul nervilor. În clipa următoare el se întoarse din nou spre ea, cu o față mai calmă, ceea ce îi permise și ei să se relaxeze puțin.

– Nu voi admite nici un fel de imoralitate în această casă, este clar?

Fața ei frumoasă schiță o grimasă batjocoritoare.

– Perfect. Am să mă mai abțin de la desfrînare atîta

vreme cît sînt aici, deși te îndoiești că este posibil. Cum îl mai ura pentru aceste cuvinte, pentru această opinie a lui. I-ar fi plăcut să-l poată plesni peste față, să-l zgîrie cu unghiile, dar ea nu putea risca să-i mai stîrnească încă o dată mînia pe care i-o văzuse în ochi în urmă cu cîteva clipe. Pot să plec acum? Sau vrei să mă umilești în continuare?

Pe fața lui se văzu clar tremurul unui mușchi.

– Aștept un singur lucru de la dumneata, lady Lettice. S-o ajuți pe doamna Murdock la treburile casei. Aici nu sînt cohorte de servitori să facă toată treaba. Mama mea vitregă și sora mea fac aproape toate treburile, în special de cînd a început blocada și ne-a plecat una din servitoare.

Lettice îl privi mîndră, deși clocotea de mînie. Oare acest individ își închipuia că astfel o umilește mai mult decît cu vorbele pe care le spusese înainte? Cu buzele strînse de furie îi spuse:

– Înțeleg, domnule Murdock. Pe lîngă faptul că sînt guvernantă pentru sora dumitale, trebuie să-mi și plătesc mîncarea frecînd pe jos. Din moment ce nu am o altă alternativă, trebuie să accept.

Cu aceste cuvinte se întoarse și ieși din cameră.

9

umina se furisase ușor prin fereastră, în dimineața următoare, cînd se auzi un ciocănit ușor în ușă și Lettice auzi vocea lui Molly:

– Doamnă Holmes, îmi pare rău că vă deranjez, dar este ora micului dejun și mama n-o să vă păstreze nimic.

Lettice îi mulțumi și sări din pat. Apa rece pe care o folosi pentru spălat o trezi imediat, iar ea începu să se îmbrace repede din cauza frigului. I se făcu și mai frig la gîndul că urmau lunile de iarnă și, deși era septembrie, deja îi cam clănțăneau dinții de frig. I se încurcau degetele prin mulțimea de butoni, de manșete și gulerașe. Deși hainele pe care le purta erau simple, iar părul și-l acoperi cu boneta, era destul de greu pentru ea să se îmbrace fără cameristă.

Își aminti cu tristețe de orele pe care obișnuia să le petreacă făcîndu-și toaleta, schimbînd zeci de rochii pînă să descopere ceea ce căuta, ajutată de camerista

care trebuia să-i pună cîteva straturi de dantelă, obligatoriu. Apoi începea aplicarea machiajului și a pudrei, și altă pierdere de timp pentru că nu știa cîte alunițe să-și pună și ce formă să aibă. Camerista se ocupa de coafura ei aranjîndu-i bucele, pudrîndu-i-le, iar domnul Jacquard, coaforul francez, venea de două ori pe săptămîină, să-i repare bucele, să-i adauge bucle false sau perle, în funcție de modă. De multe ori o durea spatele după orele de lucru la ținuta ei. Lettice își schimba toaletele de două-trei ori pe zi, începînd cu rochia-sac de la micul dejun și continuînd cu rochia de zi și cu rochia de seară. Fiecare schimbare de toaletă necesita și schimbarea bijuteriilor, a fundelor și a panglicilor. Gîndindu-se la acele vremuri, realizează că și-a petrecut jumătate din viață cu îmbrăcatul și dezbrăcatul.

Iar acum, putu fi gata în cincisprezece minute. Acum totul era mai simplu, dar spre surprinderea ei, scăpă de durerile de cap cauzate de acea claie de păr pe care trebuia s-o poarte. Din nefericire, ea trebuia să plătească prețul libertății cu niște toalete mai puțin sofisticate. Oftînd, își netezi fusta, își îndreptă manșetele și își dori să aibă o oglindă în care să vadă cum arată. Se așeză tăcută pe locul ei de la masă, iar Charles de abia o observă. Lettice se gîndi că, de fapt, nu are nici o importanță cum arată, deoarece nu era nimeni care să o vadă. De obicei ea nu prea mîncea la micul dejun. De astă dată se înfruptă bine din tot ce se afla pe masă.

Cîteva minute mai tîrziu ea avea să afle că masa fusese ultima ei plăcere din ziua respectivă. După micul dejun, doamna Murdock o puse la treabă. Cu un zîmbet triumfător, Marian îi dădu o listă de obligații ce-i

reveneau peste zi. Trebuia să scoată cenușa din toate sobele și să pregătească lemnele pentru focurile de seară, ceea ce o uimi atât de tare, încît nu mai reținu restul listei. Cum să poată curăța sobele?

După ce plecă Marian, Molly îi spuse cu blîndețe:

– Doamnă Holmes, să vă ajut eu?

Lettice îi zîmbi, cu multă grațitudine.

– Ai vrea s-o faci? Nu știu cum și ce să fac. Cu răbdare, Molly îi arătă ce trebuie să facă și îi spuse:

– Nu pot să-mi imaginez de ce mama v-a lăsat pe dumneavoastră să faceți aceste lucruri prea grele pentru o femeie. De obicei le face vreun servitor.

Lettice nu spuse nimic. Știa foarte bine de ce o pusese Marian pe ea la aceste treburi: n-o plăcea deloc și spera ca în acest fel s-o facă să plece. Și, probabil, Charles îi spusese să-i dea cele mai grele sarcini. Nu știa care sînt motivele lui: voia satisfacția de a o vedea la munca de jos sau spera ca ea să vină să-i ceară ajutorul. Oricum, indiferent de motive, ea nu va ceda, va îndura totul, indiferent cît ar suferi. Ea nu voia să vadă o Delaplaine tîrîndu-se la picioarele lui.

La sfîrșitul zilei, Lettice începu să se întrebe dacă va mai putea să se miște. Dacă Molly n-ar fi ajutat-o, ea n-ar fi putut să treacă peste această zi. Curățatul sobei era o sarcină foarte grea și devenea și mai grea datorită neîndemînării ei. Nu putea scoate cenușa din sobă fără să o verse pe jos. Cenușa îi intra în ochi și în plămîni, murdărindu-i hainele, intrîndu-i sub unghii. Deabia începu treaba, cînd își rupse una dintre unghii și aproape plînsese de durere; unghiile ei fuseseră întotdeauna foarte îngrijite.

Aduse apoi lemnele pentru foc, ocazie cu care descoperi că acestea sînt grele și aspre și se trezi cu mîinile zgîriate. Fiecare cameră avea cîte o sobă și cînd termină, Lettice nu se mai putu îndrepta de spate. Niciodată în viață n-o duruse spatele atît de tare, nici atunci cînd calul ei încercase s-o arunce.

Cînd termină cu sobele, Marian o trimise să bată covoare și numai satisfacția pe care o afișa aceasta în priviri o făcu să se rețină să nu plîngă de epuizare. Molly o ajutase să scoată afară covoarele mai grele, să le atîrne și îi arătă apoi cum să le curețe cu un obiect de metal, făcut în acest scop. La vremea cînd termină munca era aproape seară și tot corpul îi tremura de epuizare. Se tîrî în camera ei și-și scoase hainele de pe ea. Nu-și dorea decît să se prăbușească pe pat, dar nu putea să se culce așa murdară de praf. Luă o bucată de săpun, un vas cu apă și începu să se spele pe față și pe mîini. Îi trebui destul de multă apă să se curețe și încercă disperată să scoată funingiunea care îi intrase sub unghii. Oftă pentru ultima oară după unghiile ei lungi și frumoase și le tăie scurt. Cînd le mai verifică o dată o pufni plînsul, după această zi îngrozitoare. Mîinile ei fuseseră subțiri și delicate, toți bărbații le lăudau frumusețea. Acum erau caraghios de scurte, roșii de atîta frecat, pline de zgîrieturi. Mîini de servitoare.

Se aruncă pe pat și începu să plîngă. Cine s-ar mai uita la ea, acum? Cine ar mai putea ghici că ea fusese o lady, descendenta uneia din cele mai vechi familii din Anglia? Dacă ar vedea-o Philip acum, ar rîde cu lacrimi. Plînse, apoi oboseala o învinse și adormi. Era prea obosită pentru a se mai îmbrăca din nou să coboare la

masă. Nici chiar binecunoscuta ei mândrie n-o putu susține pentru a merge să-i înfrunte pe cei de la masă; n-ar fi reușit în seara asta să-și păstreze aerul ei dintotdeauna. Îi lăsă să creadă ce vor.

Molly se strecură în camera ei după vreo oră și o trezi dîndu-i de mîncare niște carne și pîine, pe care le ascunsese într-un șervet. Lettice o îmbrățișă pe fată cu disperare și-i mulțumi pentru bunătatea ei. În timp ce înghițea mîncarea cu disperare, ea își promise că va trece de toate aceste greutăți și-ș va găsi un alt adăpost unde o va lua și pe Molly.

Mîndria și încăpățînarea nu-i atrăseseră simpatie de la Marian Murdock. Aceasta o ura și mai tare și-i dădea munci din ce în ce mai grele. Ea trebuia acum să se scoale înaintea tuturor, să aprindă focul la bucătărie și să curețe toate sobele. Părea că treburile casei nu se mai termină niciodată, iar Marian Murdock care era o meticuloasă făcea în așa fel, încît nici o femeie să nu stea degeaba.

O dată pe săptămînă podelele trebuiau frecate și date cu ceară, o altă muncă ce îi căzu în sarcină tot lui Lettice. Toată mobila trebuia ștersă de praf la fiecare trei zile și curățată o dată pe săptămînă. Argintăria trebuia să fie curățată. Oglinzile și ferestrele se spălau în fiecare săptămînă. De asemenea, farfuriile trebuiau spălate, gătită mîncarea, lucrurile spălate și călcate. Era deja toamnă, așa că nu mai era sezonul murăturilor sau al fructelor ce se uscau în cămară. Trebuiau făcute cumpărăturile zilnice, paturile, și se părea că nu se mai terminau cusutul și cîrpitul. O dată pe săptămînă se scoteau la aerisit plăpumile grele, pe care două femei

abia le puteau duce. Lettice se blestema pentru lipsa ei de îndemînare, pentru corpul care o durea mereu și observă cu disperare că a făcut noduri la degete și mușchii de la brațe i s-au întărit. De cîteva ori pe zi era gata să plîngă de durere, să arunce toate instrumentele și să plece pur și simplu din această casă. Numai voința ei extraordinară și prietenia lui Molly o mai susțineau.

De dragul lui Molly ea căuta să profite de orice clipă liberă ca să vorbească amîndouă, s-o învețe cum poate ajunge mai ușor la inima unui bărbat sau mai bine zis la vintrele lui, se gîndi ea cu amărăciune. O învăță cum să flirteze și să zîmbească, să roșească frumos, cum să-și incline capul cu grație și să-și folosească mîinile. Ele purtară lungi conversații imaginare, cu Lettice pe post de curtezan, iar Margaret în rolul seducătoarei.

Lettice descoperi că aici nu erau purtate întotdeauna acele oribile haine și bonete, ci numai pentru orele de muncă. Duminica toată lumea se îmbrăca elegant și se dădeau petreceri. Din nefericire nu prea aveau podoabe, exceptînd gulerele și manșetele, dar Lettice o ajută pe Molly să lucreze o rochie galbenă care îi veni de minune. Și cînd Lettice îi prinse buclele într-un fel anume știut numai de ea, Molly roși de atîta admirație. Lettice se oferi s-o învețe să danseze, dar fata refuză cu reținere.

– O, nu, nu cred că aș putea.

– De ce nu? Eu te pot învăța imediat. Sînt sigură că la Boston lumea dansează.

– Da, noi nu sîntem una din familiile religioase. Dar mi-e rușine. Nu cred c-aș putea dansa bine.

– Nu fi copil, spuse Lettice împingîndu-și o buclă

înapoi sub bonetă, în timp ce freca pe jos în hol.

– Dar, Lettice, zise fata cu un glas stins, eu sînt șchioapă.

– Asta e o prostie. Odată, am avut un grăjdar care a alergat în fața trăsurii tatălui meu fără să fie atent și trăsura i-a zdrobit picioarele. N-a mai putut să meargă de atunci. Se tîra pe coate. Ăla era schilod. Tu, draga mea, șchiopătezi ușor și asta nu te poate face să nu dansezi. Nici nu se vede cînd mergi, iar dacă mama ta nu ți-ar mai aminti de nu știu cîte ori pe zi, probabil că ai și uita.

Molly se uita la ea, cu ochii ei mari.

– Vorbești serios, Lettice? Chiar crezi c-aș putea? Mi-am dorit întotdeauna să dansez. Mi se pare că este ceva deosebit.

– Este, îi spuse Lettice, și sînt sigură că tu vei putea dansa.

– O să încerc, atunci. Cînd putem începe?

Lettice rîse, amuzată de nerăbdarea fetei.

– Ce zici, începem de mîine?

– O, da. Și promit c-o să mă țin serios de treabă.

– Margaret, se auzi vocea lui Marian. Unde ești? Credeam că ți-am spus să te apuci de făcut pîine.

– Vin, mamă, îi răspunse Molly și Lettice se uită la ea mirîndu-se cum îi pierise culoarea din obraji. La cîteva minute după ce plecase fata, Lettice era în genunchi, frecînd podelele, cînd ușa se deschise și Charles Murdock rămase uitîndu-se la ea, surprins. Lettice se reîntoarce la munca ei sperînd că el nu i-a văzut roșeața care-i inundase obraji. De obicei nu venea acasă în timpul zilei, deci n-o mai văzuse în această postură. Ea

se rușină că fusese văzută ca o femeie de serviciu, în coate și în genunchi. Probabil că satisfacția de a o vedea așa este atât de mare încât, se gîndi ea, n-o poate umili mai mult.

– Lettice, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici? o întrebă el cu o voce stinsă.

– Nu se vede ce fac? Frec podeaua, îi răspunse ea fără să-l privească.

– Bunule Dumnezeu, spuse el pierit. Ridică-te de acolo.

– Îmi pare rău, zise Lettice arțăgoasă și deranjată de tonul lui. Indiferent ce credea el, ea nu era o sclavă. N-am timp să stau de vorbă. Trebuie să-mi câștig existența.

El o-apucă de mîină și o trase în sus, fără probleme. Lettice nu se împotrivi, dar îi înfruntă privirea. Era gata să-și lase ochii în jos, dar se strădui să-și păstreze starea de indiferență.

– Ce faci aici? întrebă el.

– Muncesc, după cum mi-ai spus. Curăț sobele, fac focurile și cînd servitoarea era bolnavă am golit și oalele de noapte. Se strădui să pară indiferentă, în pofida disprețului afișat pe fața ei. E de ajuns pentru a mă revanșa pentru răul pe care ți l-am făcut?

– Nu m-am gîndit niciodată la așa ceva, zise el și apoi o strigă furios pe Marian.

Lettice fu fericită că nu trebuia să-i vadă figura pe care o afișa față de mama lui vitregă. Femeia se opri în ușă uitîndu-se cînd la unul, cînd la altul.

– Ce crezi tu că faci aici? tună el. De ce face Lettice munca servitoarelor?

– Tu ai spus că trebuie să mă ajute, îi răspunse Marian, mușcându-și buzele.

– Cum? explodează Charles. Am spus să te ajute la munca ușoară, la șters praful, la coptul pîinii sau la cusut. Ea este musafirul nostru, nu este femeie de serviciu. Ai înțeles acum?

– Da, zise Marian înțepată și se uită la Lettice cu ura afișată în privire; fără îndoială că era vinovată de nervozitatea lui Charles.

Charles se întoarce din nou spre Lettice ignorînd-o pe cealaltă femeie care ieși din cameră.

– Îmi cer scuze. Nu știu ce gîndești, dar n-am avut niciodată intenția de a te umili. Am văzut cît de tăcută erai la masă, dar m-am gîndit că ești supărată pe mine. Nu m-am gîndit niciodată că este din cauza oboselii. Te rog să mă ierți.

El se apropie și-i luă mîinile într-ale sale, iar Lettice se rușină de felul în care arătau. Vru să și le retragă, dar el le reținu și se uită la ele, surprins de asprimea lor.

– O, Doamne, cum arată bieteale tale mîini. Le sărută și le întoarce pentru a săruta și interiorul palmei. La atingerea buzelor lui, pe Lettice o străbătu un fior nemaicunoscut pînă acum. Ea avu pornirea copilărească să-și așeze capul pe pieptul lui și să plîngă; ar fi vrut să se așeze în genunchi în fața lui, să-l implore s-o ierte, pentru toate relele pe care i le-a făcut și pentru faptul că l-a judecat greșit. Își aminti cum îi simțise corpul fierbinte, lipit de al ei, în acea noapte. Se înroși numai la acest gînd și-și retrase mîna.

După aceea, viața lui Lettice se ușură. Acum, avea mai mult timp de petrecut cu Molly și cu Marian, curăța

argintăria, ștergea praful, mătura și cosea. Molly, șocată de ignoranța ei în ale bucătăriei, începu s-o învețe. Oboseala îi dispăru treptat și redeveni interesată de ceea ce o înconjura. Într-o zi, nu mult după ce Charles o surprinsese frecînd podelele, plecă în oraș cu Molly. Fu încîntată să iasă și atunci realizează cît de sufocată se simțea. Luînd aer proaspăt, Lettice se uită în jurul ei la magazinele curate, la străzile pietruite și la pomii cu frunze roșietice.

– Ce frumoși sînt pomii, exclamă ea, iar Molly zîmbi la cuvintele ei.

– Da, sînt foarte frumoși. Îmi place să mă plimb în oraș în această perioadă, sau să merg la țară.

O doamnă tînăra, îmbrăcată într-o rochie de lînă neagră trecu pe lîngă ele zîmbind:

– Domnișoară Murdock, îo salută ea pe Molly și fata îi răspunse și ea la salut. Lettice se întoarse să se uite după femeie.

– Asta este a treia femeie pe care o vād mergînd singură de cînd am ieșit pe stradă. Este permis femeilor să meargă singure pe stradă?

– Sigur că da, îi răspunse Molly surprinsă. La Londra sînt obiceiuri diferite? Lettice rîse scurt.

– La Londra numai femeile ușoare ies neînsoțite pe stradă. N-am ieșit decît cu un bărbat sau cu camerista.

– Trebuie să fie îngrozitor, spuse Molly după ce reflectă. N-aș suporta să ies în oraș cu camerista. Cum te simțai în fața acestor restricții?

Lettice se gîndi puțin, apoi spuse:

– Nu prea bine. Am mai făcut eu și cîteva escapade,

dar am avut probleme. Aș fi vrut să merg peste tot să văd și să fac lucruri care numai bărbaților le erau admise.

– Aici poți să te plimbi unde vrei și cît vrei, o asigură Molly. Nimeni nu va crede nimic rău despre asta. Lettice se uită la femeia îmbrăcată elegant, care era ajutată de un servitor să se urce în trăsură. Avea o coafură sofisticată, cu părul pudrat, acel stil care o făcea pe Lettice să aibă acele îngrozitoare dureri de cap. Mulțumesc cerului că nu mai este nevoie să port asemenea lucruri, își spuse ea. Cu cîteva luni în urmă se plîngea că nu mai are rochii de brocart și satin, machior și coafor, iar acum se simțea foarte bine fără ele.

Molly continuă cu o privire amuzată:

– Se spune că doamna Gage este foarte supărată pe această doamnă. Se pare că doamna Graves s-a autoproclamat leader al comunității, ceea ce revine de drept soției generalului. A fost o dispută continuă între ele de cînd a venit doamna Graves aici.

Lettice începu să rîdă.

– Aceste conflicte îmi sînt familiare. Știu o con... o femeie cu care mama mea n-a vorbit douăzeci de ani. Dacă se întîlneau pe stradă mama mea întorcea capul în altă parte. Lettice o imită apoi pe mama ei și rîseră amîndouă.

– De ce erau atît de supărate una pe cealaltă? întrebă Molly. Lettice vru să-i răspundă, apoi își aminti că asemenea lucruri nu erau pentru urechile lui Molly, așa că-i spuse:

– Nu știu exact. Dușmănia lor a început înainte de a mă naște eu.

Merseră spre port și Lettice se uita la aceea zonă unde vapoarele își mișcau încet ancorele, ici și colo se vedeau butoaie care așteptau să fie încărcate, dar nu se vedea nici un hamal grăbindu-se. Se putea vedea mișcare doar pe vasul englezesc care plutea mai departe în rada portului.

– Pare atît de gol portul, zise Lettice.

– Da, spuse Molly, cu o voce din care se putea ghici mînia. Asta ne-a făcut-o Parlamentul.

– Dar cum este posibil că un asemenea port să-și cîştige banii necesari pentru a plăti taxele fixate de Parlament, dacă nu pot veni sau pleca vapoare? întrebă Lettice.

– Așa este. Nu se pot strînge banii necesari. Intenționează să ne facă să ne supunem, pentru că sîntem înfometaji. Dar așa ceva nu se va întîmpla niciodată. Ei nu știu cît de încăpățînați sîntem noi, cei din Boston.

Lettice zîmbi la vorbele copilei: acum putea înțelege lupta acestor bostonieni. Se luptase toată viața cu cei care încercaseră s-o transforme într-o femeie supusă. Se întoarseră în oraș, iar Molly îi arată locurile mai interesante: Faneuil Hall, Biserica de nord, atelierul argintarului Paul Revere, care era între celelalte ateliere din zonă. În cele din urmă poposiră într-un magazin de lumînări, unde acestea atîrnau peste tot. În timp ce Molly făcu achizițiile necesare pentru casă, Lettice se uită în jur cu interes. Nu cumpărase niciodată lumînări, iar magazinul i se păru foarte bine aprovizionat; lumînările atîrnate peste tot exercitau o stranie fascinație asupra ei.

O femeie îmbrăcată în negru, cu o bonetă strălucitor

de albă pe cap deschise o uşă şi intră în magazin, venind de undeva, din spate. Părea să aibă vreo treizeci de ani şi avea o figură plăcută. Degetele îi erau murdare de cerneală şi într-o mînă ţinea un stilou. Cînd o văzu pe Molly, zîmbi:

– Ce faci, domnişoară Margaret? spuse ea cu o voce care parcă îi izvora din suflet.

– Doamna se numeşte Whitney, spuse Margaret. Aş vrea să v-o prezint pe doamna Holmes.

– Îmi pare bine să vă cunosc, zise femeia cu politeţe. Vreţi să serviţi o ceaşcă cu cafea în biroul meu? Tocmai mă hotărîsem să fac o pauză. Nu sînt prea bună la cifre şi mi se cam învîrte capul din cauza lor.

Rîzînd, Molly primi invitaţia cu plăcere. Intrînd în spatele tejghelei şi de acolo într-un birou minuscul. Molly îi explică lui Lettice:

– Doamna Whitney este proprietara magazinului.

– Proprietara? se miră Lettice.

– Da, le răspunse doamna Whitney. Sînt proprietara magazinului şi tot eu mă ocup de toate operaţiunile. Închise uşa şi începu să toarne cafea dintr-un ibric ce se afla pe birou. Cînd a murit soţul meu, George, magazinul mi-a rămas mie. N-am avut altă posibilitate decît să-l fac să meargă mai departe şi copii mei să poată moşteni ceva cînd vor fi mari. Nu am probleme la făcutul lumînărilor. Adesea l-am ajutat pe soţul meu şi ştiu cum se lucrează. Dar registrele mă omoară. Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să învăţ mai multă matematică în şcoală.

Lettice se uită surprinsă. Nu-şi putea imagina o femeie care să facă faţă la toate acestea.

– Dumneavoastră răspundeți de toți vânzătorii? Și țineți contabilitatea?

Doamna Whitney adăugă:

– În același timp trebuie să învăț și ucenicii să facă lumînări așa cum trebuie. Se opri un moment uitându-se la Lettice și-i spuse: Nu sînteți din colonii, nu-i așa?

– Nu, sînt din Anglia, răspuse Lettice.

– Mi-am închipuit eu. Pentru femeile de aici nu este așa ciudat că o alta se ocupă de propriul ei magazin. Sînt aici femei care sînt zețari sau au alte meserii, ca să nu mai vorbim de femeile-comerciant.

– Nu-mi vine să cred, spuse Lettice. Nu se împotrivește nimeni?

Doamna Whitney ridică din umeri.

– Cine să se împotrivească? Noi sîntem oameni liberi aici, doamnă Holmes. Fiecare poate să învețe meseria pe care o vrea; familiile se pot muta ușor; bărbații nu au nevoie de magazin, iar cînd acesta moare cine poate continua munca lui? Trebuie să muncești din greu aici pentru ca să-ți câștigi existența, dar eu n-aș schimba lucrurile, pentru nimic în lume. Unde poți avea mai multă libertate? În nici un caz în țările cu tradiții.

Lettice zîmbi. Îl plăcu această femeie, felul ei direct de a vorbi și de a vedea realitatea. Ea bănuia că nu toți comercianții se descurcau atît de bine ca doamna Whitney.

– Vă felicit, doamnă Whitney, spuse ea. N-am auzit niciodată de atîta independență, dar trebuie să spun că vă admir.

Femeia îi zîmbi, de parcă ar fi admis-o în rîndul prietenelor ei.

– Mulțumesc, doamnă Holmes. Cred că dacă pînă acum nu v-au plăcut coloniile, v-ați schimbat părerea. Aveți dragoste de libertate în dumneavoastră. Apropo, ați auzit noutățile de la Worcester?

– Nu, ce noutăți? o întrebă Molly.

– Cetățenii din Worcester și-au forțat reprezentanții să-și retragă declarațiile de loialitate față de Gage. Și nu numai atît, au început să-și reorganizeze poliția, încît oamenii să-și poată alege singuri reprezentanții.

– Nu prea se comandă o armată în felul acesta, comentă Lettice.

– Poate, dar este un mod de a scăpa de cei nedoriți de ei, înlocuindu-i cu patrioți.

– Înțeleg, spuse Lettice, sorbind din cafea. Ea începu să descopere că acești coloniști erau serioși în cererile lor, nu puteau fi luați în derîdere cum făceau cei din Anglia. Știți, uneori cred că cei din Parlament sînt oriunde văd greșelile pe care le fac.

– Bravo, aplaudă Molly sentimentele lui Lettice. Ar fi bine dacă și ceilalți englezi ar gîndi așa ca tine.

– Poate că ar gîndi și ei la fel dacă ar vedea ce văd eu aici.

După ce terminară cafeaua, doamna Whitney le arată atelierul unde se confecționau lumînările. Lettice privi fascinată cantitățile imense de ceară, metrajele de fitil. Cînd terminară, doamna Whitney îi adresă lui Lettice invitația de a veni din nou în vizită și ea îi promise că va mai trece pe la magazin. Nici măcar nu-și mai puse problema dacă s-ar cădea ca o Delaplaine să se împrietenească cu o asemenea femeie.

În seara aceea, la cină, Charles avea o mină foarte

serioasă, ceea ce o făcu pe Molly să-l întrebe care era problema. Un mic surâs îi apăru pe buze în timp ce-și privea sora, luminându-i pentru o clipă figura.

– Mi-e teamă că generalul Gage a luat o hotărâre militară decisivă, replică el. Pînă acum, cred că el a fost cel mai circumspect. A făcut tot ce a putut pentru a-și ține soldații în frîu și pentru a împiedica orice fel de ieșiri violente. La început credeam că încearcă să protejeze butoiul cu pulbere pe care trăim, de orice scînteie. Dar astăzi a capturat o cantitate mare de muniții, în Charleston. O mișcare ca asta poate constitui scînteia ce aprinde butoiul cu pulbere.

– Ce se poate întîmpla? îl întrebă Lettice pe care o cam apucase frica.

– Nu știu, îi răspunse Charles, poate nu se va întîmpla nimic. Poate va începe războiul. Nu știu.

Se auzi o bătaie în ușă, își întrerupseră masa și cînd servitoarea deschise, Jonathan Baker năvăli în încăpere, ignorînd eticheta pe care o păstra de obicei. Fața îi era roșie de emoție.

– Charles, trebuie să vii imediat. Toată colonia este în alertă. Cînd au auzit ce-a făcut generalul Gage la Charleston, douăzeci de mii de oameni din Massachusetts și Connecticut au început să vină spre Boston. Dacă vrem să evităm războiul trebuie să facem ceva acum.

– Ce? Dumnezeu, cum a putut generalul Gage să facă asemenea prostie?

– Nu știu dacă pe moment a realizat ce repercusiuni va avea fapta lui. Știu că englezii n-o vor lua în serios. Gage este depășit de situație și ar vrea să vorbească

cu tine și cu doctorul Warren; Joseph m-a trimis să te aduc. Vrea ca tu să îi vorbești oamenilor care s-au adunat și să-i convingi să plece acasă.

Charles se ridică, lăsînd șervetul pe masă.

– Trebuie să mă duc. Doamnelor, vă rog să mă scuzați. Nu pot lăsa să se ajungă la o vărsare de sînge.

– De ce trebuie să se arunce Charles în mijlocul acestor evenimente? Întrebă Marian.

– Mamă, dar toată lumea are încredere în el. Gage știe că toți vor crede vorbele lui, iar el îi va asigura că gneralul Gage nu are de gînd să tragă în nimeni. Charles trebuie să meargă; asta este datoria lui față de oameni.

– Ce datorie are el față de toți neisprăviții ăștia? Sînt doar o ceată de pierde-vară, spuse Marian cu dispreț.

– Cred că greșești, doamnă Murdock, interveni Lettice. Așa gîndesc și cei din Anglia, așa gîndeam și eu pînă să vin aici. Dar după ce am cunoscut puțin viața de pe aici, știu că oamenii sînt puternici și hotărîți.

Marian se uită la ea cu dispreț.

– Aș vrea să aflu ce poate ști una ca tine despre politică.

– Nu prea mult, răspunse Lettice, dar știu multe despre oameni. Simt că se pregătește o furtună.

Charles se întoarse seara tîrziu, cu misiunea îndeplinită, fiindcă reușise să-i disperseze pe oameni, care plecaseră pe la casele lor. Văzîndu-l stors de puteri, Lettice simți o undă de milă și de respect. El era un om de onoare, care își ducea sarcinile la bun sfîrșit, indiferent de consecințe. Lettice nu mai cunoscuse un asemenea om. Se întoarse repede ca el să nu vadă

sentimentele ce i se puteau citi pe chip.

Pe măsură ce creștea simpatia lui Lettice pentru cauza coloniilor, singurul lucru care o mai deranja în timpul peregrinărilor ei prin oraș erau trupele de soldați britanici, în uniformele loc cu jachetă roșie. Le văzuse toată viața, dar acum le vedea cu ochii celui care este căutat în Anglia pentru crimă. Se îndoia că vreunul din ei știa ceva despre fapta ei. Îi era încă teamă că s-ar putea să întâlnească vreun ofițer care s-o recunoască sau că s-ar putea să fie prinsă în mijlocul conflictelor de stradă ce aveau loc destul de frecvent între soldați și cetățenii Bostonului. De aceea cam ocolea orice soldat care-i apărea în cale.

Într-o zi, pe când ieșea dintr-un magazin, de unde cumpărase niște panglici colorate pentru a împodobi părul lui Molly, avu nenorocul să dea peste un asemenea soldat. Se trase înapoi murmurînd scuze, dar el n-a vrut să-i dea drumul așa de ușor.

– Ia uitați-vă ce puritană drăguță, zise el, în timp ce o ținea cu mîna de bărbie.

Lettice simți mirosul de whisky și își dădu seama că nu e prea bine pentru ea. Știa cum să se descurce cu oamenii beți, așa că se eliberă și porni mai departe. Acesta veni după ea, continuînd să vorbească.

– E o crimă să ascunzi o asemenea figură frumoasă în rochia asta sobră. Lettice se uită la el, dar își continuă drumul. Aș putea să te îmbrac foarte frumos, dacă ai fi drăguță cu mine.

– Mulțumesc, nu am nevoie de nimic. Vă rog să mă lăsați în pace, zise ea cu toată severitatea de care era în stare.

– O, nu mai fi așa de rece, îi spuse el și o apucă de braț pentru a o opri.

– Cum îndrăznești? Lettice se năpusti asupra lui. Nemernicule. Dă-mi drumul imediat.

– Da' puternică mai ești! îi spuse el în bătaie de joc și o trase spre el.

Lettice începu să se lupte, ridicînd mîna ca pentru a-l lovi, dar nu mai apucă, pentru că el o împinse la perete și-i prinse mîinile. În zadar încercă ea să-l lovească, individul voia s-o sărute. Dezgustată, ea își întoarse capul într-o parte, evitînd sărutul.

– Ei, ce se întîmplă aici? se auzi o voce cunoscută.

– Charles, strigă Lettice și deodată atacatorul o eliberă.

Murdock apăruse ca un înger păzitor.

– Această doamnă este sub protecția mea, spuse el cu o voce atît de rece, încît o făcu și pe Lettice să înghețe de frică. Dacă te mai atingi de ea vreodată, te omor. Ai înțeles?

Omul dădu din cap cu frică și o șterse cît putu de repede.

– Te simți bine acum? El o îmbrățișă protector și Lettice se lăsă cuprinsă la pieptul lui larg.

– Cred că încep să-mi revin. Nu mi-a făcut nimic de fapt. O, Charles, mi-e atît de frică de acești soldați. Dacă descoperă cine sînt?

– Nu prea cred că este posibil. Sînt convinși că știrile despre lordul Kenton nici măcar n-au ajuns pe aici și nu-și imaginează nimeni că te-ai refugiat în colonii, o liniști el. Hai să te duc acasă. Lettice se mai liniști și simți că niciodată un bărbat nu putuse să-i ofere

protecția pe care o primea acum de la el.

– Nu este nevoie, sînt sigură că n-o să se mai repete.

– Cu toate astea te voi conduce. Oricum mă în-torceam acasă, minți Charles calm. Momentul în care o ținuse în brațe îi reaminti cît de mult o dorea, lipsindu-i zilele petrecute pe vapor, în tovărășia ei. Nu putu rezista tentației de a petrece cîteva momente cu ea. Acum Lettice se simțea bine alături de el. De cînd ajunseseră la Boston, el o evita în mod deliberat, iar ea crezuse că n-o mai place. Se simțise singură și îi lipseau discuțiile lor, dar acum nu mai știa ce să spună. Totul era diferit aici.

– Marian se poartă bine cu tine? o întrebă el.

– Da, mulțumesc că ai vorbit cu ea.

– De ce nu mi-ai spus ce se întîmplă? N-am știut nimic.

Lettice roși.

– Am crezut că tu o încurajezi. Am crezut că tu vrei să mă vezi umilită. Murdock rămase surprins. Pentru ce aș vrea eu să te văd umilită?

Ea roși și mai tare și-i evită privirea.

– Pentru ceea ce ți-am făcut. Charles privi în altă parte și amîndoi evitău acest subiect dureros.

– Lettice, spuse el, m-am gîndit la modul în care te-ai implicat în treburile casei, cum ai făcut totul fără să te plîngi de nimic. Molly îmi spune că ești foarte bună cu ea. Te respectă foarte mult.

Lettice nu spuse nimic. Ce importanță avea că o respectă Molly? Deodată înțelese cît o dorea că acest om nu mai avea respect pentru ea.

– Am fost nedrept cu tine. Trebuie să primești un salariu pentru ceea ce faci. Nu-ți pot cere să faci totul fără să fii recompensată. Lettice simți că o podidesc lacrimile. Un salariu. Îi oferea bani ca unei servitoare, nu voia să reînnoiască prietenia iui. Acel moment scurt de tandrețe dintre ei trecuse și acum îi oferea bani. Era clar că el voia ca singura relație dintre ei să fie cea de patron și angajat, fără bunătate, grațitudine, fără prietenie, doar bani.

Ca întotdeauna, Lettice își mască durerea. Ar fi vrut să-i poată arunca oferta în față, dar acum ea știa sigur că va trebui să părăsească această casă și fără bani n-o putea face. Așa că, dădu din cap în semn de acceptare. Continuară drumul spre casă într-o tăcere totală, de parcă ar fi mers pe străzi diferite. În sinea ei, Lettice ducea încă acel bulgăre de gheață pe care începuse să-l simtă de când îi refuzase cererea în căsătorie. Acest bulgăre îi creștea undeva, în piept, tăindu-i respirația și ea se blestemă că-l lăsase s-o rănească atît de tare. După toate cele întîmplate, cine era el și de ce o deranja opinia lui atît de mult? De astă dată cuvintele îi răsunară în urechi, precum ceva gol.

10

olly se răsuci, întorcîndu-și mereu capul pentru a vedea minunea din oglindă. Lettice o urmărea, zîmbind, bucuria de pe fața ei fiind mai importantă decît toate plăcerile sofisticate pe care le cunoscuse în trecut.

– Nu-mi vine să cred, îi spuse Molly, netezindu-și rochia cea nouă. Se întoarse din nou spre Lettice pentru a primi asigurarea ei. Sînt într-adevăr frumoasă?

– Frumoasă? Ești aproape perfectă, îi spuse Lettice.

Molly era îmbrăcată în rochia ei cea nouă, galbenă, pe care o realizaseră împreună, iar culoarea rochiei i se reflecta în mod uimitor pe față. Lettice îi prinsese părul într-un mănunchi de bucle, prins pe alocuri cu panglici în aceeași culoare cu rochia. În timp ce o admira, cu ochii mari, castanii, Lettice simți impulsul de a o îmbrățișa.

– Toată lumea va fi încîntată, o asigură Lettice. Acum, ține minte ce te-am învățat.

Imitînd-o pe Lettice, Molly îi prezentă o serie de zîmbete bine studiate, pînă cînd Lettice începu să rîdă și bătu din palme.

– Fii atentă să nu intri în panică și să le uiți. Acum te poți concentra asupra domnului Baker.

– Jonathan? Molly păli la auzul numelui.

– Sigur că da. Doar n-am făcut toate astea pentru Bryan și Charles? Nu cred că ai uitat că în seara asta vine și domnul Baker.

– Nu, n-am uitat. Dar nu cred că... Fata se opri, apoi izbucni: Lettice eu n-am primit nici o declarație de dragoste de la Jonathan. Eu știu că el pe tine te iubește. Nu pot concura cu tine. Ești atît de frumoasă!

Lettice înțelese ezitățile fetei. Jonathan le făcuse multe vizite de la sosirea ei. Ea s-a purtat normal cu el, nevrînd să-l descurajeze, înainte ca ea s-o fi pregătit pe Molly, dar ținîndu-l în același timp la distanță, ca să nu se îndrăgostească de ea. Flirtase cu el, dar nu prea mult, și întotdeauna în prezența altcuiva.

Marian încurajase toate acestea, sperînd să scape de musafirul nedorit, măritînd-o cu Jonathan. Mersese atît de departe, încît să-l invite la cină, în pofida convingerilor ei despre clasa lui socială. Lettice se folosi de ocazie, pentru a o prezenta pe Molly cu noua ei toaletă. Fără îndoială Marian se va opune, dar Lettice se folosi de opoziția ei pentru propriul ei amuzament.

– O, Molly, eu și domnul Baker nu sîntem făcuți unul pentru celălalt, zise Lettice la modul foarte serios. El este un om prea preocupat, prea serios, pentru a-și păstra prea multă vreme interesul față de mine. Probabil că acum mă place pentru că sînt nouă aici și sînt

diferită de femeile pe care le-a cunoscut. Însă cînd se va pune problema unei căsătorii, să fii sigură că el vrea o femeie ca tine.

Molly se uită la ea, surprinsă:

– Dar tu nu-l vrei, Lettice? Lettice începu să rîdă. În mod firesc, Molly nu putea să creadă că este cineva care să nu-l iubească pe Jonathan așa cum îl iubea ea.

– Nu, Molly, este prea tînăr pentru mine și prea serios. L-aș face nefericit. Îți recunosc drepturi depline asupra domnului Baker.

Fata roși și-i spuse:

– Este atît de evident că-l iubesc?

– Nu pentru ceilalți, dar eu sînt mai experimentată în aceste probleme. Am văzut acest lucru din prima seară cînd am venit aici.

– O, Lettice, ești cea mai minunată persoană pe care am întîlnit-o. Mama ar fi furioasă dacă ar ști.

Lettice ridică din umeri a nepăsare.

– Crede-mă, Molly, am împlînzit eu alte persoane mult mai rigide decît mama ta. Nu-ți face probleme.

Luă apoi brațul fetei și coborîră. Apariția lui Molly uimi pe toată lumea, deci și pe Jonathan Baker. Lettice observă cu satisfacție că băiatul se ridicase de pe scaun, mut de admirație; era clar că o vedea pe fată pentru prima oară.

Marian îngheță și vru să spună ceva, dăru Lettice i-o luă înainte pentru a preveni orice atac al ei împotriva fetei.

– Doamnă Murdock, spuse ea cu o voce atît de dulce, încît o făcu imediat suspicioasă și-i captă atenția. De abia aștept să văd ce vom mînca în această seară.

Mă aștept la ceva deosebit față de obișnuitele mâncăruri de aici din colonii.

– Noi sîntem adepții mîncării mai simple, îi replică Marian.

– Asta fără îndoială pentru că nu aveți altceva, spuse Lettice și începu să înșire listele de bucate de odinioară, pentru a o înfuria și mai mult pe Marian. Se deplasară în sufragerie, unde Lettice își continuă bombardamentul asupra lui Marian. Simți privirea lui Charles ațintită asupra ei, dezgustat de faptul că ea își amintea din nou vanitatea aristocratică. La celălalt capăt al mesei ea o văzu pe sora lui, într-o conversație aprinsă cu Jonathan, nestingheriți de ceilalți și strălucirea de pe fața fetei fu ca o recompensă pentru ea, chiar dacă nu era aprobată de Charles. De fapt, părerea lui nu conta pentru ea. Se hotărîse.

După masă reveniră în camera de zi, unde Lettice se hotărîse să-și pună în aplicare cea de-a doua parte a planului.

– Molly mi-a spus că dumneavoastră, doamnă Murdock, cîntați foarte frumos la clavecin. Cîntați-ne să vă auzim și noi.

Marian se uită ciudat la ea, dar cînd toți cei prezenți i-o cerură, se așeză la instrument. După ce cîntă un cîntec sau două, Lettice declară:

– Aș vrea să dansez! Puteți cînta un menuet, doamnă Murdock? Domnule Murdock, vreți să dansați cu mine? Își schimbă poziția pentru a evita invitația lui Baker.

Murdock se încruntă la ea și Lettice insistă:

– Te rog, va fi atît de plăcut! Molly, tu nu vrei să

dansezi?

– Lettice, spuse Charles foarte apăsător, căutînd să-i atragă atenția asupra lipsei ei de tact, tu știi că Molly nu dansează.

Sfidătoare, ea își aruncă privirile prin toată încăperea pentru ca apoi să-i spună:

– Asta dovedește că tu și ceilalți bărbați, nu sînteți conștienți de tot ce poate face o femeie. Domnule Baker, dansează cu Molly, ca să-i arătăm domnului Murock cît greșește.

Molly roși cînd Baker se ridică și porni spre ea. Charles o luă pe Lettice de braț și o strînse cu putere pînă îi dădură lacrimile.

– La dracu, Lettice, oprește toată mascarada asta, ori îți rup fiecare os din corpul ăsta lipsit de inimă. Lettice se mulțumi să zîmbească fără să protesteze. Era prea implicată în emoțiile pupilei ei, care dădea acum primul test.

Molly își întinse mîna lateral, imitînd-o inconștient pe Lettice și spuse:

– Vino, Jonathan, îți promit că n-o să te calc pe picioare.

Baker îi luă mîna, surprins de manierele și de strălucirea ochilor ei.

Furioasă, Marian începu să cînte un menuet, iar Baker începu să danseze cu fata. Lettice îi urmărea mîndră, concentrată îndeosebi asupra lui Molly. Ea nici nu simți brațul lui Murdock.

– Lettice, ce se întîmplă? o întrebă Charles apucînd-o de umeri și întorcînd-o spre el. Lettice se uită la figura lui lată, dură care exprima un amestec de uimire,

bucurie și puțină furie.

– Este doar un dans, domnule Murdock. Sper că nu ai nimic împotriva ca sora dumată să danseze. Lettice avea, ca întotdeauna, impulsul de a-l tachina. El se comportase ca o brută, răbindu-i brațul, crezând că ea își va bate joc de Molly. Ea simți ceva ca o flacără în ochii lui și nu se putu abține de la a-l face să fiarbă cât mai mult.

– La naiba, spuse el, uitându-se la fața ei frumoasă, care îi zîmbea batjocoritor. Ochii ei verzi străluceau de o lumină stranie, iar colțurile gurii erau ridicate a surpriză. El se simți cuprins de pasiune și de mînie.

– Refuzi să dansezi cu mine? îl batjocori Lettice, iar el își întinse mîna spre a ei. Cu buzele strînse, copleșită de emoție, el se cam împiedică în timpul dansului. Nu fusese niciodată un dansator bun, pentru că întotdeauna l-a dominat acea rușine față de obligațiile sociale. Acum se simțea de zece ori mai stîmjenit și mai stîngaci. Cînd dansul se termină, Molly și Lettice aplaudară, dorind să urmeze un altul, iar Marian, cam fără chef, fu nevoită să reînceapă. Cu o grimasă întipărită pe figură, Charles o trase cu hotărîre de mîna și ieșiră în camera alăturată celei de dans. El închise ușa și se întoarse cu fața spre ea. Era mai bine decît s-o bruscheze.

– Îți cer o explicație, spuse el pe un ton cam ridicat. Care este semnificația acestei petreceri?

– Nu înțeleg ce vrei să spui, îi răspunse Lettice cam distrată. Nemaiputînd să îndure, el se năpusti cu întrebările asupra ei.

– Spune-mi ce mai pui la cale acum? Ce faci cu Molly? Spune-mi!

– Și dacă nu-ți spun? îl înfruntă Lettice, simțindu-se incitată. Ea era conștientă de faptul că-l va duce într-un punct în care nervii îi vor ceda. Și ce-o să faci? O să mă lovești? O să mă bați? O să mă lovești cu cravașa ca Philip? Sau o să mă violezi? Sau o să-mi rupi rochia? Charles nu-și putea lua ochii de la buzele ei frumoase care întârziu mult asupra cuvintelor. Timplele începură să-i zvîcnească, nu mai putea gândi, nu mai putea respira. Era conștient de faptul că tremură și că-și simte tot corpul durîndu-l, dorindu-și această femeie mai mult decît orice pe lume.

– Lettice, oprește-te. Vocea lui era nesigură.

– Ce să opresc?

Înfruntîndu-l, ea păși spre el pînă cînd ajunse la un singur pas. Se simțea emoționată, se simțea sub puterea unei senzații mai tari chiar decît voința ei.

– Termină cu minciunile.

– Nu te mai mint. Acum sînt servitoarea ta credincioasă, nu-i așa? Cum aș putea să nu mă supun? Tu ești stăpînul meu. Ochii ei verzi îl fixau, iar vocea ei era catifelată și seducătoare.

Deodată, o apucă de umeri și o trase lipind-o de el, iar gura lui o sărută pătimaș. Ea îi răspunse la sărutări, înconjurîndu-l cu brațele pe după gît. Pentru prima dată în viață, Lettice simți o plăcere deosebită în sărutul unui bărbat. Își simți corpul înfiorat de sărutările aprinse și vru să i se ofere, transformîndu-și tot trupul într-o sursă de plăcere. Acest nou sentiment o sperie cumva, pentru că se modifica tot ce știa ea pînă acum despre viață și atunci luă hotărîrea de a se retrage.

El rămase nemișcat, cu ochii plini de pasiune, cu

fața transfigurată de dorință. Făcu un pas spre ea, dar Lettice se retrase din fața dorinței lui evidente.

– Nu, te rog, Charles, șopti ea. Te rog, nu.

Cu un efort vizibil el se opri, trăgînd adînc aer în piept, luptînd cu dorința, pînă cînd putu să-și învingă pornirea fizică și putu să se întoarcă zguduit de fiori.

– Pentru Dumnezeu, Lettice, de ce trebuie să mă chinui așa? Te satisface să mă vezi venind în genunchi după tine?

– Nu, strigă Lettice, cu ochii în lacrimi. Îmi pare rău, Charles. Cîteodată cred că sînt posedată de diavol. Nu vreau să te rănesc, nu am intenția. Am fost atît de fericită de succesul lui Molly! Îmi pare rău. Nu vreau să te necăjesc.

Charles își trecu o mîină peste față. Nu știa cît va mai putea îndura toate astea. Ea îl înnebunea, chiar și atunci cînd o făcea fără intenție, ca în seara aceasta. Numai imaginea ei, mirosul slab de lavandă ce-i persista în haine și în păr, vocea ei melodioasă, toate astea îl făceau să înnebunească de pasiune. Încercase să revină la viața lui normală de dinainte de ea, muncea ore întregi pentru a salva afacerile tatălui său care suferau din cauza embargoului. Fusese ales în comitetul care se formase pentru apărarea Massachussets-ului împotriva coroanei, și își concentrase fiecare moment al vieții cauzei coloniilor. Dar, oricît ar fi muncit, nu și-o putea scoate pe Lettice din minte. Rămînea adeseori treaz în timpul nopții torturîndu-se cu imaginea corpului ei gol și a singurului moment cînd făcuseră dragoste. Uneori ar fi vrut să se fi căsătorit cu ea în pofida dorinței ei, numai pentru a simți acel corp minunat alături de el

în pat. Cîteodată se gîndea să-i reamintească de moartea soţului ei, numai pentru a o avea încă o dată, dar renunţa pentru că era nedemn. Şi acum, ea nu făcea altceva decît să-l provoace şi de asta îşi pierduse controlul. Aproape ar fi vrut s-o forţeze din nou.

– Îmi pare rău că te-am strîns atît de tare de braţ. Te mai doare?

– Altă dată m-a durut şi mai tare. Şi mie îmi pare rău; n-ar fi trebuit să te provoc așa. Am vrut să mă răzbun, cred. Ştii că mă pricep la așa ceva.

Ofînd, el se îndreptă spre fereastră şi privi afară în noaptea albastră: nici acum nu avea curajul să se uite la ea, de teamă că-şi va pierde iarăşi controlul.

– Vrei să-mi spui despre Molly?

– Da, am învăţat-o să danseze; ştiam c-o poate face. Toată lumea accentuează faptul că e şchioapă; de fapt, nici nu se vede. Ea e o fată drăguţă şi am încercat s-o învăţ cîteva metode de a-i atrage pe bărbaţi, cum să flirteze, cum să-şi aranjeze părul. Am cusut împreună rochia ei cea nouă, i-am cumpărat funde galbene pentru păr şi am încercat să vă prezint o nouă Molly.

– De ce ai persistat cu aceste maniere ridicole în seara asta? Ce legătură ai tu cu Molly? De ce nu ne-ai spus ce ai de gînd?

– Ea a vrut să vă surprindă, Charles. Ea n-a vrut să vă facă să aşteptaţi prea mult şi apoi s-o vedeţi că nu reuşeşte. Eu am reacţionat așa pentru a-i atrage atenţia mamei ei. Molly ar putea deveni o fiinţă aproape desăvîrşită dacă ar scăpa puţin de sub influenţa mamei ei. Ea îi subestimează teribil personalitatea. Îmi pare

rău, știu că ea este mama ta vitregă, dar voi toți cred că-i acordați prea multă importanță. Ea vă trișează, în special pe Molly. Și știam că dacă ea va fi consultată și-si va spune părerea despre rochia și părul lui Molly, fata își va pierde tot entuziasmul. Așa că am făcut tot ce am putut pentru a o atrage înspre conversația cu mine, lăsînd fata liberă.

Murdock zîmbi.

– Nu este nevoie să te scuzi față de mine. Știu că o intimidează pe Molly, dar nu am dreptul să intervin. Nu pot să iau fata de lîngă mama ei. Dar îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru ea.

– N-am făcut prea mult. Molly este o fată drăguță, șopti Lettice.

– Cîteodată am impresia că ții la ea, îi spuse Charles.

Lettice zîmbi cu oarecare amărăciune

– Da, țin la ea. Crezi că nu sînt capabilă să iubesc și pe altcineva în afară de mine?

Charles se înroși.

– Nu, desigur că nu. Făcu o pauză, apoi izbucni din nou: N-am prea văzut multe lucruri făcute de tine, decît din egoism.

Lettice îl străfulgeră minioasă.

– Faptul că nu vreau să mă culc cu tine înseamnă că sînt egoistă? Femeia nu are dreptul la respect, la demnitate? Nu poate nici măcar să aleagă cu cine vrea să se culce?

– Nu mă refeream la dezgustul pe care-l ai față de mine, îi spuse Charles; mă gîndeam la planul tău de a mă face să te cer în căsătorie cînd tu nu aveai sen-

timente pentru mine.

Ochii ei se întunecară și îi spuse abia șoptit:

– Ce puteam să fac? Aveam în față perspectiva foamei. Nu aveam bani și nu cunoșteam pe nimeni.

– Am avut grijă de tine, nu-i așa? Fără să te măriți cu mine.

– De unde să știu că vei face asta?

– Ce fel de om crezi tu că sînt? Credeai c-am să te las să mori de foame pe un pămînt străin? o întrebă Charles ofensat. Credeai c-am să te abandonez? Credeai că te-am adus aici și ți-am cerut s-o ajuți pe Marian ca să te umilesc? Pentru Dumnezeu, femeie, știi că te-am iubit de cînd te-am văzut. Cum aș putea să-ți fac rău? Mai repede mi-aș face mie. Se întoarse imediat, de necaz că se destăinuisse din nou în fața ei. Lettice se uită la el, surprinsă de sentimentele și de onestitatea lui. Era atît de diferit de oricare alt bărbat pe care îl cunoscuse ea. Simți cum o cuprinde un sentiment cald și plăcut în preajma lui. Simțea că se topește gheața pe care o purta mereu în inimă. Ce mai conta că e un om obișnuit, că nu se îmbracă elegant sau că nu se exprimă cu eleganță? Era convinsă că era cel mai deosebit om pe care-l cunoscuse.

– Aș fi vrut, spuse ea, ca lucrurile să fi fost diferite, ca eu să fi fost diferită. Îmi pare realmente rău pentru ce ți-am făcut. Nu pot să-mi găsesc nici o scuză. Ar fi trebuit să-l înfrunt pe Philp, dar n-am făcut-o; am fost prea lașă. Te rog să mă crezi că nu te-am decepționat intenționat; am făcut-o din egoism, pentru a mă proteja pe mine.

– De ce n-ai făcut acest lucru cu Philip? o întrebă el

cu dorința încă vie în privire.

– O, Charles, nu sînt curajoasă; nu sînt nici măcar un om bun. De fapt n-aș fi vrut s-o fac, dar cînd mă amenința, nu puteam să rezist.

– Te amenința?

– Da.

Lettice nu putea suporta să-l privească în ochi și să se vadă oglindită acolo cu toată umilința, dar trebuia să-l facă să înțeleagă perfidia ei. Așa că își continuă povestirea uitîndu-se fix la un scaun cu o broderie interesantă care se afla în fața ei:

– Philip voia să te înșele la cărți și mi-a cerut să-l ajut. Eu am refuzat la început, dar cînd mi-a spus că mă dă lordului Harold m-am speriat și am consimțit.

– Ce a spus?

– Că o să mă dea lui Sir Harold. Țsta m-a dorit întotdeauna și mi-a făcut curte, dar l-am refuzat. Și el este ca Philip: provoacă durere fizică unei femei pentru a-și urmări propria-i plăcere. Cred că nu poți înțelege ce-ți spun. Chiar cînd m-ai violat, nu ai avut intenția să mă rănești. Dar Harold...

– Vrei să spui că soțul tău te-a trimis să te culci cu un om pe care îl urai?

– Da, știa că îmi displace asta foarte tare. De fapt, urăsc asta; îl uram și pe el. Tu te-ai culcat cu mine și știi că sînt frigidă.

– Nu este adevărat, Lettice, nu puteai să reacționezi la un asemenea act. Probabil că-ți repugnam.

– Nu mai mult decît orice alt bărbat.

– Ai mai avut și alți bărbați? Vocea lui era cam pierită: trebuia să întrebe, deși, parcă n-ar fi vrut să știe

că au mai fost și alți bărbați care i-au mîngîiat trupul. Chiar erau adevărate zvonurile despre aventurile ei?

– Da, doi în afară de Philip și de tine, admise Lettice pierdută în durerea ei. Philip m-a făcut să mă culc cu lordul Danby pentru a-i șterge o datorie pe care o avea față de el. Acesta era un bărbat oribil care-mi inspira numai repulsie. Și altă dată m-am culcat cu un tînăr care trebuia să-i faciliteze lui Philip un post în guvern.

– Lettice, o opri Charles incapabil de a spune ceva adecvat. N-am știut. Acum nu mă mir că n-ai avut încredere în mine. Nu mă mai mir că gîndul de a te recăsători ți-a repugnat total.

– În noaptea în care ne-am căsătorit, eu eram virgină, începu Lettice de parcă n-ar mai fi suportat să păstreze secretul. Nu-l iubeam pe Philip. Eram prea deșteaptă ca s-o fac. L-am implorat să nu mă bruscheze, dar el a început să rîdă. Pe atunci nu știam că plăcerea lui poate proveni din durerea altuia. A fost o experiență îngrozitoare care s-a accentuat în timp, de fiecare dată cînd îmi spunea că sînt rece și nu am nici o valoare ca femeie. Era îngrozitor și am început să-l urăsc. Era din ce în ce mai rău. Vocea ei trăda suferința și femeia își ascunse fața în palme.

– Lettice, spuse Charles, trăgînd-o cu dragoste la pieptul lui. Ea plînsese pentru toată durerea și degradarea din trecut. Cînd se mai opri, Murdock îi spuse cu voce întretăiată de emoție:

– Nu mai plînge Lettice, nu vei mai trece prin așa ceva, niciodată. Philip a murit și eu voi avea grijă de tine. O voi face întotdeauna. Înțelegi? Nu va trebui să te

căsătorești cu nimeni, dacă nu vei vrea tu. Aici vei avea un cămin atît timp cît vei dori. Și nu va mai trebui să te culci cu nici un bărbat, dacă nu vei vrea: asta este valabil și pentru mine. Îți jur că nu te voi mai răni niciodată. Cu un oftat, Lettice își îngropă fața la pieptul lui, simțindu-se în siguranță.

11

Zilele se scurgeau una după alta și Lettice era mulțumită. Cîteodată se simțea fericită. Era tot mai îndemînică în activitățile domestice și chiar se mîndrea cu ce putea să facă. Era de acord că orice gospodină se mîndrește cu munca ei. Te poți simți bine cînd te uiți prin casă și vezi că totul strălucește datorită efortului mîinilor tale.

Deocamdată, ea nu realizase ceva concret, care să fi fost rodul mîinilor ei, cu care să se poată lăuda.

Molly o învățase să gătească și să facă prăjituri și Lettice se simți mîndră cînd Charles mîncă două bucăți din prăjitura ei și-i spuse că este foarte bună.

Prietenia ei cu Molly deveni tot mai profundă. Sporovăiau toată ziua vesele, Molly îi destăinuia secrete despre dragostea ei pentru Jonathan Baker iar Lettice o amuza cu istorioare de la Londra. Sub tutela lui Lettice, Molly deveni mai optimistă și mai încrezătoare.

După seara în care Lettice îi dezvăluisese secretele

dureroase ale vieții ei de femeie căsătorită, Charles avu o altă atitudine față de ea. Deși era încă rezervat, n-o mai evita. În loc să se retragă în biroul lui în fiecare seară, rămînea în salon, în tovărășia femeilor, discutînd mereu cu ea. Lettice bănuia că simte compasiune față de ea pentru cruzimea lui Philip și pentru problemele ei de femeie, dar îndrăgea prea mult conversațiile lor lungi pentru a mai ține cont de mîndria ei. De obicei, conversațiile se învîrteau în jurul conflictului dintre colonii și englezi. Într-o seară, Charles anunță:

- Generalul Gage se apropie de Boston.
- Ce? întrebă Marian, neputînd să creadă.
- Știai că de cîtva timp soldații păzeau strîmtoarea.

Se uită spre Lettice și-i spuse: Ne referim la fișia de pămînt care leagă peninsula de rest.

– Nu sînt chiar atît de ignorantă încît să nu știu că Boston-ul este aproape o insulă.

– Jonathan spune, începu Molly, apoi se opri roșind și continuă cu mai multă prudență: Domnul Baker ne-a spus ieri, că generalul Gage a adus mai multe trupe.

– E adevărat, îi spuse Charles. Generalul încearcă să aducă toți soldații pe care îi poate mobiliza. Pînă acum a adus treizeci și cinci de mii de soldați.

– E nemaipomenit, zise Marian uitîndu-se satisfăcută înspre Lettice, de parcă ea ar fi fost responsabilă de faptele soldaților. Propriii noștri compatrioți ne tratează de parcă am fi sub ocupație. Vor încerca o revoltă cu-rînd dacă nu sînt atenți.

Deși Lettice nu avea nici un fel de considerație față de soldații britanici, vru să le ia apărarea cînd auzi cuvintele femeii.

– Este cam greu să nu se ia măsuri radicale, avînd în vedere felul în care colonialii fac trafic cu arme. Am auzit că ieri la perchezeția din locuința unui fermier s-au descoperit, sub fîn, nouăsprezece mii de ghiulele. Nu este un gest care provoacă o stare de război? Iar „luptătorii pentru libertate” care umblă noaptea pe străzi și-i provoacă pe soldați? Cred că acest Gage ar trebui felicitat pentru felul în care își strunește oamenii. Un soldat care încalcă legea este pedepsit mai aspru decît cere legea Boston-ului pentru cetățenii săi.

– Asta este adevărat, fu Charles de acord, zîmbindu-i lui Lettice; îi plăcea s-o vadă angajată în discuții politice. Oricum, nu poți ignora faptul că englezii au folosit asupra noastră mijloace punitive, pe care nu le-ar fi folosit și judiciar, încartiruirea soldaților – toate acestea sînt acțiuni ale unor cuceritori.

În acest fel treceau serile, întrerupte doar de vizitele lui Jonathan sau de întrunirile politice ale lui Charles. Vremea se răci tot mai mult și iarna era pe aproape.

În pofida vremii nu tocmai prielnice, Lettice se ducea în fiecare săptămîină să-și viziteze noua prietenă, Ruth Whitney. Aceasta avea întotdeauna ceva interesant de discutat, despre afacerile ei sau despre starea economiei precare a Boston-ului, sau despre situația politică față de Anglia, iar Lettice nu se plictisise niciodată cu ea, așa cum i se întîmpla cu prietenele ei în trecut.

Într-o zi, în decembrie, ea mergea spre magazinul lui Ruth, respirînd încîntată aerul rece de afară. Lettice intră în magazin, zîmbi vînzătorului din spatele tejghelei, apoi intră în biroul lui Ruth. La vederea ei, fața femeii se

lumină toată într-un zîmbet.

– O, dar știi că ești tare frumoasă astăzi? Se pare că-ți priește atmosfera Boston-ului.

– S-ar putea să ai dreptate, îi răspunse Lettice cu un zîmbet și se așeză.

– Vrei niște ciocolată fierbinte? O s-o rog pe Mary să ne facă. Lettice încuvință și femeia chemă servitoarea. Într-un minut se întoarse și se așeză lângă Lettice.

– O, ce viață mai e și asta! Cînd eram domnișoară nu visam să-mi petrec zilele așa.

– Te admir pentru asta, îi spuse Lettice sinceră. Înainte de a veni la Boston, nu făceam nici un fel de treabă – dar acum mi se pare că este chiar plăcut. Și propria ta muncă prin care creezi ceva – asta trebuie să fie ceva într-adevăr minunat.

Un zîmbet sincer însufleți figura lui Ruth.

– Într-un fel, așa este. Dar problemele se complică acum și în curînd nu știu dacă le voi mai face față. Nu se face comerț, deci nu sînt bani. Și cine o să-mi mai cumpere mie lumînările dacă nu au bani nici de mîncare? Acum vînd mai mult soldaților, decît cetățenilor Boston-ului.

Mery, o fată slabă, de vreo paisprezece ani, aduse o tavă cu două cești și un ibric plin cu ciocolată fierbinte. Se uită cu mult interes la cele două femei și ieși din încăpere. Ruth începu să rîdă.

– Fata asta este cucerită de felul în care arăți. Este o fată săracă, de la țară, care n-a mai ieșit pînă acum din ferma ei și se uită la tine ca la cea mai frumoasă femeie din lume. Ieri, după ce ai plecat, a venit la mine și m-a întrebat:

– „Stăpînă, cine era doamna aceea frumoasă? Arată ca o prințesă“.

Lettice zîmbi și sorbi din ceașca de ciocolată. Era delicioasă și o încălzi după frigul de afară. Ea și Ruth continuară discuția pînă cînd se auzi un zgomot care le întrerupse conversația.

– Ce se întîmplă? întrebă Ruth, ridicîndu-se.

– Nu știu... murmură Lettice. După zgomot s-ar fi părut că cineva a spart un geam.

Ruth deschise ușa și se uită afară.

– Ce-a fost asta, Samuel?

– Nu știu, doamnă Whitney. Zgomotul pare a veni din josul străzii.

Ruth traversă repede magazinul, urmată de Lettice. Cînd deschise ușa, se auzi un alt zgomot ca de geam spart. Ruth scoase capul din magazin și privi de-a lungul străzii.

– O, strigă ea, îi sparg magazinul lui Daniel Potter! Lettice fugi după ea și se uită de-a lungul străzii. În fața magazinului vecin săteau trei ofițeri cu binecunoscutele lor uniforme roșii. Unul dintre ei luă o piatră și o aruncă în ușa de la intrare. Așchiile săriră din ușă, deși aceasta era rezistentă. Ferestrele celorlalte magazine fuseseră sparte și pe jos era un covor de sticlă.

Ca majoritatea negustorilor din oraș, Potter locuia deasupra magazinului. La auzul zgomotului, la cel de-al doilea etaj al casei se deschiseră obloanele și un om între două vîrste își făcu apariția. Figura îi era transfigurată de mînie.

– Plecați de aici, vandalilor! strigă el. Ce drept aveți să pătrundeți în magazinul unui comerciant onest?

Unul dintre ofițeri începu să rîdă;

– Comerçant cinstit, zici? Ești un fiu de cățea care luptă pentru libertate! Hai, Potter ieși afară și dă ochii cu un englez adevărat!

– Vandalilor! strigă omul din nou. Lepădăturilor!

Aproape involuntar, Lettice se simți atrasă în conflict. Ea și cu Ruth colindau străzile cu ochii măriți de frică. Împrejurul lor, comercianții și clienții se strînseseră în jurul magazinelor, iar Lettice putea să le audă comentariile pline de revoltă.

– Țștia sînt beți! îi spuse Lettice prietenei sale. Ce vor să facă?

– Au mai făcut asta, a spus Ruth cu amărăciune în glas. Daniel Potter este un patriot și săptămîna trecută a refuzat să vîndă marfă unui englez. Asta este răz-bunarea lor.

– Am crezut că Gage le-a ordonat oamenilor lui să nu intre în conflict cu cetățenii.

– Da, este adevărat; Gage nu este un individ rău, cel puțin el are nevastă din colonii. Dar ofițerii lui nu-l prea ascultă. I-am văzut de mai multe ori bătîndu-și joc de conducătorii noștri sau atacînd avutul privat, ca în cazul lui Daniel Potter. Mulțimea din jurul lor sporea pe măsură ce se apropiau de locul conflictului. La numai cîțiva pași de ofițeri se opriră și se adunară din ce în ce mai mulți pentru a vedea ce se întîmplă. Ofițerii ignorau lumea, continuînd să-și bată joc de omul de la fereastra casei lui, care era în imposibilitatea de a face ceva. În final, unul dintre soldați a luat o piatră și a aruncat-o spre om: aceasta a lovit puternic oblonul de lemn de lîngă capul lui. Potter s-a retras înăuntru și cei patru au

izbucnit într-un rîs dementîal. Un murmur de minie neputincioasă trecu prin mulțime.

– E bine, ce faci, Brută Roșie, strigă o voce de bărbat. De fapt este Brută Glabenă, nu-i așa?

– Da, așa este, se auziră cîteva voci și un bărbat strigă:

– Ce curajoși sînt soldații regelui, aruncă pietre într-un om lipsit de apărare.

Soldații se întoarseră, pentru prima dată conștienți de mulțimea care tot creștea ca număr.

– Pleavă, strigă unul dintre ofițeri. Pleavă din Boston. Nu este printre voi nici unul care ar putea servi în armata regelui.

Lettice se uită împrejurul ei și văzu ura întipărită pe fețele omenilor. Cu teamă, ea sesiză că adunarea spontană se transformă într-o mare mulțime. Aceasta se deplasa cu repeziciune către soldați și ea fu prinsă în mijlocul lor. Soldații își dădură seama de primejdie și se retraseră cu repeziciune, scoțîndu-și pistoalele cu o mînă, iar cu cealaltă trăgîndu-și săbiile.

– Stați pe loc, strigă unul dintre ofițeri. Pentru un moment, soldații se împotriviră mulțimii, apoi rupseră rîndurile, fugind. Fură urmați de hohote de rîs, iar cîțiva băieți din mulțime aruncară cu pietre după ei.

Lettice se mai relaxă și-i reveni respirația. Vărsarea de sînge fusese evitată. Dar evenimentul în sine nu se terminase, pentru că un om din cei mulți sări pe o țeavă de apă și începu să facă semne disperate cu pălăria în aer.

– Ura, trăiască libertatea, strigă el și mulțimea repetă:

– Ura pentru Sam Adams! Ura pentru John Hancock! De fiecare dată mulțimea repeta în cor ca un ecou.

Apoi, primul om sări jos și se urcă un al doilea, un tip îmbrăcat în haine de muncitor.

– I-ați văzut pe englezi fugind? Se auziră urale și apoi el continuă: Așa o să-i punem pe fugă mereu. Noi sîntem un popor pașnic, dar cît o să mai stăm și o să-i lăsăm pe diavolii ăștia să ne ocupe orașul? Sîntem supuși britanici, dar nu avem nici unul din drepturile garantate englezilor. Sîntem călcați în picioare de regele George. Și cît o să mai stăm așa, fără să le răspundem?

Cei din jurul ei aplaudară, rostind cuvinte de aprobare. Chiar și Lettice se simți entuziasmată, mîndră și mînioasă. Ea-l ascultă pe orator care vorbea despre relele făcute de englezi în oraș, pînă cînd simți că îi face cineva semne cu cotul. Întorcîndu-se, îl văzu pe Jonathan Baker

– Doamnă Holmes, exclamă el. Ce faceți aici? Nu este un loc pentru dumneavoastră, pentru o doamnă.

Baker o luă de braț și o scoase cu fermitate din mulțime, trăgînd-o spre margine.

– Acești oameni devin violenți din cînd în cînd, îi spuse el lui Lettice. Nu trebuie să vă expuneți.

– Dar voiam să aud ce spune omul, protestă ea la un asemenea tratament.

– Doamnă Holmes, eu am văzut asemenea demonstrații transformîndu-se în lucruri care nu sînt pentru ochii unei doamne. Lettice încercă să protesteze, dar își aminti frica ei cînd mulțimea se deplasase înspre soldați luînd-o și pe ea. În mod sigur n-avea chef să vadă nici

un fel de violență.

– N-am venit aici în acest scop, spuse Lettice și-și trase brațul. A fost o întâmplare. Patru soldați atacaseră un magazin, spărgându-i ferestrele și aruncând cu pietre în proprietar. Lumea s-a strâns să vadă ce se întâmplă. Eu eram întâmplător în zonă, cu doamna Whitney.

– Da, doamnă Holmes, spuse Baker calmat de mînia din ochii ei. Îmi pare rău dacă v-am tratat mai brutal. M-am speriat cînd v-am văzut în mulțime.

În sfîrșit, Lettice îi zîmbi.

– Te voi ierta, domnule Baker, dacă îmi promiți că ne vei vizita în curînd.

Figura sobră a lui Baker fu luminată de un zîmbet:

– Adevărul este că începusem să mă simt ca un musafir nepoftit. Am vizitat prea des casa Murdock în ultimul timp.

Lettice rîse ușor.

– Dar sînteți întotdeauna binevenit. Pot să vă asigur de asta.

– Domnișoara Molly este foarte tînără, își urmă el firul gîndurilor.

– Ca vîrstă, da. Dar este o fată foarte matură, care știe ce vrea.

– Da, ea nu va fi niciodată o inconstantă, fu Baker de acord. Păstrară un moment de tăcere, apoi începu să vorbească: Doamnă Holmes, credeți că este politic dacă vă întreb – credeți că domnișoara Murdock simte ceva pentru mine? El făcu o pauză, vădit stînjinit.

– Dacă simte ceva pentru dumneata? Eu nu pot să dezvălui secretele unei tinere chiar dacă mi le-a

destăinuit. Oricum, aş vrea să-ţi dau toate speranţele în ceea ce o priveşte pe Molly.

Figura lui Baker se luminează.

– Într-adevăr? Nici nu ştii ce mare bucurie mi-ai făcut, doamnă Holmes. Trebuie să vă mărturisesc că sînt foarte îndrăgostit de această fată, dar este atît de tînă, încît mama ei s-ar putea să-şi facă probleme. Lettice îi înlătură orice prilej de îngrijorare în privinţa lui Marian.

– Charles te place, sînt sigură de asta. El este capul familiei.

– Ştiu, dar mi-e teamă că doamna Murdock va încerca să-o influenţeze pe fată.

Lettice îl studie pe omul care venea înspre ei. Arăta bine, avea o figură onestă şi o privire inteligentă. Pentru un localnic, era îmbrăcat elegant, hainele lui erau scumpe, mai bine croite, în comparaţie cu tot ce văzuse ea în oraş. Îşi scoase pălăria cu cînd îl văzu pe Jonathan.

– Îmi pare bine să vă întîlnesc.

– Domnule Warren, îi răspunse Jonathan. Daţi-mi voie să v-o prezint pe doamna Holmes. Dînsa este musafirul familiei Murdock.

Un zîmbet apăru pe figura bărbatului.

– A, da, am auzit că domnul Murdock are o doamnă frumoasă în vizită. Dar n-am ştiut cît de frumoasă. Îmi pare rău că nu l-am vizitat pe Charles mai de mult. Făcu un gest elegant de reverenţă.

– Am auzit că sînteţi un mare patriot domnule, îi spuse Lettice veselă, dar nimeni nu mi-a spus cît de distins sînteţi.

– Sper că vă va plăcea vizita aici, cu toate că nu prea sîntem într-o fază prielnică în Boston. Cred că în acest moment trăim o perioadă istorică foarte definită.

– Da? Și este începutul sau sfîrșitul unei ere?

– Cred că este o combinație, îi răspunse el sobru. Acum, vă rog să mă scuzați, trebuie să plec. Am un pacient foarte bolnav. La revedere, doamnă Holmes, domnule Baker. Ridicîndu-și pălăria, îi părăsi, grăbindu-se spre pacientul lui.

Lettice se uită după el cu admirație.

– Cred că este un om foarte inteligent.

– O, da, este. Ar fi un om de stat nemaipomenit. Sînt unii care îl laudă pe Sam Adams, dar el este doar un instigator care scoate oamenii în stradă. Doctorul Warren este cel care poate fi un conducător adevărat.

Lettice oftă:

– Domnule Baker, cîteodată mi-e și teamă de situația de aici. Ce se va întîmpla cu oameni ca dumneata, ca doctorul Warren și precum Charles? Cînd se va opri totul?

Baker se încruntă:

– Nu știu, doamnă Holmes, dar trebuie să luptăm.

– Cred că în curînd nu va mai fi cale de întoarcere.

Baker se uită fix la ea.

– Sperăm că acel moment va veni curînd.

– Dar, ce veți face? Ce poate face un oraș împotriva armatei britanice.

– Un oraș? Sperăm să avem alături întreg continentul.

– Chiar toate cele treisprezece colonii, ce pot ele face împotriva celui mai puternic imperiu? strigă Lettice.

– Puterea nu este întotdeauna totul, îi replică Baker solemn. Spuneți-mi, doamnă Holmes, de partea cui ați fi?

– Mă îndoiesc că eu aș putea influența vreodată o cauză atît de mare, spuse ea cu un zîmbet. Dar, trebuie să mărturisesc că întotdeauna am fost o rebelă.

Iarna continuă, veni și Crăciunul, cu mai puțin fast decît se obișnuise Lettice, în Anglia. Dar faptul că avea puțini bani o făcu să se bucure și mai mult de micile daruri pe care le făcu fiecăruia. Pentru Molly, cusu un set frumos de broderie, iar pentru Charles își pierdu multe nopți la lumina slabă a lumînării, pentru a-i coase o cămașă elegantă. Lettice văzu numaidecît din atitudinea lui Marian că fusese un cadou prea personal. Cu toate acestea, zîmbetul lui și căldura din privire, la vederea cămășii cu momogramă și cu pipetul din dantelă, o recompensară pentru tot efortul depus.

Darul lui Charles fu o carte legată în piele maron, dintr-o colecție de poezio, un dar scump, frumos și potrivit pentru relația lor. Cu toate acestea Lettice fu dezamăgită că n-a primit un cadou mai personal.

După Crăciun, urmară zile mai reci, cu zăpadă și îngheț. Lettice nu prea mai ieșea din cauza gerului și de aceea se simțea cam neliniștită. Pentru a înrăutăți lucrurile, Marian era tot mai mult împotriva ei, făcînd mereu comentarii la adresa șederii ei prea îndelungate.

Într-o zi, pe cînd stăteau lîngă foc, îndeletnicindu-se cu lucrul de mîină, Marian îi zise cu răutate în glas:

– Îmi pare rău, doamnă Holmes, dar trebuie să-ți spun că lumea vorbește la adresa dumitale.

Lettice se uită la ea, întrebătoare. Introducerea pe care femeia o făcuse nu prevestea nimic bun, ba dimpotrivă, era prevestitoare de furtună.

– Se vorbește în oraș despre dumneata și Charles, care trăiți de cîteva luni sub același acoperiș.

– Se vorbește? repetă Lettice consternată

– Da, se vorbește. O femeie frumoasă ca dumneata, care nu se știe de unde vine, trăiește în aceeași casă cu un bărbat necăsătorit. După o perioadă de timp, oamenii încep să se întrebe care este explicația, continuă Marin, cu dezprobare.

– Dar ce se poate întîmpla într-o casă în care locuiesc mama vitregă și sora acestui bărbat? îi replică Lettice cu răceală.

– Dacă locuiesc în aceeași casă, cine poate spune ce se întîmplă cînd ceilalți se duc la culcare? continuă Marian să insinueze.

– Aceleași lucruri se pot spune și despre dumneata, replică Lettice. Între voi nu există nici o legătură de sînge și totuși locuiți în aceeași casă. Lettice fu neplăcut surprinsă de străfulgerarea de ură din privirea celeilalte femei. Marian n-o plăcuse niciodată, dar Lettice nu putea găsi nici o explicație pentru comportamentul ei. Apoi, deodată înțelese și aproape că începu să rîdă: Marian îl voia pe Charles pentru ea. Marian era doar cu cîteva ani mai în vîrstă decît Charles și era încă atrăgătoare, chiar dacă era o scorpie. Fără îndoială ea spe-

rase că în timp, datorită faptului că locuiau în aceeași casă, Charles va ajunge în patul ei și poate chiar și la căsătorie. Oare căsătoria cu mama vitregă este incest? se întrebă Lettice. Poate că dacă n-ar fi apărut ea, planurile lui Marian ar fi mers. Sau poate Charles trăia încă cu Marian, sau poate o făcuse în trecut? El era un bărbat foarte senzual, după cum știa Lettice, chiar dacă era foarte moral. Se putea ca datorită apropierii în timp de această femeie să renunțe la principiile lui. Lettice se simți geloasă. Ea era mai frumoasă decât Marian și atunci de ce Charles nu mai insista?

Lettice fu surprinsă de reacția lui Molly.

– Mamă, cum poți să spui asemenea lucruri? Nimeni n-ar putea gândi așa ceva; mi se pare normal să locuim împreună.

Marian se uită la fiica ei cu o asemenea surpriză, încât Lettice trebui să-și înăbușe un zîmbet. Cu toate acestea își reveni destul de repede, dar figura ei arăta supărare și furie la adresa lui Molly.

Lettice știa că Marian își va vărsa nervii asupra fetei, ca s-o aducă la starea de ascultare și supunere oarbă în care se afla înainte de sosirea ei în casa lor, așa că spuse:

– Bine, voi vorbi cu domnul Murdock despre asta. El ne va spune cum este mai bine să facem. Molly o urmă bucuroasă la bucătărie și fata îi strînse mîinile cu recunoștință.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat; mi-e cam teamă de furia mamei.

Lettice zîmbi și începu să-și adune cele necesare pentru pregătirea chiflelor; Molly o ajuta, dar era tot

îngîndurată și Lettice deduse că fata este încă speriată de reacția mamei ei.

– Lettice, începu ea în cele din urmă, eu nu-mi fac probleme de ceea ce spune mama. Sînt sigură că nu este adevărat; nimeni n-ar putea să spună că este ceva între tine și Charles. Se știe că Charles are o amantă.

Lettice simți un cuțit în inimă, dar spuse cu un glas care nu-i trăda nimic din ceea ce gîndea:

– Vrei să spui că are o femeie pe care o vizitează regulat?

Molly roși.

– Nu este ceea ce noi numim o doamnă. Este o femeie la care de obicei bărbații apelează pentru nevoile fizice.

– O prostituată? Întrebă Lettice din nou, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Vrei să spui că Charles se duce aici, în Boston, la o prostituată?

Molly confirmă încă o dată.

– Nimeni nu vorbește despre asta, dar asemenea lucruri nu sînt neobișnuite în cazul unui bărbat necăsătorit. Cred că mai multă lume o cunoaște. Chiar și eu. O cheamă Anne Lindon.

Lettice se întoarse la treaba ei din bucătărie, dar nu-și putea reveni de pe urma șocului. Deci Charles avea o amantă pentru satisfacerea nevoilor carnale, după cum spunea Molly. Era normal ca Charles să aibă asemenea nevoi: ea se gîndise la acest aspect în seara cînd o sărutase în camera de zi. Se întrebă dacă apoi s-a dus la amanta sa, după ce Lettice îl respinsese.

– Cum arată această femeie? întrebă Lettice, cu privirea concentrată asupra aluatului.

– Nu știu, n-am văzut-o niciodată, îi replică Molly, părînd surprinsă. De ce mă întrebi?

Lettice ridică din umeri. Ce o interesa pe ea că el are o amantă? El era doar un prieten pentru ea, nimic mai mult. În mod sigur ea nu rîvnea la relațiile sexuale pe care el le avea cu Anne Lindon. Lettice își spuse că ar trebui să fie mulțumită că Charles are o amantă, altfel poate că ar forța-o pe ea, cum se întîmplase pe vapor.

– Nu, nu mă gîndesc la ceva anume, îi spuse ea fetei. Mă surprinde doar pentru că Charles nu pare bărbatul care să aibă o amantă.

Lettice abandonează subiectul și se întoarce la munca ei, dar cîteva zile, Anne Lindon nu-i mai ieși din minte. Se întrebă cum arată și unde locuiește. Era o femeie frumoasă sau vreo nespălată de pe stradă? Era brunetă, roșcată sau blondă și ce culoarea aveau ochii ei? Era mai frumoasă decît Lettice? Se întrebă dacă Charles îi făcea cadouri, dacă o vizita des, dacă o alinta atunci cînd îi era frică.

E ridicol, își spuse Lettice să am asemenea curiozități despre viața lui privată. Nu era problema ei și curiozitatea în acest sens însemna pierderea demnității. După cum gîndea acum, oricine ar fi putut crede că este o gîsculiță naivă de la țară și nu o doamnă sofisticată, o aristocrată. Și Philip avusese o mulțime de amante în timpul căsătoriei și ea n-a fost niciodată curioasă să le vadă.

Cu toate acestea, indiferent cît de mult ar fi vrut să

renunțe la aceste gânduri, nu putea. Nu mai putea să vorbească seara cu Charles fără să și-l imagineze alături de amanta lui, în pat.

– Doamnă Murdock, a venit domnul Baker, anunță servitoarea.

– Bine, poștește-l înăuntru, spuse Marian cu o voce falsă, ascunzînd lucrurile pe care tocmai le cîrpea. Lettice își reprimă un zîmbet. Marian îl primise pe Baker toată iarna în vizită, sperînd că acesta vine pentru Lettice. Aproape întotdeauna se scuza imediat cînd apărea, lăsînd-o de față doar pe Molly. Interesant era că, de cînd Molly înflorise atît de spectaculos, atenția lui Baker era concentrată asupra fetei.

– Jonathan, spuse Charles, ridicîndu-se să dea mîna cu bărbatul pe care nu-l mai agreea, crezînd că o curtează pe Lettice. Mă bucură să te văd.

– Charles. Doamnă Murdock. El se înclină politicos în direcția celei mai în vîrstă, apoi luă mîna oferită de Lettice. Îmi pare bine să vă revăd, doamnă Holmes.

Se întoarse apoi în cealaltă parte a camerei unde era Molly și Lettice îi văzu o lumină ciudată în ochi, întîlnind privirea fetei. Apoi, se așeză lîngă Lettice pe sofa, în timp ce Charles se mută pe un scaun. La dracu, cu acest Baker, se gîndi Charles, încercînd să găsească o scuză pentru a pleca: nu putea să-l vadă flirtînd cu Lettice.

Jonathan putea fi iubit de Lettice, așa cum el n-a putut fi. Poate că acest bărbat ar fi putut să trezească în Lettice plăcerea dragostei. Charles își spuse că n-are sens să fie atît de egoist.

– Bine, Charles, e bine că încă englezii nu ne-au

oprit ziarul. Charles simți că-l trece o transpirație rece când îi văzu pe cei doi stînd pe canapea ca doi porumbei: ce pereche reușită reau, nu precum el și cu Lettice. Mai întrețină o conversație superficială de cîteva minute, apoi se scuza că trebuie să plece.

– Pe mine, vă rog să mă scuzați, dar mă așteaptă acte de rezolvat.

Din nou Lettice își înăbuși un zîmbet. Pretextele sub care Charles părăsea încăperea când venea Jonathan erau tot mai puțin plauzibile; el nu era un mincinos. Era frumos din partea lui că încerca să-și ajute sora să-și lămurească sentimentele față de Baker, dar Lettice ar fi vrut ca el să rămînă, să aibă și ea cu cine discuta. Era destul de plictisitor să stai ca un ghimpe între doi tineri care se iubesc.

– Trebuie să mă retrag și eu, spuse Marian la cîteva minute după ce plecă Charles. Vă las pe voi, cei tineri, împreună. Cei trei rămași singuri răsufară ușurați, când pașii lui Marian răsunară pe scări. Lettice se ridică și se așeză pe scaunul lui Marian. Imediat, Jonathan îi acordă întreaga atenție lui Molly și începură să vorbească uitînd de ea. Lettice căscă ușor. Nu-i prea plăcea rolul de paznic. După cîteva minute se gîndi că le-ar face o bucurie celor doi dacă ar ieși din cameră cîteva minute. Poate prilejul de a se săruta le-ar fi grăbit puțin această idilă, care pentru Lettice părea cam plictisitoare. În mod sigur nu se putea întîmpla nimic rău, dacă lăsa fata cu Baker singură cîteva minute nu-și imagina că există un om mai de încredere decît acest Baker.

– Vă rog să mă scuzați cîteva minute; vreau să-mi

aduc un șervețel la care tocmai lucram, spuse ea părăsind camera înainte ca Jonathan să poată protesta.

Mergînd pe culoar, Lettice se opri la ușa biroului lui Charles și intră.

– Bună, nu te plictisești? Vrei să-ți țin companie?

Charles o privi surprins:

– Lettice, a plecat Jonathan?

– Nu, dar l-am lăsat puțin singur cu Molly. Sper că nu te deranjează.

– Nu, absolut deloc. Am încredere deplină în sora mea. Dar de ce ai plecat?

– M-am gîndit să-i încurajez un pic, spuse Lettice cu un aer distrat și se așeză pe un scaun în fața lui. Ca să poată apărea dragostea este nevoie de intimitate.

– Ce spui? se uită Charles la ea, ca lovit de fulger. Speri ca Molly și Jonathan să se îndrăgostească?

Fu acum rîndul lui Lettice să fie surprinsă.

– Desigur. Dar am crezut că ai ghicit demult. De asta vine Baker aici. Ca s-o vadă pe Molly. Sper că nu ai nimic împotriva.

– Nu, sigur că nu. Baker este un tînăr de treabă. N-aș fi sperat la el pentru Molly. Am crezut că pe tine te iubește, Lettice, nu pe Molly. Lettice începu să rîdă.

– La început, n-am fost prea convinsă, dar apoi mi-am dat seama că Molly îl iubește, deci l-am încurajat în direcția ei. A fost mai greu să-l fac să se uite la ea ca la o femeie și să-l fac să înțeleagă că pe Molly o vrea, nu pe mine. Fața lui Charles se luminează dintr-o dată. La auzul cuvintelor ei se simți cuprins de o dulce fericire, pentru că Lettice nu găsise dragostea așa cum crezuse el. Ea nu-l va lăsa pentru a se mărita cu Baker; iar el va

avea cel puțin ocazia s-o vadă și să-i vorbească. Nu trebuia să-și mai imagineze corpul lui Lettice mîngîiat de mîinile mari ale lui Baker.

– Ai fost atît de bună cu Molly, spuse el pentru a-și ascunde motivul real al fericirii. Îți mulțumesc. Nu m-aș fi așteptat să faci atît de mult pentru ea.

Lettice ridică din umeri.

– E o copilă foarte drăguță, nu este prea greu să fi bun cu ea.

– Nu încerca să te subestimezi, Lettice. Te-ai schimbat atît de mult în bine, de cînd ai venit aici! Ești o persoană diferită de cea pe care am cunoscut-o, îi spuse el. Apoi își întoarse privirea. Își aminti toată durerea și amărăciunea pe care i le cauzase ea. Dar acum vorbea numai amărăciunea lui, el nu făcuse nici o încercare de a o vedea cum este cu adevărat și nici de a-i înțelege faptele. Imaginea întunecată pe care și-o crease despre ea era total nepotrivită; Lettice se purtase frumos cu Molly, se ocupa de gospodărie, indiferent de cît de plictisitoare i se părea munca asta. Nu era de mirare că uneori reacționa cu egoism, avînd în vedere mediul în care trăise, lipsa de dragoste din partea părinților ei, singurătatea, suferința mariajului ei cu Philip. Iar el n-a încercat de loc s-o ajute, doar a condamnat-o.

Putea să vadă acum că ea era speriată și nefericită, complet izolată.

Cînd dacă cineva ar putea să-i reînvie inima – dar își amir plin de amărăciune că acela n-ar putea fi el. Era un tîlă prea obișnuit, prea urît pentru a-i putea încălzi inima. El o violase și o rănise și mai tare. Își spuse

atunci cu toată durerea de care era capabil că Lettice n-ar putea să-l iubească niciodată.

Lettice văzu că o undă de durere i-a întunecat chipul, dar n-a putut să ghicească cauza. Pentru a face totuși conversație cu el îi spuse:

– Jonathan ne-a povestit despre delegația care va merge la generalul Haldimand. Știi că este o delegație de copii?

– Nu, ce s-a întâmplat? o întrebă Charles, schițând un zîmbet care însă nu-i schimbă tristețea din ochi.

– Se pare că ordonanța generalului a aruncat cenușa de la foc, pe deal. Un grup de copii a mers la generalul Haldimand reclamînd faptul că s-a distrus pîrtia pentru săniuțe și i-au spus că ei și părinții lor obișnuiau să urce pe deal și de acolo să facă întreceri de săniuțe, așa că au cerut să le fie reparată pîrtia. Ea rîse ușor. Chiar și copiii își cer aici drepturile lor.

Charles se amuză alături de ea și începură să vorbească despre evenimentele recente ale zilei. Conversația lor era foarte plăcută și atmosfera atît de calmă, încît Lettice descoperi că de fapt nu discutasese ceea ce o preocupa mai mult.

– Charles, este adevărat că ai o amantă?

Murdock se uită total năucit.

– Ce?...

– Molly mi-a spus că ai o amantă aici, în Boston. E adevărat?

– De unde dracului știe Molly asemenea lucruri? exclamă el, încruntîndu-se.

Lettice începu să rîdă, deși curiozitatea nu-i era satisfăcută.

– Femeile știu întotdeauna mai mult decât își închipuie bărbații. Făcu o pauză, apoi spuse:

– Deci, este adevărat.

– Da, este adevărat, admise el. Cred că nu te șochează.

– O, nu spuse Lettice zîmbind. Soțul meu a avut multe amante. M-a surprins, totuși, pentru că tu și Boston-ul păreți foarte morali.

– Nu sînt căsătorit. Dacă aș fi fost n-aș fi avut amante. Apoi zîmbi forțat: Am aceleași nevoi ca oricare bărbat. Și avînd în vedere că sînt un bărbat urît, am mai mult noroc la această categorie de femei.

Lettice se uită la el și-l întrebă:

– Ce vrei să spui?

El se înroși.

– Te rog, nu încerca să mă faci să mă simt altfel de cum sînt. Sînt un bărbat urît, un bărbat care nu poate să atragă niciodată o femeie.

– Nu, nu este adevărat, strigă Lettice, apoi realiză dintr-o dată că ea nu-l mai considera urît. Își aminti impresia ei cînd îl văzuse prima oară. Dar acum, pieptul lui lat și trupul masiv nu-i mai păreau exagerate, iar figura lui cea mare și pătrată i se părea prietenoasă și interesantă. Își aminti acel moment cînd el a sărutat-o și ea a simțit ceva care semăna cu pasiunea. Confuză, ea îi spuse:

– Cel puțin eu nu te văd urît.

El o privi, cu inima bătîndu-i năvalnic, întrebîndu-se ce vrea să spună. Avea doar intenția de a fi politicoasă; el trebuia să aibă în vedere că Lettice nu avea nici un fel de sentimente pentru el. Dar îi aștepta cuvintele cu

speranța că ea va reacționa așa cum ar fi vrut el. Sub privirea lui, Lettice își lăsă ochii în jos. Se întreba de ce s-a apucat să facă o asemenea declarație și ce credea el despre ea. Pentru a trece peste acest moment de nehotărîre, ea schimbă subiectul discuției.

– Te mai duci încă la acele ședințe interminabile?

– Ce? A, da, sigur că da. El își spuse că era un prost să-și simtă inima bătîndu-i nebunește la cuvintele ei. Săptămîna viitoare ne întîlnim iar.

– Nu este periculos? Am auzit că generalul Gage încearcă să-i ia prizonieri pe toți conducătorii.

– Și eu am auzit asta, dar pînă acum n-a reușit, spuse Charles cu un zîmbet nedefinit pe figură. Ce altceva putem face? Trebuie să mergem înainte. Dacă ne oprim, dacă nu mai protestăm, vom da apă la moară Parlamentului. Nu putem acționa conștient spre propria noastră înfrîngere.

– Ce vreți să faceți? întrebă Lettice. Nu era pentru prima oară cînd Lettice realizează că Charles este într-un permanent pericol. Nu poți face același lucru la nesfîrșit, să încerci să lupți împotriva armatei britanice.

– Asta trezește englezoaica din tine?

– Nu știu ce vrei să spui. Mă înspăimîntă, pentru tine, pentru Baker și alții ca voi. Vă considerați rebeli încercînd să luptați împotriva celei mai puternice armate a lumii. V-ar strivi ca pe niște insecte.

– Nu pot face asta cu tot continentul. Dacă se unesc toate coloniile împotriva armatei? Lettice se uita la el cu ochii ei mari și rotunzi.

– Charles, spune-mi că nu este adevărat. Ai putea fi spînzurat pentru asta.

El rîse scurt.

– Nu cred că se va ajunge la așa ceva. Mai sper într-o reconciliere, mai sper ca regele să vadă lucrurile așa cum sînt. Dar cred că aștept degeaba. Cînd oamenii vor înțelege asta, ce mai putem face decît să ne sununem? sîntem un popor prea mîndru, care nu poate fi îngenucheat ușor.

– E mai bine să-ți pierzi mîndria decît viața, îi replică Lettice cu hotărîre.

– Oare viața individului este mai prețioasă decît libertatea? îi răspunse Charles. Ai văzut oameni mai liberi, mai stăpîni pe destinele lor decît aici? Un om poate face cu el însuși ceea ce dorește. El nu este legat de regulile rigide care domină societatea engleză.

– Și femeia la fel, murmură Lettice, gînditoare.

– Poftim?

– Am spus, și femeia la fel. N-am văzut niciodată femei atît de libere ca aici. Am cunoscut femei proprietare de magazine, femei brutar, zetar și de alte meserii. Ele reușesc să-și câștige singure existența; au voie să iasă singure pe stradă.

– Exact asta voiam să-ți spun și eu, continuă Charles. Asta este o lume nouă. Noi sîntem liberi aici. Dar cît crezi că va mai dura asta dacă permitem Parlamentului să ne impună regulile lui? Dintotdeauna am luptat cu membrii Parlamentului și asta ne-a ajutat să avem acest spirit liber. Unor asemenea oameni nu le poți cere să renunțe la libertate.

– Eu cunosc sentimentul despre care vorbești, mîndria, respectul de sine. Îl văd pretutindeni în jurul meu. Lettice făcu o pauză apoi continuă: Întotdeauna

am vrut să fiu liberă, Charles. Cînd i-am văzut pe acei ofițeri atacînd magazinul domnului Potter i-am urît, mi-am urît propria-mi țară. Aș vrea din tot sufletul să reușii. Dar crezi că merită s-o faci dîndu-ți viața? Ochii albaștri ai lui Charles se însuflețiră dintr-o dată.

– Da, spuse el și repetă, da. Merită să mori pentru ceea ce iubești.

12

Lettice se simți cam neliniștită în săptămîna care urmă convorbirii ei cu Charles. Zilele cenușii și lungi de februarie o făceau să se simtă captivă. Charles ieșea în fiecare seară și ea rămînea cu Molly și cu Jonathan. Nu se putea gîndi la altceva decît la discuția avută cu Charles despre libertate. În același timp nu-și putea scoate din minte speculațiile despre amanta lui. La început credea că dacă Charles va infirma sau va confirma existența acestei femei, curiozitatea ei va dispărea, dar lucrurile nu se desfășurau așa. Dorea s-o vadă pe Anne Lindon, să știe unde locuiește, cum se îmbracă și cum vorbește.

În serile cînd Jonathan nu venea, femeile știau că era cu Charles la diferite activități, iar Lettice și Molly petreceau seara împreună. În aceste seri conversația cu Molly se reducea strict la Jonathan și la sentimentele ei pentru el, iar Lettice se simți la un anumit moment plictisită.

– Crezi că mă iubește? Întrebă fata de câteva ori în decursul serii, de parcă nu putea fi sigură de răspunsurile lui Lettice, care își pierdea răbdarea și ar fi vrut s-o ia de umeri și s-o zgâlțîie, ca să nu mai insiste pe aceeași temă.

Într-una din seri, cînd fata puneă aceeași întrebare, Lettice își aminti una din înjurăturile preferate ale tatălui ei și adăugă:

– Pentru numele lui Dumenzeu, Molly, lasă-mă în pace. Cum pot eu să spun dacă te iubește sau nu? Tot ce știu este ceea ce văd. Jonathan vine aici aproape zilnic și nu vine pentru mine, pentru Charles sau pentru mama ta. În mod clar este interesat de tine. Crezi că are timp să se joace cu sentimentele tale? Crezi că ar fi atît de pervers încît să se joace de-a dragostea cu tine?

Molly fu cam șocată de limbajul folosit de Lettice, roși și se simți rușinată că insistase atît.

– Îmi pare rău că te-am agasat atît. Dar îmi este teamă că tot ce am realizat pînă acum se poate năruî.

Lettice oftă și-i spuse:

– Și mie îmi pare rău, Molly. N-ar fi trebuit să spun asta. Am fost nervoasă și am sărit calul. Frigul ăsta permanent mă face să mă simt ca un prizonier și uneori simt c-o să explodez dacă n-o să pot ieși din casă. Ai tot dreptul să vorbești despre Baker, dar eu m-am comportat ca o needucată. Mă poți ierta?

– Desigur, răspunse Molly.

Lettice își dădu seama că vorbea din gelozie. Nu pentru că i-ar fi păsă de Jonathan, el nu însemna nimic

pentru ea și era fericită că Molly îl iubește. Ea invidia emoțiile justificate ale tinerei, capacitatea ei de a iubi și de a dori pe cineva. Lettice se simți frustrată pentru că nu simțise niciodată dorința de a iubi. Alți bărbați și alte femei iubeau. Ea era oare singura cu inima împietrită?

Lacrimile îi țîșniră din ochi și se aplecă mai mult asupra lucrului pentru a le ascunde. Peste câteva momente lăsă lucrul la o parte.

– Cred c-o să ies puțin, spuse ea.

– Nu te duce prea departe, spuse Molly, dar nu se oferi s-o însoțească. Știa că Lettice are nevoie de singurătate. Lettice zîmbi și se duse la dulap de unde-si luă cizmele și pelerina, pălăria și mănușile. Umblă în neștire pe străzile Boston-ului, respirînd aerul curat. Cine ar fi crezut că frumoasa păpușă de porțelan a Londrei va umbla peste câteva luni prin zăpadă și pe gheață, pe străzile Boston-ului și va îndrăgi aceste plimbări?

Ca întotdeauna, pașii o purtară spre magazinul lui Ruth Whitney. Aceasta era o femeie cu care putea discuta orice, lucru pe care nu-l putea face cu Molly care era încă un copil. Cînd deschise ușa magazinului, Ruth o întîmpină cu un zîmbet și lasă registrele la o parte.

– Mulțumesc cerului, spuse ea. Ai venit să mă scapi de plictiseala asta. Stai jos și povestește-mi ce faci pe vremea asta.

– Vremea nu este prea rea. E rece, dar e bine că nu mai ninge. Simțeam că trebuie să ies.

– Te înțeleg perfect, îi spuse Ruth.

– Știi, pe drumul spre tine mă gîndeam la niște lucruri cam ciudate

– Ce lucruri? o întrebă Ruth.

Lettice făcu o pauză, apoi spuse ceva care părea de neînțeles și pentru ea:

– Cred că am ajuns să iubesc orașul ăsta!

– Bravo! aplaudă Ruth, rîzînd din toată inima.

– Acest oraș lipsit de culoare, plin de puritani și patrioți. Poți să-ți imaginezi asta?

– Evident, spuse Ruth. Eu îl îndrăgesc de foarte mulți ani. Nu are splendorile și strălucirea Londrei, dar are ceva special, greu de definit.

– Știi, mă gîndeam că dacă ar veni cineva să mă transporte cu un covor fermecat înapoi, la Londra, unde să revin la viața de dinainte nu cred că aș pune piciorul pe acel covor.

– Sper că nu, îi replică Ruth. Ne-ai lipsi mult.

– Aici nu am nici una din distracțiile pe care le adoram la Londra: petrecerile, jocul de cărți, teatrul. Dar culmea este că nu le simt lipsa, de parcă aș fi folosit acele distracții pentru a-mi umple artificial viața, pentru a nu vedea cît de searbădă este.

– Aici muncești destul în fiecare zi, spuse Ruth, dar la sfîrșitul zilei ai satisfacția realizărilor. Și ceva care să-ți țină atenția mereu trează, ai ceva de realizat.

– Da, dar eu nu creez lucruri, așa cum faci tu, îi spuse Lettice.

– De ce gîndești așa? Dacă faci o plăcintă bună, o friptură, dacă faci să strălucească argintăria, dacă cîrpești o cămașă sau aranjezi un buchet frumos de flori uscate, astea toate țin de domeniul creației.

– Oricum, reușesc să fac mai mult decît făceam înainte, spuse Lettice rîzînd. Și cînd mă gîndesc ce dureri de cap aveam înainte din cauza coafurii prea înalte pe care mi-o impunea moda! Trebuia să pierd ore întregi să mă machiez și să mă îmbrac.

– Fața ta este prea frumoasă și nu ai nevoie de nici un fel de machiaj, o asigură prietena ei.

O umbră trecu peste fața frumoasă a lui Lettice.

– M-am gîndit și la asta destul de mult. Ce avantaje am avut eu de pe urma frumuseții? Toată viața i-am atras pe bărbați ca pe albine la miere, dar eu n-am simțit nimic niciodată. La ce mi-a folosit?

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Ruth se uită puțin intrigată.

– Este normal să nu înțelegi. Pentru că tu ești o femeie care știe să iubească, știe cum să simtă. Eu nu știu.

– O, Lettice!

– Da, așa este. N-am iubit nici un bărbat, niciodată. Și cît aș fi vrut s-o pot face! Aș fi vrut să pot simți ceva, în locul răcelii ăsteia de care nu pot să scap. Pot să iubesc un oraș, viața mea aici, libertatea, dar nu pot să iubesc nici un bărbat.

– Dar ai fost căsătorită. N-ai simțit nimic pentru soțul tău?

– Numai dispreț, îi replică Lettice, apoi oftă. O, Ruth aș vrea să nu gîndești urît despre mine, dar n-am iubit nici un bărbat.

– Nici chiar pe Charles Murdock? întrebă Ruth cu șiretenie.

– Charles? exclamă Lettice. Sigur că nu! Domnul Murdock îmi este prieten, nimic mai mult.

– Credeam că lucrurile s-au schimbat. Mi se părea că-ți văd o lumină în ochi cînd vorbești despre el.

– Nici vorbă. Locuim în aceeași casă, deci ne vedem foarte des. Asta este tot.

– Oare? Atunci de ce nu vorbești atît de des despre Molly sau despre Brian? Sau despre musafirul vostru de fiecare zi, Jonathan.

– Asta pentru că nu pot discuta cu ei lucruri atît de interesante, cum discut cu Charles.

– Deci ai un anume respect pentru el.

– Da, admise Lettice. Da, îl respect. Este un om educat, inteligent, onorabil.

Ruth ridică din umeri.

– Pe această bază, ai putea începe să-l iubești... de ce nu?

– Oh, exclamă Lettice exasperată și Ruth începu să rîdă.

– Bine, hai să-l lăsăm la o parte pe domnul Murdock și să trimit după niște ceai, ca să putem trece în revistă ultimele bîrfe din oraș.

În pofida frigului, Lettice își continuă plimbările în fiecare după-amiază. Reuși să obțină de la Brian adresa lui Anne Lindon, amanta lui Charles. Voia să vadă unde

locuiește și alîta tot. Dar de fiecare dată cînd ajungea în zonă, Lettice îi dădea seama că voia să știe mai mult și îi era interesă căsuța ei mică și lipsită de culoare.

Spera că într-o zi să se deschidă ușa și Anne Lindon să apară în prag. Lettice nu se mai înțelegea pe sine, ar fi vrut să știe cum arată cea care făcea obiectul afecțiunii lui Charles. Într-o zi, Lettice lăasă rușinea la o parte și cu inima bătîndu-i nebunește în piept bătu la ușa femeii. Cea care deschise ușa era nici frumoasă, nici măcar șocantă. Era îmbrăcată într-o rochie obișnuită, bleu, și avea trăsături destul de comune, doar părul îi era de o culoare neobișnuită, cea a aramei.

– Da? Se uită curioasă la Lettice.

Lettice înțelese că nu avea nici un motiv să se afle acolo și vră să se întoarcă și să plece. Atunci ochii femeii se uitară și mai curios la ea și o întrebă cu duritate:

– Tu ești Lettice?

– Da, spuse ea cam cu jumătate de gură, uimită că femeia care o privea cu atîta ură îi știa și numele. De unde știi?

Anne îi zîmbi cam acru.

– Charles a pomenit numele tău. Ea nu găsi că este potrivit să-i spună că adesea Charles venea la ea înnebunit de pasiune, dar nu pentru ea ci pentru Lettice, că-i repeta numele chiar și cînd făceau dragoste sau că îi vorbea prea mult despre Lettice, stîrnindu-i astfel gelozia. El nu renunțase la comportamentul lui obișnuit față de Anne, dar nu era conștient că o face geloasă. Pentru el era o simplă relație și nici prin minte nu-i

trecea că este iubit de Anne.

– Cu ce ocazie? Întrebă Lettice arogantă cum obișnuia să fie pe vremuri. Cu ce ocazie mi-a pomenit numele?

– De fapt, ce cauți aici? se năpusti Anne asupra ei, cu mînia întipărită pe figură.

– Am venit din curiozitate, spuse Lettice adevărul, dar avu o asemenea grimasă, încît vorbele sunară a insultă. Furioasă, femeia deschise ușa, se dădu la o parte s-o lase pe Lettice să intre, apoi trînti ușa în urma ei. Cu vădită nemulțumire o întrebă:

– Ce cauți aici? Crezi că-mi face plăcere să te văd? Crezi că dacă ești aristocrată poți să dai buzna în casele oamenilor? Pentru ce ai venit aici?

– Charles mi-a spus că ești amanta lui.

– Da, spuse femeia, oarecum mîndră. Sînt amanta lui și-i ofer mai multă dragoste decît ar avea în ghearele tale.

– Nu am intenția să ți-l iau, îi replică Lettice distantă.

– Nu? Păi, atunci de ce stai în casa lui? De ce te agăți de el tot timpul? O femeie decentă ar fi plecat pînă acum, și-ar fi găsit o casă, o slujbă, nu ca tine, să trăiești din mila lui, aruncîndu-te în calea lui cu fiecare prilej.

Lettice începu să rîdă amintindu-și că este o aristocrată rătăcită printre plebei.

– Chiar crezi că-l vreau pe Charles Murdock? Nu crezi că aș putea găsi ceva mai bun?

Anne Lindon făcu un gest din care se înțelegea că

ea se cam îndoiește de asta și apoi reveni cu întrebarea:

– De fapt, pentru ce ai venit aici?

Surprinsă, Lettice îi răspunse:

– Aș vrea să te întreb despre Charles, adică, atunci când vine la tine, ce...

Anne începu să rîdă disprețuitoare la încercarea de întrebare a lui Lettice.

– Cu alte cuvinte, vrei să mă întrebi dacă este un amant bun? Ei, bine, o să-ți spun. Da, este. Este cel mai bun amant pe care l-am avut. Știe cum să producă plăcere unei femei și își folosește toate cunoștințele în acest scop. Dacă ar încerca, ar putea să facă să reacționeze pînă și o frigidă ca tine. Dar nu te mai obosi cu întrebările dacă asta te interesează. El mi-a povestit tot ce i-ai făcut. Te rog să mă crezi, întotdeauna te va urî pentru asta; dorința lui s-a transformat de mult în ură. Și apoi de ce ar mai trebui să apeleze la tine care ești atît de rece încît nu-i poți oferi nimic?

Lettice se reținea cu greu, fiind rănită de cuvintele femeii și de propria ei greșeală; n-ar fi trebuit să vină aici. Ce-i păsa ce făceau cei doi în intimitatea casei? Pe lîngă că era frigidă, mai începuse să-și piardă și mințile? Fusesse o nebunie să vină să se întâlnească cu această femeie.

Se îndreptă spre ușă, se năpusti afară, mergînd cu pas grăbit pînă cînd casa rămase mult în urma ei. În cele din urmă se opri, își reglă respirația și se sprijini de un gard. Uitîndu-se în jur, realizează că de fapt nici nu știe unde se află. Începu să meargă fără țintă, pînă cînd

ajunse într-o zonă cunoscută, de unde știa să se întoarcă acasă. Nu putea să uite vizita pe care o făcuse. Cuvintele rostite de Anne nu-i ieșeau din minte.

Anne Lindon spunea că Charles o urăște pentru ceea ce i-a făcut; în mod firesc, avea tot dreptul s-o facă. Viața la Boston era grea datorită embargoului, iar el trebuia s-o hrănească, s-o îmbrace și să-i ofere și adăpost. Acum Lettice știe că a venit momentul să plece, cu bruma de bani pe care o avea, să-și găsească locuință în altă parte, chiar în alt oraș. Cu singuranță că ar putea găsi ceva cu care să-și câștige existența: ar putea încerca să fie modistă cu gustul și cu stilul ei. Ar fi cel mai bun lucru și ar rezolva problemele tuturor.

Dar numai gândul că ar trebui să plece o întrista prea tare pe Lettice. Ea își aminti propunerea lui Charles și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ea nu l-ar fi refuzat? Poate că ar fi putut să împartă cu el viața, visurile, gândurile. Doar dacă ea ar fi fost capabilă de iubire. Îi apărură lacrimi în ochi. De ce nu putea ea să simtă nimic? Odată, își aminti ea, a avut un scurt moment de pasiune, când Charles a scos-o din camera de zi fiind furios pe ea pentru că insistase ca Molly să danseze și apoi a sărutat-o. A simțit ceva de o intensitate pe care n-o mai întâlnise. Oare el putea să-i trezească acea patimă despre care vorbea toată lumea, dar pe care ea n-o cunoștea? Era o idee să încerce acest lucru cu Charles, dar pînă și gândul o înspăimînta. Anne îi spusese că el n-o mai dorea. Cîndva el era înnebunit de pasiune pentru ea: oare dorința îi pierise cu totul? Sau mai ardea, chiar și fără dragoste?

Jonathan veni și în acea seară, dar nu pentru Molly ca de obicei. Dispăru în birou cu Charles, cu Sam Adams, cu doctorul Warren și cu alți bărbați. Lettice fu extrem de îngrijorată dar stătu în camera de zi cu Molly și-i cusu ceva, pretextînd că nu se întîmplă nimic neobișnuit.

Inima îi bătea nebunește și sîngele îi pulsa ne-maipomenit de tare cînd se auziră voci pe stradă și apoi o bătaie puternică în ușă. Molly zbură la geamul din față și se întoarse la Lettice cu fața albă ca hîrtia.

– Sînt soldați. Soldați britanici, șopti ea.

Pentru moment, Lettice rămase fără reacție. Apoi, își reveni și-i șopti:

– Fugi la Charles și spune-i. Scoate-i pe ușa din dos. O să-i țin eu pe soldați aici.

– Cum?

– Nu contează. O să mă gîndesc eu la ceva. Tu scoate-i afară cît de repede poți.

Molly o luă la fugă și Lettice se apropie cu pași ușori de ușă, netezindu-și fustele și părul, gesturi care erau necesare mai mult ca s-o liniștească pe ea decît s-o facă să arate mai bine. Se opri în fața ușii și respiră adînc. Erau soldați. Ea trebuia să le țină piept, deși se temea de ei. Lettice deschise ușa chiar cînd ofițerul se pregătea să bată din nou. Trase aer în piept, se dădu doar un pas înapoi și izbucni într-un rîs molipsitor.

– O, domnule, vă rog nu mă loviți, spuse ea veselă și-i expuse unul dintre cele mai încîntătoare zîmbete de care era capabilă.

Olițerul, care arăta cam furios la venire, fu plăcut surprins de aerul ei de cochetă și de accentul londonez. Se înclină cu gravitate.

– Doamnă. Aceasta este reședința domnului Murdock, nu-i așa?

– Da, este, sigur că da, spuse ea aruncând din ochii ei verzi spre olițer, dar necedînd înlăuntru un pas din spațiul din fața ușii. Ținea ușa închisă în urma ei, încît să nu se poată vedea nimic. În spatele ei se auzeau pașii înfundați ai celor care plecau.

– Cărui motiv datorăm plăcerea vizitei dumneavoastră? Eu sînt compatrioata dumneavoastră și sînt doar musafir în casa domnului Murdock.

– Înțeleg, spuse bărbatul, dar nu mai apucă să zică altceva pentru că Lettice îl întrerupse din nou.

– Este atît de plăcut să auzi din nou o voce familiară. M-am săturat de accentul nazal de pe aici. Puteți să-mi spuneți de ce insistă acești oameni din Boston să vorbească pe nas? Omul zîmbi și ea continuă:

– O, dar vă rog să mă scuzați că v-am reținut din problemele dumneavoastră. Fără îndoială, doriți să-l vedeți pe domnul Murdock. Vă rog poftiți înăuntru și-l voi chema.

– Nu, n-am venit numai pentru asta, doamnă. Am primit informații că va fi o întrunire aici, în această seară, și mi s-a ordonat să percheziționez casa.

– Să percheziționați casa? Lettice își duse mîna cu gație la gît de parcă n-ar mai fi avut aer. Dar nu se poate, domnul Murdock a fost în birou toată seara. Nu pot să cred că domnul Murdock este implicat în astfel

de activități.

– Fără îndoială se ascund de dumneavoastră, o asigură ofițerul și oamenii intrară în casă.

– Să vă conduc eu? adăugă ea și apoi roși: O, ce prostie din partea mea să vă întreb dacă aveți nevoie de mine!

– Ce se întâmplă acolo? se auzi vocea lui Charles care venea prin hol înspre ei, iar Lettice de abia mai putu să se țină pe picioare de emoție. Ea se gândi că, probabil, ceilalți au plecat.

– Vreți s-o intimidați pe doamna Holmes? Ea este musafirul meu și nu admit așa ceva.

– O, nu, domnule Murdock, rîse Lettice. Am avut o discuție amicală cu domnul locotenent.

– Căpitan, doamnă Holmes, o corectă el, puțin rușinat în fața subalternilor lui.

– O, da, sigur că da, scuzați-mi stîngăcia, se rușină Lettice. Sînt sigură că domnul Murdock vă va explica eroarea în care vă aflați. Vă rog să mă scuzați...

Ea se strecură în camera de zi și se așeză lîngă Molly care era albă ca o coală de hîrtie. Lettice o ciupi zdravăn de obraji și-i spuse:

– Reacționează mai normal, fetițo, doar nu vrei să-i dai de gol.

– Ce să fac? șopti Molly.

– Puneți niște fard în obraji și nu mai sta ca o bucată de scîndură. Hai să vorbim despre ale noastre.

– Bine, zise Molly, așezîndu-se mai confortabil pe scaun și începînd să-și ciupească obraji pentru a le reda culoarea. Mai tîrziu, nici una din ele nu putea

să-și amintească ce au vorbit. Se forțaseră să vorbească despre pantofi și rochii, în timp ce atenția lor era concentrată asupra pașilor celor care scotoceau casa. Lettice simțea că îi cedează nervii din cauza încordării. Spera că oamenii au fost atât de deștepți să nu lase urme în biroul lui Charles și nici urme de pași care să ducă la ușa din spate. În cele din urmă, când credea că nu mai putea rezista, ofițerul englez intră în încăpere, cu fața întunecată de insucces.

– Vă cer scuze pentru deranj, doamnă Holmes. Se pare că am primit informații greșite, spuse el și se înclină.

Lettice îi zîmbi sperînd că el nu va vedea că îi tremurau colțurile gurii.

– V-am spus eu, domnule căpitan. Știam eu că familia Murdock nu se implică în așa ceva. Dar, adăugă ea, sper că vizita dumneavoastră n-a fost chiar o pierdere de timp.

Ofițerul o complimentă și-o asigură că a meritat să cunoască o asemenea doamnă. Apoi își luă rămas bun, cu politețe, și dispăru împreună cu soldații lui.

– O, doamne, exclamă Molly, nu mi-a fost așa de frică în viața mea. Lettice, cum ai reușit?

Lettice dădu din cap fără un cuvînt și apoi se ridică. Genunchii îi tremurau din cauza încordării și se simțea teribil de slăbită.

– Mă duc să mă culc, spuse ea. Dacă nu, cred c-o să leșin aici. Lettice făcu un ultim efort să urce scara. În cameră se dezbracă, se spală, se așeză jos și începu să-și perie părul în speranța că mișcările acestea îi vor

calma nervii. Se simțea de parcă ar fi fost la un pas de moarte în seara aceea. Ce s-ar fi întâmplat dacă-i găseau pe oamenii aceia acolo? Ce i-ar fi făcut lui Charles? Se simți disperată la acest gând.

13

Se auzi o bătaie ușoară la ușa ei. Lettice se ridică și își puse imediat halatul, mirîndu-se ce s-ar mai fi putut întîmpla. Deschise ușa așteptîndu-se s-o vadă pe Molly, sau pe Marian; cînd îl văzu pe Charles făcu un pas înapoi, surprinsă.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea încet și el intră în cameră, închizînd încet ușa. Charles nu se gîndise că era tîrziu cînd se hotărîse să-i mulțumească lui Lettice pentru ceea ce făcuse și nu se aștepta s-o găsească gata de culcare. Acum o văzu în cămașă de noapte, cu părul despletit și iarăși fu cuprins de dorință. Doamne, își spuse el, dacă aș avea voie s-o ating, s-o sărut, să încerc să topesc gheața care i-a cuprins inima!

Încercă totuși să se controleze. Niciodată nu lăsase gîndurile să-i rătăcească în prezența ei, ar fi fost periculos pentru amîndoi. Animalul din el putea reizbucni

oricînd.

Lettice îl privea curioasă încercînd să afle ce l-a adus în camera ei, atît de tîrziu. Avea o lucire ciudată în privire, își spuse ea și se gîndi că se putea repeta scena de pe vapor; numai la acest gînd începu să se simtă nesigură. O mai dorea tot atît de mult? Deodată ea văzu că el își scosese haina și cămașa îi era pe jumătate desfăcută. Ea putea să-i observe pieptul acoperit de păr castaniu și i se păru că nu mai are aer.

– Am vrut să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut în seara asta, începu el, încercînd să-și înăbușe emoțiile. Știi cît de frică ți-a fost că soldații ar fi putut să-ți descopere identitatea; cred că te-a înspăimîntat destul de mult gîndul că trebuia să-i ții acolo, destăinuindu-le că ești englezoaică.

Lettice zîmbi, dar cam fără chef.

– N-aș fi putut să-i las să te prindă, nu-i așa?

– Cauza pentru care luptăm noi a devenit importantă și pentru tine? o întrebă el, dar de fapt voia s-o întrebe dacă el devenise important pentru ea.

– Poate. Nu m-am gîndit niciodată în mod deosebit la această problemă. Dar știu că acum am ajuns să prețuiesc mult libertatea și este atît de bine că mă pot simți eliberată de tot ceea ce mă împiedica altă dată... Își ridică privirea spre el și în ochi îi străluceau lacrimi. Era eliberată de orice numai de teama care-i lega sufletul și corpul de trecut, de asta nu scăpase. Charles, văzîndu-i lacrimile, îi luă mîinile în ale sale și Lettice le simți căldura care parcă o ardea. Îi privi

brațele puternice, cu mușchii încordați sub pielea închisă la culoare. Se gîndi cum ar fi să simtă brațele acelea ca de fier înlănțuind-o? Să simtă acele mîini pe corpul ei....

Se trase înapoi și Charles rămase surprins. Ceva, din felul în care îl privea ea făcea să-i circule sîngele și mai tare în vene. Ar fi vrut s-o ia din nou în brațe.

– Charles, există femei care simt ceva plăcut în pat cu un bărbat? După ce rosti aceste cuvinte vocea i se stinse.

– Cred că da, se strădui el să-i răspundă cu o voce calmă, deși cuvintele ei erau atît de incitante.

– Cu tine se întîmplă la fel? Cred că nu te vei supăra pe mine, dar am vorbit astăzi cu Anne Lindon.

– Cu Anne? De ce dracului a trebuit să vorbești cu ea?

– Te rog, nu fi supărat. Nu m-am dus acolo ca să fac vreun rău. Eram curioasă. Știi, aș vrea atît de mult să știu și eu.

– Ce să știi?

– Nu sînt prea sigură. Să știu despre ce se întîmplă între bărbați și femei... despre tine... Tot ceea ce știu eu sînt informații de mîna a doua bazate mai mult pe bîrfă.... Vocea i se înăbuși încetul cu încetul și roși sub privirile lui. Te rog, Charles, nu fi supărat pe mine. Sînt atît de confuză! M-am schimbat foarte mult, încît de abia mă mai recunosc. Mă gîndesc la ceea ce am putut să spun și să cred și mi-e rușine de mine. Mă urăsc pentru ceea ce ți-am făcut. Am fost atît de nesocotită!

– Lettice, te rog. Ai fost întotdeauna femeia care ești acum, dar în adîncul sufletului tău. A trebuit să vină această eliberare ca să te cunoști. Cu blîndețe, îi luă bărbia în mîini și-i întoarse capul pînă cînd ea trebui să se uite în ochii lui: Acum, spune-mi, Lettice, despre ce e vorba, de ce a trebuit să te duci la Anne?

Lettice își mușcă buzele, nervoasă; se simțea stînjenită și puțin infricoșată sub privirea lui calmă și onestă.

– Nu mă face să simt că te uiți în sufletul meu, cînd mă privești.

– Hai, spune-mi, insistă el.

– Nu sînt foarte convinsă de ceea ce am făcut. Cred că voiam s-o văd pe femeia cu care trăiești tu. Am vrut să văd cum arată, cum vorbește. O iubești?

– S-o iubesc? Dragostea n-are nimic comun cu asta. Este doar o nevoie fizică. Eu îi plătesc pentru ca ea să poată să-mi suporte fața.

– Cred că te iubește, spuse Lettice cu gravitate. Eu nu cred că tu trebuie să plătești vreo femeie.

Privirea lui era și mai întunecată, cînd îi spuse:

– Dumnezeu știe cît de multă nevoie am avut de ea în toate aceste luni cît ai fost tu în casă.

La aceste vorbe, ea simți ceva dureros, dar și excitant, și voi să audă mai mult.

– De ce? întrebă ea.

– De ce? El rîse scurt și i se citi încordarea pe figură. Lettice, te rog, nu împinge lucrurile atît de departe. În mod sigur ești conștientă de ceea ce îmi faci. Numai faptul că stai atît de aproape de mine și vorbim despre

asemenea lucruri mă face să... se opri și se depărtă de ea.

Și atunci, de ce n-ai făcut nimic? De ce te-ai dus ia ea în loc să vii la mine?

– Să vin la tine? Ți dai seama ce vorbești? Crezi că mi-ar plăcea să te forțez din nou? Ți-am promis solemn că nu se va repeta.

– Nici dacă ți-aș cere-o eu? spuse ea cu o voce știnsă.

– Nu mă mai necăji, Lettice.

– Nu te necăjesc, sînt cît se poate de serioasă. Amanta ta mi-a spus că ești un bărbat persuasiv, un bărbat care știe să ofere plăcere unei femei. E adevărat?

– Știu și eu? Mă străduiesc, spuse el.

– Vreau să fiu o femeie adevărată, Charles. Nu mai vreau să fiu acuzată că sînt o femeie rece. Te rog, fă dragoste cu mine.

Charles se uită la ea, neputînd să creadă. Era mai presus de orice gînd al lui ca Lettice să-i ceară să facă dragoste cu ea. Îl cuprinse un tremur ciudat: vorbele ei îl puseră pe foc și nu se mai putea stăpîni.

– Lettice, încercă el să-i spună, nu știi ce vorbești. Nu cred că asta vrei.

– Vreau, îi replică ea, privindu-l în ochi. Dacă mă vrei, trebuie să facem dragoste. Vreau să simt ceva; vreau să mă înveți cum să fac dragoste. Te rog, spune-mi că și tu vrei. Nu mai vreau să fiu singură tot restul vieții. Charles simțea că se îneacă în ochii ei; corpul îi tremura de alîta încordare. Dar faptul că ea îl

decepcionase de atâtea ori îl făcea să se rețină. Rațiunea îi spunea că ea acționează sub forța impulsului de moment, pe cînd el se va îndrăgosti și mai tare de ea.

– Lettice, gîndește-te, îi spuse el încercînd pentru ultima oară. Eu nu sînt genul de bărbat care să-ți trezească ție pasiuni. Sînt un om simplu care nu vrea să ridice ochii mai sus decît poate vedea. Tu meriți un bărbat deosebit care să te facă să ai niște sentimente pentru el.

– Eu te vreau pe tine, spuse Lettice, încăpățînată. Pe tine te cunosc, în tine am încredere. Tu știi să fii bun cu mine; te cunosc. Tu n-ai fi în stare să rîzi de mine sau să mă rănești.

– Nici nu mai pot să raționez cînd te uiți așa la mine, spuse el, încet.

– Cum mă uit la tine?

Lui îi pieri răsufarea și-i spuse oftînd:

– Așa ca acum... pentru totdeauna.

Mîna îi alunecă spre gîtul ei delicat și spre umerii ei plăpînzi, apoi se lăsă în jos spre cordonul care îi ținea capotul. Charles dezlegă cordonul, scoțîndu-i cu delicatețe capotul de mătase ce căzu la pămînt. Apoi, la fel de ușor, Charles îi desfăcu și cămașa pe care o lăsă să cadă. Urmară combinezonul și lenjeria intimă și Lettice rămase goală în fața lui. Charles îi exploră corpul cu ochii, minunîndu-se de frumusețea ei. Lettice se înroși, dar el îi zîmbi și-i spuse:

– Ești atît de frumoasă! Cu mîna îi mîngîie ușor sîinii, vîrfurile acestora întărindu-se sub palmele lui și Lettice

simți o senzație ciudată deasupra abdomenului. El se mișca în jurul ei admirînd-o ca pe un cal de rasă. Lettice se gîndi că poate ar fi trebuit să se simtă umilită, dar nu o făcu. Se simțea încălzită de privirea lui și o trecură adevărați fiori, de parcă n-ar mai fi fost atinsă niciodată de vreun bărbat.

Charles o ridică, o ținu în brațe ca pe un copil și o puse pe pat. Se așeză lîngă ea și începu s-o mîngîie cu foarte mult calm, încît să nu se sperie. În acest timp, îi vorbea, era de fapt un monolog despre frumusețea ei, în cuvinte atît de pasionate, care o făcură la un moment dat să-și piardă cumpătul.

– Ce spui acum? murmură ea, luîndu-i mîna și sărutîndu-i-o.

– Monologul lui Solomon îi răspunse el, iar Lettice îi întîlni ochii înnebuniți de patimă.

– Din *Biblie*? întrebă Lettice, amuzată și surprinsă în același timp.

– Da. Acum poți să vezi și tu că puritanii nu sînt lipsiți de pasiune. El își scoase cămașa și Lettice îi urmărea mișcările cu nerăbdare și cu oarecare curiozitate. Era pentru prima oară cînd dorea să vadă un trup gol de bărbat. După ce îl văzu, Lettice avu o ușoară strîngere de inimă la gîndul că ar putea să se transforme în ceva neplăcut pentru ea.

El îi văzu privirea puțin speriată și îi spuse:

– Nu-ți fie teamă. Voi avea grijă să nu-ți fac nici un rău. Dacă simți ceva dureros mă voi opri. Știi că nu te voi forța.

– Știu, spuse ea și-i zîmbi.

Reîncepură mîngîierile lui ușoare, începu iar să-i vorbească, pînă ce ea se relaxă și zîmbi către el, cu ochii încărcăți de pasiune și ea înțelese că Charles se controla atît de mult ca să poată s-o facă să se relaxeze și s-o aducă la același nivel de excitație.

– Îți amintești cînd te-am văzut prima dată? o întrebă el și ea încuviință ușor. În acel moment îmi doream să pot face ceea ce fac acum. Purtai o rochie aurie, foarte decoltată, încît puteam să-ți văd mare parte din sîni și te doream ca un nebun. Știai asta? Știai că te-am dezbrăcat cu privirea și mi-am imaginat că te-am atins așa și că am făcut dragoste?

Lettice gemu ușor sub mîinile experte ale lui Charles, iar acesta se opri pentru un moment și-și mușcă buzele. apoi reîncepu s-o mîngîie. Se aplecă asupra ei, veni tot mai aproape și-i acoperi gura cu a lui; ea simți chiar și gustul sîngelui, acolo unde el își mușcase buzele. Încet, se jucă cu gura ei de parcă ar fi descoperit-o pentru prima oară. Apoi presiunea crescînd și ea îi simți gura tot mai fierbinte, strivindu-i buzele pînă cînd reuși să se desfacă din strînsoarea buzelor ei și porni s-o sărute pe față, pe gît, să-i muște ușor lobul urechii, făcînd-o să se înfioare de fiecare dată.

O sărută din ce în ce mai mult, amețind-o, în timp ce cu mîinile îi atingea tot corpul. Mîinile lui îi cuprindeau sînii, iar gura îi mușca încet. Era toată ca un foc, tremura și simțea o mare dorință de a fi posedată.

– O, Charles, îi spuse ea. Te rog, iubește-mă, acum. El simți un tremur nemaipomenit la cuvintele ei și

o împinse ușor pe pat, iar ea nu mai simți teama de altă dată, simți numai plăcere și dorință. Lettice se ancoră de corpul lui mare desfătându-se de pasiunea pe care o vedea în ochii lui. I se părea că trebuie să moară, ca a ajuns prea departe pe tărîmul acesta al plăcerii, dar ea nu muri nici atunci cînd îl simți strîngînd-o și mai tare și în cele din urmă cînd se relaxă alături de ea.

Lettice îl sărută și îi spuse:

-- Îți mulțumesc. Îți mulțumesc, Charles.

Cuvintele lui se auzeau mai slab fiindu-i gura îngropată în pielea ei catifelată:

-- Lettice, Lettice, dragostea mea.

Lettice fu trezită de prima geană de lumină care pătrundea în camera mică. Ceva se schimbase, ea dormise adînc și se trezise încet; simțea așternutul atît de rece și atît de moale, lipit de trup... Deodată deschise ochii și se trezi complet. Charles! Charles fusese aici noaptea trecută și făcuseră dragoste. Buzele i se deschiseră într-un zîmbet; închise ochii și își aminti seara trecută începînd de la bătaia în ușă a lui Charles, pînă la corpul lui mare stînd lungit alături de al ei. Nu era de mirare că acum simțea altfel cearceaful pe piele; niciodată nu dormise goală pînă acum. Lettice decise că îi plăcea această senzație,

care-i amintea vag de atingerea mâinilor lui. Simți cum i se înfioară tot corpul la această amintire. Se întoarse pe o parte, îngropîndu-și capul în pernă acolo unde mai stăruia vag mirosul lui. Fără îndoială, ea adormise noaptea trecută, iar el se strecurase din cameră pentru a nu-i știrbi reputația. Toate gândurile îi erau la el; își dăduse seama cum Charles așteptase pînă cînd ea a ajuns la un asemenea grad de excitație, încît și-a dorit momentul în care au făcut dragoste. Cît de blînd, de înțelegător și de tandru fusese!

Ridicîndu-și brațele deasupra capului, ea se întinse. Deci asta era pasiunea pe care o simțeau alți bărabați și alte femei și pe care ea o simțise abia acum.

Acum, pentru că o cunoștea, spera să n-o mai piardă niciodată. Se ridică rapid din pat, grăbindu-se cu îmbrăcatul pentru a-l vedea pe Charles. Dar, exact în mijlocul acestor gesturi ea se gîndi: Oare el vrea s-o vadă? Ce simte el pentru ea acum? Gînditoare, continuă să-și aranjeze părul, cu ochii înnegurați de gînduri rele.

El era un yankeu mîndru, indiferent de senzualitatea lui. S-ar putea ca îndrăzneala ei din seara trecută să-l facă s-o vadă cu alți ochi. Cine ar putea spune dacă el nu o consideră cumva o femeie ușoară?

Cînd ajunsese în camera de zi, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Cum să se comporte? Lettice nu știa ce așteaptă el de la ea, chiar dacă el ar fi vrut să continue relația. Își spuse că ar trebui să încerce să se comporte normal – dar cum ar fi putut să nu roșească sau să nu i se lumineze fața de plăcere la vederea lui? Fu destul

de descumpănită să afle că Charles nu era la micul dejun. Molly explică absența lui prin faptul că trebuise să plece devreme la birou și nu mîncase nimic, își luase doar o chiflă. Uimită, se așeză pe scaun și începu să mănînce.

Ce înseamnă această plecare atît de matinală? A vrut oare s-o evite? Oare prin asta ea trebuia să înțeleagă că a venit momentul să-și împacheteze lucrurile și să plece? Dar nu poate pleca; nu putea.

Ziua trecu foarte încet și Lettice începu să numere minutele. Nu mai acordă atenția necesară muncii din casă și trebui să revină asupra pieselor de mobiiier unde nu ștersese praful. Molly ar fi vrut să vorbească despre seara trecută. Lettice încercă să zîmbească și să se comporte normal, deși era preocupată de gîndurile ei și nu prea auzea ce spunea fata

Dacă Charles ar fi știut de temerile și de îndoielile ei, ar fi fost uimit. El plecase atît devreme de dimineață pentru că nu putuse suporta s-o vadă în fața familiei lui, fără s-o ia în brațe, atît era de nebun de fericire. După ce plecase din camera ei, seara trecută, nu putuse dormi. Stătu treaz în noapte amintindu-și cum au făcut dragoste, încercînd să păstreze amintirile ca pe ceva sfînt. Niciodată în viață nu cunoscuse această bucurie de a ajunge la o stare de extaz în brațele femeii iubite. Era deja prins cu totul în această poveste de dragoste, deși se temuse de asta. Munca lui lăsă de dorit în ziua aceea și se întoarse acasă sfîșiat de dorință dar și de teama că ea-l va respinge din nou.

Se întâlneau la masa de seară, cînd amîndoi își evitau privirile, sau și le încrucișau scurt. Lettice, mai experimentată în ascunderea emoțiilor, își păstră tot timpul aceeași mină, încercînd să decopere gîndurile lui, înainte de a se da de gol. Seara trecut obișnuit, dar el nu făcu nici un gest care să indice dorință sau altceva: de fapt, o evita. Cînd, în cele din urmă, el se retrase în birou, Lettice se scuză sub pretextul unei dureri de cap.

Odată ajunsă în cameră se aruncă pe pat și se uită îngîndurată în tavan. Desigur că el a fost stînjinit după tot ce s-a întîmplat între ei seara trecută. Nu putuse suporta să stea cu ea în aceeași cameră. Începu să plîngă, se dezbracă și se pregăti de culcare cu sufletul cuprins de durere.

Charles petrecu seara străbătînd biroul în lung și-n lat, pînă cînd restul familiei se duse la culcare. În cele din urmă stinse lumînările și urcă scara pentru a se duce în camera sa. Ea nu-l voia, asta era evident din tot comportamentul ei de peste zi. Și acum era mai rău ca la început.

Cînd ajunse în dreptul ușii ei, se opri nemaiputînd să-și continue drumul. Ardea de dorința de a o vedea măcar. Trebuia să știe sigur dacă ea nu-l vrea. Nu putea să mai meargă pe supoziții.

Încet, deschise ușa și intră înăuntru. Lettice se ridică și se uită prin întuneric, cu pieptul sfîșiat de inima care-i bătea atît de tare.

– Charles? Întrebă ea cu speranță.

– Lettice. El traversă camera într-o secundă și veni

lîngă ea. Luimina lunii se filtra prin fereastra cea mică și-i lumina fața palidă. Ea îl privi cu ochii secați de lacrimi.

– Lettice, spuse el din nou. Te doresc.

– O, Charles, respiră ea ușurată și-și întinse mîinile spre ei. Offînd, el se așeză pe pat și o cuprîu cu brațele lui puternice.

– Mi-a fost teamă că nu mă mai vrei, șopti el, lăsîndu-se învăluit de părul ei mătăsos și strîngînd-o cu pasiune la piept.

Lettice începu deodată să rîdă și să plîngă în același timp:

– Te vreau. Te vreau. Am crezut că tu nu mă mai vrei și crezi că iarăși vreau să-ți fac rău. El se lăsă pe spate și îi luă capul în mîini, privind-o în ochi:

– Dumnezeu mi-e martor, n-am putut să te urăsc niciodată. Am încercat în trecut, dar n-am putut. Ca un vultur se aruncă asupra ei și Lettice îl întîmpină fiecare gest, fiecare sărutare, fiecare mîngîiere, gata să învețe să experimenteze din nou pasiunea din noaptea trecută. Se despărțiră doar o clipă, pentru a-și scoate hainele care erau de prisos, apoi se topiră într-o pasiune fără margini. Se sărutară îndelung, gura lui părăsind-o pe a ei doar pentru a o săruta pe gît și pe umeri. Îi sărută îndelung lobii urechilor, prinzînd carnea atît de sensibilă pînă cînd Lettice gemu ușor.

Mîinile lui îi căutau corpul, atingîndu-i sînii, transformîndu-i în torțe. Încet, mîinile lui trecură tot mai jos, mîngîindu-i abdomenul și toată intimitatea.

Lettice tremura de plăcerea provocată de mâinile lui experte și la rîndul ei începu să-i mîngîie corpul, simțindu-i mușchii tari ai pieptului și ai brațelor, coborînd apoi, tot mai jos. Respirația lui puternică o excita teribil și simți dintr-o dată dorința de a-l avea cu totul.

– Te rog, șopti ea și el știu ce vrea. O acoperi cu toată lungimea corpului și cu multă grijă începu mișcările ritmice, la care era pregătită să-i răspundă. Se mișca cu tandrețe, iar Lettice îl prinsese cu brațele și cu picioarele căutînd să-i anticipeze orice mișcare. Fața lui Charles era contorsionată de pasiune, iar gemetele lui ușoare erau semnul plăcerii intense pe care o trăia. Lettice era total pierdută, ca într-o cascadă de plăcere. Deodată simți ceva, un sentiment sălbatic, care crescuse pînă la o forță irezistibilă care trebuia eliberată. Niciodată nu simțise așa ceva. Și în cele din urmă veni ca un cataclism de extaz, forța explodînd în interiorul ei și trimițîndu-i unde de șoc în tot organismul. Fără cuvinte, ea țipă de plăcere și Charles o trase și mai aproape de el, împărtășindu-i pasiunea.

Rămaseră împreună, într-un amestec de brațe și de picioare. Lettice era fără glas, uimită de apogeul dragostei lor; încet, lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Lettice, spuse Charles, ștergîndu-i cu dragoste lacrimile. Ea nu putea răspunde nimic, era incapabilă să-și transforme sentimentele în cuvinte. De undeva, din trecut, toate temerile, frustrările, neîmplinirile, făcură loc unui sentiment nebănuț de ușurare pe care ea îl lăsă să

răzbată sub lacrimile pe care nu le mai putea opri. Plînse cu sughițuri, încercînd să-l atingă pe Charles, care i se părea că vine, în sfîrșit, de la o atît de mare depărtare, după o așteptare de secole. El o strînse la pieptul lui mare, îi mîngîie părul și o ținu așa, pînă cînd ea își plînse toată durerea.

14

Lettice nu mai era aceeași, a doua zi. Se simțea scăldată în iubire. Nu mai era femeia de porțelan: simțise pasiunea și împlinirea. Acum știa că-l iubește pe Charles. Numai el fusese capabil s-o miște din inerția ei, s-o scoată din izolare, numai el îi trezise simțurile și îi provocase emoțiile. Charles îi atinsese acea coardă pe care nici un alt bărbat, mai frumos sau mai puternic, nu reușise s-o facă. El era atât de puternic, încât reușise să treacă peste sistemul ei de autoapărare și să ajungă la inima ei. Zimbind imperceptibil, ea își continuă îndatoririle zilnice, numărând orele pînă cînd ajungea el acasă. Descoperi că era aproape de nesuportat să nu se poată arunca în brațele lui, imediat ce intra pe ușă. Din cînd în cînd se mai strecura îndoiala, pentru că, deși își cunoștea sentimentele, nu știa ce simte el pentru ea. O dorea, asta era clar, dar cîndva o și iubise. Oare ter-tipurile ei îi ucisese dragostea? Dacă o dorea numai,

aşa cum făcea şi cu Anne Lindon? Cînd îi apăreau asemenea gînduri se scutura de parcă ar fi avut friguri. Era oare posibil ca faptul că ea l-a respins atîta vreme să-i fi ucis sentimentele profunde pe care le avusese faţă de ea? El nu mai pomenise nimic despre dragoste sau căsătorie, se rezumase la dragostea fizică. Ce trebuia să facă dacă el nu mai avea sentimente pentru ea?

Nimic nu se schimbă în atitudinea lui Charles. Purtă cu ea aceeaşi conversaţie politicoasă dintotdeauna, iar din comportamentul lui, nimeni nu putea înţelege altceva decît că între ei este doar prietenie. Lettice simţea că este foarte nesigură, dar la un moment dat, ridicîndu-şi ochii îi simţi privirea aţintită asupra ei. Era ca o flacăra albastră ţîşnind de sub pleoapele lui şi Lettice simţi cum îi încolţeşte speranţa.

Indiferent de rezultat, ea ştia că nu mai putea continua aşa, avea nevoie de o certitudine. În acelaşi timp, simţea că nu-şi mai poate ascunde dragostea pe care i-o purta: voia s-o facă cunoscută tuturor.

După masă, cînd Charles se retrase în biroul lui, ea îl urmă şi bătu timid în uşă. Se auzi vocea lui care o invită să intre şi ea trase aer adînc în piept şi intră, închizînd uşa.

— Lettice! El se ridică numaidecît în picioare şi o luă în braţe. O sărută cu pasiune de parcă n-ar mai fi sărutat-o de o viaţă. Am crezut c-o să mor în timpul mesei, atît de mult voiam să te sărut atunci. Mă gîndeam la reacţia celorlalţi.

Lettice începu să rîdă, pentru că şi-o imagina pe

Marian șocată și indignată de o asemenea scenă.

– Cred c-a fost mai bine că n-ai făcut nici un asemenea gest.

El îi zîmbi, iar ea se gîndi cum de a putut vreodată să-l considere un bărbat urît; acum figura lui i se părea cea mai frumoasă față din lume.

– Am venit să-ți spun ceva, zise ea fără a mai respira. Și trebuie să ți-o spun repede, altfel mă tem că n-o să reușesc.

– Ce vrei să-mi spui? Figura lui se întunecă întrucît se aștepta la o veste proastă.

– Te iubesc.

– Poftim?

Lettice rîse nervos.

– Ai auzit foarte bine. Te iubesc.

Charles se uită la ea sfîșiat de pasiune și de frica oribilă că în orice moment ea s-ar putea schimba.

– Lettice, chiar crezi în ceea ce spui? Te implor, nu te juca cu vorbele.

Lettice se trase înapoi, indignată.

– Să mă joc cu vorbele? N-aș face așa ceva pentru nimic în lume! Nici nu știi cît de mult mi-a luat să mă hotărăsc să-ți spun!

El rămase într-o stare de nesiguranță, neputînd crede că este adevărat ce aude. O iubea de atîta vreme, o dorea și știa că este o relație fără speranță, iar acum i se părea greu de înțeles că așteptările lui s-au materializat. Ceva în interiorul lui îi spunea că totul este doar o deșertăciune și că într-o zi ea va dispărea, ca un vis; îl minșise de prea multe ori. În același timp însă, ar fi

vrut s-o creadă.

– Lettice, spuse el, ca o eliberare din tenebrele ne-siguranței. Lettice, dragostea mea! Se aplecă, o sărută cu pasiune, iar ea îi răspunse cu toată dragostea, de parcă aștepta acest lucru. Am așteptat atîta timp, fără speranță, îi spuse el; te iubesc, n-am încetat nici un minut să te iubesc în toate lunile astea. Vrei să te măriți cu mine?

Lettice se trase puțin înapoi, îl privi cu încîntare, dar și cu îngrijorare.

– O, Charles, nu cred că ar fi bine. Aș vrea s-o pot face, dar n-ar fi bine. Pentru mine este destul că mi-am dovedit că pot să iubesc și este pentru prima oară în viață. Îmi ajunge să știu că și tu îmi împărtășești sentimentele.

– Dar de ce numai atît? Charles se simțea de parcă ar fi primit o lovitură grea și neașteptată în stomac. Deci, ea continua să-și joace același joc, din-totdeauna.

Lettice îl privi apoi continuă:

– Charles, eu nu sînt ca tine. Aș putea la un moment dat să te rănesc, să te distrug. Așa a făcut toată familia mea. Dacă m-aș schimba și aș redeveni ceea ce am fost? Dacă m-aș trezi într-o dimineață și nu mi-ar mai plăcea stilul ăsta de viață, dacă aș tînji după veselia Londrei din nou, dacă aș vrea să beau și să joc cărți din nou? Charles, nu sînt o femeie bună și n-aș putea suporta să te rănesc din nou. Știi ce am fost și va veni o vreme cînd mă vei disprețui pentru asta. Am mai cunoscut și alți bărbați. M-am măritat pentru bani, am atras

inocenți în ghearele lui Philip...

– Lettice, nu, oprește-te! strigă el. Nu mă interesează trecutul tău; s-a terminat, nu poți să trăiești de acum înainte, temându-se că ai putea să revii la o asemenea viață. De ce ar trebui să te schimbi? De ce să te întorci de unde ai plecat? Era pentru tine un mod de a supraviețui, trebuia să te supui planurilor lui Philip. Dar el te-a rănit, te-a umilit, nu aveai pe nimeni care să te iubească și să te salveze. Nu te pot învinui pentru ceea ce ai făcut în acele condiții. Eu te iubesc așa cum ești. Te rog, dacă mă iubești, nu mă refuza. Te rog, Lettice, te implor. Dacă ai spus adevărul, căsătorește-te cu mine.

Trecu un moment care lui i se păru un secol, apoi Lettice se aruncă la pieptul lui și-i spuse:

– Da, o să mă mărit cu tine. Te iubesc, Charles. Te iubesc.

Urmă un moment de descărcare nervoasă pentru amândoi și se uniră într-un sărut care însemna pece-tluirea dragostei lor.

În aer se simțea venirea primăverii și Lettice se bucura din tot sufletul de acest anotimp. Avea ceva foarte important de făcut; trebuia să găsească niște panglică potrivită pentru rochia de mireasă. Era începutul lui martie și iarna era pe trecute, iar aerul

proaspăt al primăverii se simțea deja. Într-o asemenea zi, Lettice nu avea nici o grabă să termine cumpărăturile; era prea plăcut să hoinărească pe afară, privind la vitrinele magazinelor și lăsîndu-și mintea să anticipeze ziua apropiată a nunții ei.

Cînd Charles a anunțat logodna lor, Brian și Molly s-au bucurat, i-au sărutat și le-au urat numai bine și fericire. Marian s-a încruntat ca de obicei și și-a prezentat felicitările cu jumătate de gură; Lettice simțea că pufnește în rîs la dezaprobarea și dezamăgirea care se citeau pe fața lui Marian. Dar era un lucru prea neînsemnat pentru a-i strica fericirea, iar reacțiile celor doi frați îi încălziseră inima. Ea înțelese că era acceptată în familie.

Toată săptămîna ea și cu Molly făcuseră pregătiri pentru cununie. Era planificată o mică ceremonie care trebuia să aibă loc cît mai repede cu putință, conform dorinței lui Charles. Marian fu de părere că, asemenea grabă ar fi dus la multe discuții privind adevăratul motiv, dar Charles i-o reteză atît de scurt, încît o lăsă fără replică apoi se uită la Lettice cu atîta dorință în privire, încît nu se mai puteau face alte comentarii.

Pasiunea lor părea a crește zi de zi și, deși Charles îi spusese că nu vor mai face dragoste pînă la căsătorie, nu putu să-și oprească vizitele nocturne. Într-o singură noapte reuși să-și țină promisiunea, dar Lettice se strecură în camera lui și făcură dîn nou dragoste. Se simțea cum dragostea lor crește tot mai mult; era de ajuns o privire pentru a li se aprinde dorința. Secretul lor devenea greu de ascuns; nu le mai era de ajuns să

facă dragoste după ce se culcau ceilalți. Voiau să-și aparțină unul altuia în mod deschis, să doarmă noaptea împreună și să se trezească dimineața cu chipul drag în fața ochilor.

Slavă Domnului, își spuse Lettice, într-o săptămână aveau să fie deja căsătoriți și îi mai despărțeau patru zile pînă cînd trebuiau să depună jurămîntul de căsătorie. Apoi ea și-ar fi ocupat locul de soție lîngă Charles. Cu ochii strălucind de bucurie se uită într-o vitrină plină cu obiecte casnice, dar de fapt nu vedea nimic, atît era de fericită.

În acel moment auzi moment o voce cunoscută și toate gîndurile și speranțele ei de fericire se spulberară.

– Lettice! Mulțumesc lui Dumnezeu că, în sfîrșit, te-am găsit! Ea începu să tremure violent. Se întoarse încet și simți că toată fericirea ei s-a risipit. În fața ei stătea, elegant ca de obicei, Philip.

Acesta îi zîmbi, cu un zîmbet care îi destinsese puțin trăsăturile frumoase, dar nu-i încălzi deloc privirea.

– Draga mea soție, îi spuse el, batjocoritor. Nu prea pari încîntată să mă vezi. Oare faptul că m-am întors din mormînt nu este un motiv de bucurie?

– Am... crezut că... încercă Lettice să spună, dar cuvintele nu-i ieșeau din gură și creierul îi vijîia. Ce dracului faci aici?

– Draga mea, chiar ai crezut că m-ai omorît? o întrebă el cu un rînjit oribil întipărit pe figură. Nu ți-am spus eu întotdeauna că ești prea impulsivă? Ar fi trebuit să verifici mai bine înainte de a fugi de acasă. Eram

leșinat, într-adevăr, dar mai respiram încă. Servitorii m-au găsit și au adus imediat un doctor; am stat fără cunoștință un timp dar mi-am revenit. Și fără tine trebuie să recunosc nu mă mai puteam baza pe ajutorul lui Sir Harold, așa că m-am „strecurat” afară din țară ca un hoț, în timpul nopții. Mulțumesc lui Dumnezeu că am găsit un pescar cam timpit care m-a traversat Canalul pentru bijuteriile alea de sticlă.

Lettice se rezemă încet de un perete. Simțea că n-o mai țin genunchii și se temea că dintr-un moment în altul ar putea leșina. Disperată îl întrebă:

– De ce a trebuit să vii tocmai aici?

– Ei, revino-ți. După ce că îți aduc o veste bună că nu ești o ucigașă, tu reacționezi de parcă nu te bucuri deloc. Crezi că-o să te pedepsesc? Nu-ți fie teamă. Numai Dumnezeu știe cât de mult aș vrea să-ți răsucesc gîtul pentru că ai încercat să mă omori, dar acum pun nevoia în fața plăcerii. Am început să trăiesc jucînd cărți cu soldații și tu trebuie să-ți reiei rolul pe care l-ai avut înainte. Așa că te iert, Lettice, te iau înapoi cu brațele deschise. Soția păcătoasă, să zicem.

– Nu, strigă Letice, îngrozită de această perspectivă. Nu mă voi întoarce niciodată la tine, Philip. Ai dreptate; îmi pare rău că nu te-am omorît în noaptea aceea! N-ar fi fost nici un păcat să omor un șarpe ca tine.

– O, Doamne, nu-mi spune că ai trecut de partea puritanilor. Înțeleg că te-ai deghizat foarte bine în rochia asta; îți arată exact valoarea pe care o ai. Ai fugit cu colonistul ăla – cum îl cheamă – ăla cu fața de ogar. Fără îndoială pentru el e o fericire să te aibă alături,

dar tu nu poți să mă faci să cred că-ți place viața de aici. Cred că te plictisești de moarte în văgăuna asta. Desigur, el îți respectă faptul că nu prea te încintă să faci dragoste cu el – ăștia pe aici respectă femeile. Dar el nu poate compensa în nici un fel viața pe care ai dus-o la Londra. Ce dracu', Lettice, nu-ți amintești că noi făceam parte din crema societății? Cunoșteam pe toată lumea!

– Tu nu m-ai cunoscut pe mine niciodată! îi spuse Lettice cu dispreț, înfuriată de vorbele pe care le rostise el despre Charles. Acel colonist, așa cum este, este de zece ori mai bărbat decât tine. Am trăit rău din cauza lipsei tale de tact și a cruzimii care m-au făcut să-mi urăsc obligațiile conjugale. Cu Charles, totul este diferit, totul este o plăcere! Philip se înroși de furie și în acest moment Lettice știu că a lovit acolo unde trebuia. Fără îndoială, mândria lui a fost grav rănită când a auzit că un om ca Charles a reușit acolo unde el a dat mereu greș.

Philip îi spuse cu o voce înecată de mînie:

– Ce-ar spune sălbaticul ăsta dacă ar ști că soțul tău trăiește? Ce-ar spune onorabilii cetățeni din Boston dacă ar ști că era vorba de un adulter?

Lettice îngheță de teamă. Nesigură, îi zise:

– Philip, te rog, pleacă. Să zicem că nu ne-am întâlnit niciodată. Vom fi mai fericiți departe unul de celălalt. Te rog, lasă-mă în pace. Lasă-mă să-mi trăiesc viața în liniște.

El zîmbi cu șiretenie.

– Cred că n-o să te las în pace, Lettice. Am ajuns la concluzia că toate stratagemele mele au mai puțin suc-

ces fără tine, ca momeală; tu îmi mai ești încă foloșitoare, n-am de gând să renunț la tine. De fapt, eu sînt soțul tău, indiferent ce sentimente ai pentru mine. Ești legată de mine pe viață și insist să te întorci imediat la mine.

– Nu. Niciodată! Nu te mai pot suporta. Numai amintirea ta face să-mi fie scîrbă, strigă Lettice uitîndu-se în jur. Chiar dacă îi va spune lui Charles, ea va continua să trăiască fără a se mai căsători decît să ajungă iar în anturajul lui Philip. Va rămîne amanta lui Charles, ca Anne Lindon.

– Adevărat? zise Philip. Și ce-ar fi dacă le-aș spune eu soldaților despre adulterul nevestei mele? Dacă i-aș spune lui Gage cum tu și prețiosul tău colonist ați încercat să mă omorîți și apoi ați fugit în colonii?

– Așta nu este adevărat! strigă Lettice. Charles nu are nici o legătură cu ce s-a întîmplat între noi.

– Zău? Chiar aștepți să te creadă cineva, cînd toată lumea te-a văzut că ai plecat cu el de acasă? Apoi, am fost lovit în cap în mod misterios și lăsat să mor în timp ce tu plecai la Massachussets cu amantul tău. Numai un naiv ar crede în varianta ta. Și chiar dacă n-ar fi arestat și judecat – deși Gage s-ar folosi de un asemenea pretext pentru a mai scăpa de unul din fiii libertății – tot Bostonul ar vui de aceste știri. Și în această comunitate de puritani cel mai mic scandal l-ar ruina pe Charles. Desigur, nu-i dorești răul, nu-i așa?

Ochii lui Lettice se umplură de lacrimi. Tot sistemul ei de apărare era nul pentru că știa că Philip are dreptate. Gage ar fi fost foarte mulțumit să aibă un pretext

de a scăpa de Charles și de a-l închide; probabil că l-ar duce în Anglia, l-ar judeca și l-ar spînzura. În cel mai bun caz, acest scandal i-ar ruina poziția din Boston. Ca de obicei, Philip era cu un pas înaintea ei.

Fără nici o speranță ea îi spuse:

– Bine, Philip, ce dorești?

– Nu prea mult, dragostea mea. Îți cer să-ți reiei locul de soție. Totul va fi ca la început, fără întrebări, fără reproșuri. Trebuie doar să cooperezi.

Lettice se simțea secătuită și paralizată de indignare. Știa că trebuia să se întâmple ceva care să-i strice fericirea cu Charles. Nu-i era scris să aibă parte de o căsătorie frumoasă. Îi venea să rîdă că fusese în stare să se gîndească la o asemenea viață.

Fiindu-i egal ce avea să se întâmple de acum înainte cu ea, îi spuse:

– Bine. Spune-mi unde stai și o să vin diseară.

– Nu e nevoie să mai împachetezi nimic, draga mea. Hainele pe care le porți sînt de-a dreptul ridicole, așa că trebuie să-ți iau altele, destul de greu în orașul ăsta. Vino cu mine acum.

– Nu! Trebuie să-mi iau rămas bun de la Charles. Nu pot pleca așa.

– Insist să vii cu mine acum. Doar nu vrei să mă faci să-ți dau o altă șansă de a dispărea, nu-i așa? Nu te mai scap din ochi.

Chiar dacă se gîdea să-l vadă pe Charles și să-i explice, Lettice știa că n-o să poată îndura să-i vadă durerea din privire. Era mai bine pentru amîndoi dacă ea nu se mai întorcea, pentru că nimeni n-ar mai fi putut

face nimic. Îi va trimite un bilețel în care îi va explica totul.

Otînd, fu de acord să meargă și Philip îi zîmbi. Triumfător, o luă de braț și se îndreptară spre locuința lui. Lettice se mișca alături de el fără a ști ce face, purtată doar de neîncrederea care se abătuse asupra ei. I se părea că la fiecare pas pe care îl făcea i se rupea și o bucată din inimă. Cînd ajunse la apartamentul lui Philip știa că nu mai are inimă și că nu va mai simți nimic niciodată. Chiar și Philip fu înspăimîntat de răceala ca de moarte a ochilor ei verzi.

Charles străbătuse în lung și în lat sufrageria de zeci de ori.

– Unde ar putea fi? Unde spuneai că a plecat, Molly?

– Devreme, după-amiază, a ieșit puțin, îi răspunse fata speriată. Spunea că are cîteva cumpărături de făcut și că o să lipsească toată după-amiaza, dar nu mi-am imaginat că o să dureze atît de mult. A trecut și ora mesei. În mod sigur ne-ar fi dat de știre dacă... și aici se opri pentru că nu mai găsea nici o scuză rezonabilă pentru prietena ei.

Murdock își aminti că în urmă cu cîteva săptămîni o slavase din mîinile aceluia soldat britanic și și-o imaginea din nou într-o situație asemănătoare, acostată de vreun soldat beat, luptîndu-se cu el. Porni imediat în căutarea

ei. Nu mai putea sta cu mâinile încrucișate, să piardă timpul; trebuia să meargă s-o caute, indiferent cum ar fi găsit-o.

Cînd să deschidă ușa pentru a pleca, se auzi o bătaie în ușă și un băiat, speriat de repeziciunea cu care el deschisese ușa și de expresia de pe fața lui, întrebă:

– Sînteți Charles Murdock?

– Da. Fără nici o vorbă, băiatul îi dădu un bilet sigilat și Charles recunoscuse scrisul lui Lettice. Cine ți-a dat-o? se răsti el la băiat.

– O doamnă frumoasă, o englezoaică.

– Unde?

– În hanul unde lucrez eu, domnule. Era în camera lordului englez.

La aceste vorbe, inima lui Charles refuză să mai bată pentru o secundă, apoi porni din nou năvalnic, gata să-i spargă pieptul. Dîndu-i niște bani băiatului întoarse în grabă în casă, rupînd sigiliul biletului. Simți parfumul lui Lettice și începu să citească mesajul.

Dragă Charles,

Nu găsesc altă modalitate de a-ți transmite acest mesaj. Totul s-a petrecut fulgerător. Philip nu este mort. Ba chiar mai mult, este aici, în Boston, trăiește înșelîndu-i pe soldați la cărți. Regret din tot sufletul că m-am gârbit atît de tare la Londra și n-am verificat dacă a murit cu adevărat. Acum știu că nu sînt o criminală, dar nu am nici o cale de a ieși din asta. Nu mă pot căsători cu tine.

Philip este soțul meu și el vrea să fiu alături de el, desigur pentru a-i atrage soldații la masa de joc. Nu-mi mai pasă ce se mai întâmplă de acum înainte; când l-am văzut pe Philip am înțeles că șansa unei vieți alături de tine s-a spulberat. Regret nespuns de mult toată durerea pe care ți-am cauzat-o. Te rog să mă crezi că te iubesc. Dumnezeu să te aibă în pază.

Lettice

O lovitură puternică îi străbătu inima și începu să citească scrisoarea din nou. Dumnezeu, nu putea fi adevărat! Philip era viu și Lettice se întorsese la el.

Încet, mototoli hîrtia și o aruncă, în timp ce inima îi bătea atît de tare. Era cea mai nenorocită soartă pe care o putea avea un bărbat! Dar ea, de ce se mai întorsese la el? Acum era imposibil pentru el să se mai căsătorească, pentru că nici unul din ei nu putea să-l ucidă pe Philip cu sînge rece. Dar, dacă ea îl iubea, așa cum pretindea, cum de a putut să se ducă direct la bărbatul ei? De ce nu trăiește separat de el? Zguduit de cele întîmplate, Charles se întrebă dacă femeia l-a iubit cu adevărat, sau dacă s-a folosit doar de el, iar cînd a descoperit că bărbatul ei n-a murit, a plecat imediat spre viața pe care o trăise mai înainte. Pînă la apariția lui Philip ea nu mai avea nici o speranță de a se întoarce la acea viață. Poate că era viața pe care o dorea ea.

Sau poate tot ceea ce i-a spus ea inclusiv lupta cu bărbatul ei, a fost doar o minciună. Poate că a fost o

poveste scornită de amîndoi, de comun acord, ca ea să plece înainte, în timp ce Philip a luat o altă direcție pentru a scăpa de creditori și a se putea reîntîlni? Dumnezeu, dacă ăsta era adevărul, însemna că ea l-a folosit că pe o marionetă tot timpul...

– Charles? se auzi vocea îngrijorată a lui Molly. Ce se întîmplă? Ce scria în bilet?

Murdock se uită la ea pustiit și sumbru.

– Era un bilet de la Lettice. Nu se va mai întoarce aici și nu va avea loc nici o căsătorie. Se pare că s-a întors soțul ei. Lettice a plecat pentru totdeauna; n-o s-o mai vedem.

Încet, Charles trecu pe lîngă fată, înspre biroul lui, cu fața împietrită. Intră în sanctuarul său și închise ușa cu un sunet morbid.

15

ettice merse alături de Philip fără să vadă pe unde umblă, pînă cînd se opriră în fața unei case cu trei etaje.

– Viitoarea ta casă, draga mea, spuse el înclinîndu-se în fața intrării.

Lettice trecu pe lîngă el fără a-l vedea și a-i aprecia gesturile curtenitoare. Înăuntru, ea se uită fără interes prin hol.

– Unde este camera mea? întrebă ea deodată.

– Nu vrei să vezi toată casa? spuse Philip în bătaie de joc, oferindu-i brațul. Desigur, nu este în stilul Grevilului, sau al micuței case de la Londra, dar este printre cele mai arătoase de aici. Am fost norocos că am găsit-o după ce providența te-a readus la mine. Lettice îi aruncă din nou privirea aceea care îl îngheța, ignorînd în mod voit brațul întins de el.

– Nu vreau să văd casa asta. Vreau să știu doar care sînt camerele mele.

Fața lui Philip se schimonosi într-o încercare de zîmbet.

– Cît de lipsită de maniere ai devenit, draga mea, după ce ai locuit atîta timp cu sălbaticii ăia. Va trebui să-ți revizuiești manierele.

Vocea soției lui fu ca de gheață atunci cînd îi răspunse:

– Philip, nu simt nevoia să fac conversație cu tine și nici să-ți ascult aprecierile. Tu m-ai forțat să mă întorc; de acum înainte rolul meu se va rezuma la a apărea la jocurile tale de cărți și la a le zîmbi sărmanilor proști pentru că m-ai amenințat cu ceea ce i se va întîmpla lui Charles. Eu refuz să fiu cu tine sau să devin ca tine. Nu vreau să am nimic în comun cu tine, nici acum, nici altă dată. Eu nu sînt de acord să stau să-ți ascult glumele deșănțate sau sarcasmul. M-ai înțeles?

– Perfect, îi replică el sec, urmărind-o din priviri. Ai devenit foarte vicleană. De fapt, ai avut asta în tine tot timpul. Sigur că da, Lettice, sînt de acord. Nu mă aștept la prietenie între noi. Întotdeauna ai fost cam plictisitoare. Camera mea este cea de la capătul scărilor; tu poți avea oricare alta. O să-ți trimit o servitoare să ți-o pregătească.

– Mulțumesc. Lettice trecu pe lîngă el ca un torent și urcă scările.

Nu-i luă mult pînă să găsească o cameră potrivită. O alese pe cea mai îndepărtată de a soțului ei. Era mai mică decît celelalte două pe care le văzuse și era întunecată, dar nu avea importanță.

Se așeză într-un scaun de lângă fereastră și-și ținut capul sprijinit în mâini, lăsându-se copleșită de greutatea situației. Charles era pierdut pentru ea și nu avea în față decât perspectiva unei vieți mizerabile cu Philip. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji și de acolo pe fustă. Ceva mai târziu apărut o servitoare cu brațele pline de lenjerie. Fata îi făcuse o reverență.

– Bună ziua, doamnă. Mă numesc Becky, doamnă.

Lettice se străduie să-i zîmbească.

Becky lucrează rapid și cînd termină Lettice îi spuse:

– Mulțumesc pentru cameră. Acum, aș vrea să dorm puțin.

– Da, doamnă, dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să sunați.

– Bine, Becky. Cred că voi lua masa de seară pe o tavă, aici în cameră. Te rog să-i spui lordului Philip că nu mă simt bine. După ce fata pleacă, Lettice se așeză în pat dar nu putu să doarmă. Se gîndea numai la Charles și la reacția lui la citirea scrisorii. Oare o credea? Sau se gîndea că ea l-a păcălit din nou? Cu un oftat, se întoarse și încercă să-și înăbușe strigătele de neputință. O, Doamne, se rugă ea, nu-l lăsa să mă urască. Nu-l lăsa să mă urască!

Philip n-o deranjă în seara aceea. Ea mîncă în liniște și se retrase foarte devreme. În dimineața următoare se auzi o bătaie în ușa și Philip intră cam lipsit de ceremonial.

Lettice era îmbrăcată deja, se uita pe fereastră. Se întoarse spre el cu sprîncenele ridicate a mirare.

– N-am crezut că te scoli așa de dimineață.

– A, coloniile m-au corupt. Mă scol al naibii de de vreme. Nu am nimic de făcut seara după ce termin jocurile. Pentru prima oară în viață am început să mă culc înainte de asfințit.

– Sînt total dezinteresată față de obiceiurile tale nocturne, îi replică ea și-și întoarse din nou privirea spre afară.

Philip făcu o grimasă și-i spuse:

– Desigur, nu asta este scopul vizitei mele. Am venit să te iau. Mergem la un croitor. Nu suport să te văd în zdrențele astea.

Lettice ridică din umeri a nepăsare. Nu-i mai păsa acum cu ce se îmbrăca. Rochiile prezentau mai puțin interes pentru ea decît privitul pe fereastră. Dacă prietenii ei de la Londra ar fi auzit-o, ar fi rîs cu lacrimi. Croitoreasa era o femeie între două vîrste care îi expuse brocarturi, satinuri și dantele ca pentru o soție de lord. Lettice trecu indiferentă peste ele. Altă dată ar fi fost înnebunită după brocartul de culoarea smaraldului, care îi accentua verdele ochilor; ar fi mîngîiat catifeaua neagră și dantela ivoar și s-ar fi hotărît pentru satinul roșu. Acum, în inima ei tristă nu mai era loc și pentru astfel de nimicuri.

– Alege-le tu, îi spuse ea lui Philip. Tu ești cel care le vrea.

Philip care știa în mod sigur că o vizită la modistă îi readuce buna dispoziție se uită ciudat la ea:

– Dumnezeuule, Lettice, cum de te-ai schimbat așa? Se mai uită încă o dată peste materialele pe care le avea modista și hotărî: Îi trebuie totul, de la lenjerie pînă

la rochii. Nimic din ce are nu se potrivește. Să facem o rochie de zi din mătase ivoar cu puțină dantelă la guler și la mâneci. O rochie de seară din brocartul de culoarea smaraldului. Și încă una din satinul roșu și alta de catifea. Două rochii din mătase bleu și din cea roz, iar din mătasea verde o altă rochie de zi. Și ce-ați zice de cea din vitrină, alb cu negru?

– O, domnule, se arată speriată modista. Este pentru soția unui colonel. N-o pot vinde.

Philip îi zîmbi cu farmecul lui irezistibil.

– Cred că puteți, dar pentru un preț adecvat, nu-i așa? El expuse un maldăr de bancnote în fața ochilor femeii care rămăsese uimită, și-i spuse: Trebuie să am o rochie pentru soția mea în seara asta și rochia din vitrină mi se pare potrivită. Trebuie doar s-o modificați puțin și, după cum vedeți, soția mea va arăta mult mai bine în ea decît nevasta grasă a colonelului.

Croitoreasa se lăsă înduplecată de farmecul și de banii lui.

– Desigur, domnule, o veți avea gata pentru astă seară.

Lettice se supuse mîinilor femeii care îi luă măsurile, îi probă diferite jupoane pentru noile rochii și chiar îi prezentă modele noi, dintr-o revistă. Lettice vru să-i spună că revista era deja demodată, avînd în vedere timpul cît a durat traversarea mării. Cînd femeia a terminat, Lettice era epuizată de atîta stat în picioare și se întreba de ce înainte îi plăcea atît de mult să-și cumpere haine noi.

Ajunse acasă și descoperi că servitoarea fusese

trimisă să-i cumpere farduri. Așezându-se în fața borcanelor cu farduri, ridică încet fiecare capac și se uită la conținutul lor: avea ruj și fard verde pentru culoarea ochilor ei, creioane de cărbune cu care să-și sublinieze forma ochilor și, alături, o cutiuță de argint cu o perie pentru înnegrirea sprâncenelor și a genelor. O cutiuță de argint conținea alunițe de toate formele și mărimile. Într-un sertar găsi o mulțime de panglici, iar în altul piepteni pentru coafurile înalte. La toate acestea se adăugau numeroase parfumuri, iar Lettice alese unul și-l mirosi. Recunoscuse mirosul unui parfum pe care-l folosisese adesea la Londra și mirosul o transpuse în lumea din care reușise să evadeze. Dacă închidea ochii putea să-și imagineze zgomote și râsete, sunetul ușor al cristalului, căldura emanată de corpurile aflate în număr prea mare într-un spațiu prea mic, foșnetul jupoanelor, durera ei de cap și gustul de șampanie.

Încet, Lettice se întoarse, lăsând în spate toate aceste falsuri care altădată i se păreau de neînlocuit. Se simțea sufocată de toate acestea și de gândul că trebuie să revină în această lume. Se așeză epuizată pe un scaun, luptându-se cu amintirile ei, încercând să-și readucă în fața ochilor imaginea lui Charles. Apoi, trecutul birui și se simți cuprinsă de teamă. Dumnezeu, nu putea să redevină aceeași ființă, golită de orice sentimente și trăiri!

După-amiaza trecu încet. Lettice luă masa de seară în camera ei, pentru a nu mai fi nevoită să-l mai vadă pe Philip. După masă, Becky veni cu rochia de baț, alb cu negru.

– O, doamnă, cît este de frumoasă! Veți fi splendidă în ea. Chiar acum a venit de la croitoreasă și v-am pregătit-o. Iar stăpînul mi-a dat această mască pentru dumneavoastră. Veți arăta cam misterioasă cu ea, nu-i așa?

Fata îi întinse o mască, reprezentînd chipul unui arlechin, alb cu negru, pentru a se asorta cu rochia. Lettice se uită la ele cu un aer indiferent. Știa cum ar arăta cu masca, cum îi va accentua aceasta trăsăturile delicate, ascunzîndu-i ochii. Philip o alesese pentru a pune la încercare răbdarea bărbaților.

Lettice se așeză și Becky se apucă imediat să-i aranjeze părul. Lettice știa că fără un coafor specializat nu se pot realiza coafurile sofisticate pe care le purta ea. Fata îi aduse tot părul într-o parte, îl legă și începu să-l pudreze. Puse atîta pudră încît nici nu se mai vedea culoarea naturală a părului. În final, fata îi puse un pieptene curbat în spatele coafurii și împodobi buclele care mai rămăseseră libere cu un diamant fals.

Apoi își concentră atenția asupra feței, pictînd-o așa cum numai un artist poate lucra pe o pînză. Îi vopsi pleoapele cu verde smarald și-i sublinie ochii cu un creion negru. Îi coloră obraji, apoi îi acoperi toată fața cu pudră de culoare albă. Îi vopsi buzele și-i în-negri genele, apoi îi adăugă alunițe, una triumfiulară și alta în formă de inimă, chiar în colțul gurii ei seducătoare.

Lettice se ridică și Becky o îmbracă, încercînd o mulțime de jupoane și de cercuri de crinolină pentru a-i face talia cît mai mică.

Își puse ciorapii de mătase și își strecură picioarele în pantofii din catifea neagră, cu tocuri înalte. Camerista îi trase rochia peste cap, încheinându-i nasturii și netezindu-i fusta peste mulțimea de juioane. Lettice se întoarse încet și se uită în oglindă. Rochia era strîmtă și i se puteau ghici foarte ușor sînii sub decolteul pătrat, dar ea simți dorința de a-și acoperi goliciunea. O dureau picioarele din cauza tocurilor prea înalte și nu putea respira din cauza corsetului. Trecuse prea multă vreme de cînd nu mai fusese prizoniera acestor capricii ale modei și acum le suporta cu greu.

Privindu-se, văzînd frumusețea perfectă dar palidă, Lettice avu impresia că vede o statuie, nicidecum figura pe care o știa de atîta vreme. Se privise de nenumărate ori în trecut arătînd așa și i se păruse natural. Simți acea frică pe care o simțise de multe ori la Londra. Doar ochii ei mari, verzi, nu se potriveau deloc cu restul feței; parcă aparțineau unei alte persoane. Noua Lettice se născuse dintr-o figură veche și trăsăturile nu se mai potriveau; ochii îi erau mari și speriați. O podidiră lacrimile.

Becky începu să vorbească întrerupîndu-i gîndurile și Lettice își șterse repede lacrimile.

– O, doamnă, sînteți extraordinar de frumoasă! se entuziasmă fata, dîndu-i masca și evantaiul. N-am văzut nici o femeie așa de frumoasă.

Lettice le luă și îi zîmbi fetei.

– Mulțumesc, Becky. Vrei să-mi legi masca?

Cu masca aplicată, Lettice părea și mai misterioasă, mai îndepărtată și i se păru că este mai ușor pentru ea

să se ascundă în spatele măștii. Își desfăcu rapid evantaiul. Era timpul să-și înceapă spectacolul.

Coborî în camera de joc, unde cîțiva ofițeri pierdeau vremea, vorbind și bînd. Unii stăteau la masă cu Philip, jucînd cărți. Lettice observă că nu prea avea clienți pentru jocul de cărți: avea într-adevăr nevoie de ea. Ea se opri pentru un moment în cadrul ușii, pentru a obține efectul scontat al apariției ei, apoi intră în încăpere, mișcîndu-și delicat evantaiul. Imediat jumătate din bărbații prezenți veniră lîngă ea, oferindu-i un scaun, sau aducîndu-i ceva de băut.

– Ce apariție încîntătoare, declară un soldat, dezbrăcînd-o cu privirea. Cum te cheamă?

Lettice rîse fals, căutînd în memorie pentru a da răspunsul adecvat. Cîtă vreme trecuse de cînd nu mai fusese nevoită să mintă și să se afle în această postură?

– Aparițiile nu au nume, îi replică ea. Sînt simple fantasme ale aerului.

Un alt ofițer încercă să-i ia brațul și s-o conducă la o parte de ceilalți.

– Doamnă, sînt convins că o astfel de făptură poate fi numai din carne și oase și trebuie să aibă un nume.

Ea își trase brațul sub pretext că-și aranjează o buclă rebelă.

– Nu ghicești cine sînt? îi răspunse ea, încercînd să poată reveni în lumea care odată fusese a ei.

– Nu este nici o femeie atît de frumoasă în tot Boston-ul, declară unul dintre bărbați, care avea un accent

pur irlandez. Cred că ești un înger care a coborât din cer pentru a ne ușura supliciul aici.

– Înger? repetă Lettice rîzînd. Înger aruncat în colțul ăsta uitat de lume?

– Poate că este o frumoasă puritană care a scăpat de bostonienii ăștia care nu pot aprecia frumusețea, sugeră cineva rîzînd.

Un altul avansă o altă idee:

– A, cred că știu. S-a plictisit de bărbații de aici care nu au altceva în cap decît libertate și taxe.

Lettice își mușcă buzele pentru a nu da un răspuns pe măsura obrăzniciei. O durea să-i audă cum își bat joc de coloniștii pe care ajunsese să-i îndrăgească. Un zîmbet rece i se așternu pe buze și spuse:

– Nu cred că eu ar trebui să mă prezint, din moment ce n-am nici o idee asupra identității dumitale.

– Căpitanul William Evelyn, la picioarele dumneavoastră, doamnă, spuse irlandezul înclinîndu-se elegant.

Repede, urmară și ceilalți, prezentîndu-se fiecare și încercînd să se distingă prin atenția acordată lui Lettice. Ea își înclină capul într-o parte, studiindu-i pe fiecare cu ochii ei strălucitori precum smaraldul, ce nu puteau fi ascunși în totalitate de mască.

– Atunci s-ar cuveni ca eu să vă răspund la fel, spuse Lettice și făcu o reverență grațioasă, dar cam îndrăzneață, care îngădui privirilor lacome să întrezărească formele dezvăluite de decolteu. Chiar și atunci cînd se mișca, simțea un dezgust adînc față de propria-i ființă, realizînd că toate vechile ei moduri de a face grații

aveau cîte ceva din obișnuința unei prostituate. Se îndreptă din spate cu demnitate și-și scoase bărbia în afară jurîndu-și că nu se va mai lăsa pradă vechilor obiceiuri.

– Sînt lady Lettice Kenton. Iar acum, aș fi recunos-cătoare dacă un gentleman din această încăpere ar fi atît de bun încît să-mi aducă ceva de băut. Gîtul meu s-a uscat în timpul acestei discuții.

Începură să se certe în legătură cu cel care ar fi trebuit să aibă onoarea de a lua paharul, iar Lettice își flutură languros evantaiul, enervată și plictisită de cearta lor stupidă.

În restul serii Lettice își făcu datoria, vorbind cu băr-bații care erau acolo, răspunzînd complimentelor cu zîmbete vagi și stopîndu-le evansurile. Cînd grupul începu să părăsească locuința lor, Lettice se simțea de parcă ar fi fost supusă la cazne. O durea capul de la vinul pe care-l consumase; o dureau picioarele de la pantofii cu tocuri foarte înalte; nu-și mai simțea plămînii din cauza fumului. Lettice se miră cum de putuse pînă atunci să suporte o asemenea viață.

După ce plecă și ultimul bărbat, Philip se uită la ea din ușă, cu o figură rece și încruntată.

– N-ai prea fost în formă astăzi. Mai ai pînă să-ți revii la normal, draga mea.

– Nu ai dreptul să-mi vorbești așa, sări Lettice ca arsă. Nu mă interesează bătaia ta de joc. Sînt obosită și vreau să mă culc. Noapte bună. Încercă să treacă de el, dar el o prinse cu putere de încheietură.

– Nu te grăbi, doamna mea. Nu-mi băteam joc. De

fapt, era o plîngere. N-ai fi rezistat nici cinci minute la Londra cu privirea asta rătăcită pe care o ai, cu conversația lipsită de interes. Te-am văzut, Lettice. Te-am studiat atent în seara asta. Nu prea mai ești competitivă.

– Nu mai sînt cea de altă dată! strigă Lettice. Cum aş putea să reacționez la fel? Mă dezgustă ceea ce trebuie să fac; nu mai rezist să ascult toate stupiditățile ăstora și nici să le văd mutrele. Mi-am pierdut toată seara cu o adunătură de bufoni pe care îi disprețuiesc.

Philip o strînse și mai tare de mîină.

– Asta este treaba ta, Lettice. Trebuie să-i ademenеști pe soldații ăştia să revină la jocul de cărți și să-și aducă și prietenii cu ei. Și nu poți face asta dacă te uiți la ei de parcă ai vrea să-i speri, nu să-i atragi. Lasă-i să spere la mai mult, Lettice, pentru ca ei să revină. Înainte cunoșteai această regulă elementară.

– Nu mai vreau! strigă Lettice disperată și-și trase brațul încercînd să scape din strînsoare, dar nu putu.

Philip îi răsuci brațul tare la spate, pînă cînd Lettice țipă de durere. Cu cealaltă mîină o apucă de gît fără a strînge, deocamdată.

– Îndrăznești să mă înfrunți, Lettice? N-ai învățat încă faptul că n-ai nici o șansă? Vrei să mai facem dragoste o dată ca să-ți reamintesc?

I se putea citi o oarecare pasiune în privire și, cu disperare, Lettice văzu că obrazul lui se aporpia de al ei. Strînsoarea brațului lui mai slăbi, dar ea, furioasă și

speriată în același timp, își trase brațul cu o forță pe care nici ea nu și-o cunoscuse pînă acum.

– Să nu îndrăznești să mă mai atingi vreodată. Am consimțit să vin aici pentru că m-ai amenințat, l-ai amenințat și pe omul pe care îl iubesc; am acceptat să iau parte la petrecerile tale nenorocite, să flirtez cu soldății aștia de pe aici. Dar înțelegerea noastră s-a oprit aici. Și dacă vreodată mai îndrăznești să pui mîna pe mine, jur că te omor.

Pentru moment se uitară unul la celălalt, în liniște, apoi Lettice o luă la fugă pe scări pînă în camera ei, unde încuie ușa. Philip rămase uitîndu-se după ea cu privirea ca de gheață. La naiba, doar nu avea de gînd s-o lase să-și facă de cap. Oricum, la momentul potrivit, avea să i-o plătească cu vîrf și îndesat.

Lettice petrecu următoarele zile cu disperare în suflet. Seara, la masa de joc, ea atrăgea bărbaii, era scilipitoare și binedispusă, iar Philip începuse să cîștige bine de pe urma ei. Cu toate acestea, nu trecea nici un moment în care să nu se gîndească la Charles și la viața alături de el care fusese atît de scurtă, dar atît de bogată.

Intr-o zi, disperată, se îmbracă în hainele purtiane și ieși din casă. Aerul proaspăt al primăverii îi mai ridică moralul întrucitva și se simți aproape normal, ca odinioară. Pașii o duseră spre magazinul lui Ruth Whitney. Lettice nu-și dădu seama ce face pînă cînd nu ajunsese efectiv în fața magazinului acesteia.

Se întreba dacă Ruth auzise ce s-a întîmplat cu ea. Știa că Lettice se întorsese la soțul ei englez și că în

fiecare seară îi întreținea pe ofițerii care veneau la el? Pentru moment, Lettice vru să intre în magazin să încerce să vorbească cu ea, atât de mult tînjea după prietenia ei, dar teama o făcu să se rețină.

Cîteva momente mai tîrziu se deschise ușa magazinului și Ruth apăru în prag. Lettice înlemni, soarta o forțase, chiar dacă ei îi convenea sau nu. Privi spre cealaltă femeie, cu o încercare de zîmbet pe față. Ruth Whitney o văzu, dar nu reacționează în nici un fel, nedînd semne că ar cunoaște-o. Buzele i se strînseră în semn de dezaprobare și apoi își mută privirea în altă parte de parcă n-ar fi văzut-o.

O podidură lacrimile și cu un suspin pe jumătate înăbușit, se întoarse. Nu mai avea nici o prietenă pe lumea asta. Aproape fugind, se grăbi să ajungă în așa-zisul ei cămin. Alergă pînă în camera ei, unde se aruncă pe pat, plîngînd în hohote.

Dumnezeule, era pierdută! Definitiv pierdută.

16

ettice stătea de ore întregi la fereastră, bătînd ușor cu degetele, în timp ce urmărea imaginea orașului care se deschidea în fața ei. În cîteva minute trebuia să-și facă apariția jos, în camera în care Philip juca cărți cu ofițerii; era deja timpul cînd trebuia să fie la post; dacă nu apărea, venea Philip după ea. De la apariția ei la masa lui de joc, afacerile îi mergeau strună și el n-avea chef s-o lase să-i strice veniturile

Ofînd, se ridică și după o ultimă privire în oglindă pentru a se asigura că oferă o imagine adecvată, porni spre sala de joc. Trecuseră deja două săptămîni de cînd se întorsese la Philip și învățase cum să facă să-i treacă seara, distanțîndu-se tot mai mult de ceea ce făcea. Își imagina că este o actriță și nu trebuia să gîndească asupra rolului. Numai așa putea îndura totul. Altfel, se gîdi ea, ar trebui să clacheze și să se spargă

ca o oglindă, în mii de bucățele. Nu avea de ales, se gîndi ea, ieșind din cameră și coborînd scările. Ce putea să facă? Să se sinucidă? Nu, nu putea s-o facă, încă de pe vremea cînd era pe *Sally Blue*. Nici la Charles nu se putea întoarce. Cîteodată se gîndea să fugă undeva, dar unde? La cine? Fără Charles unde s-ar fi putut duce? Aici, putea cei puțin să treacă prin fața casei lui și să spere că-l poate vedea; putea să-l întîlnească și pe stradă. Simți că fără această ultimă speranță ar muri.

Lettice își îndreptă umerii, își arboră un zîmbet fals pe față și păși în sala de joc, care era deja plină de ofițeri. Se opri în ușă conform obiceiului, pentru efect, iar cînd toți ochii se îndreptară asupra ei, trecu prin încăpere nepăsătoare, dar observînd cine a mai apărut și pe cine ar mai trebui să cunoască. Era acolo, căpitanul Evelyn, vorbind ca de obicei despre lașitatea coloniștilor, discuție care pe Lettice o aducea în imposibilitatea de a vorbi cu el. Mai era și lordul Rawdon, un alt irlandez, care nu era chiar atît de chipeș ca William Evelyn, dar era un adevărat ofițer englez, cu rigiditatea caracteristică. Mai era și George Hunter, un locotenent copilăros, îndrăgostit lulea de ea. Încă de cînd păși în încăpere, el se grăbi s-o însoțească. Era unul dintre cei de care Philip se plîngea mereu; era atît de îndrăgostit de Lettice, încît își petrecea tot timpul în preajma ei, în devafoarea jocului de cărți.

Lettice se mișca automat, flirtînd ca o expertă și încercînd să convingă pe toată lumea că se simte

minunat. Era atentă să ia parte la fiecare discuție din încăpere, să nu ofenseze pe nimeni și să fie cât se poate de nepărtinitoare, nestîrnind gelozia.

– Pretutindeni sînt spioni coloniști, îi spunea Jack Martin căpitanului Evelyn, cînd Lettice veni și-l luă de braț.

– Fii atent maiorule Martin, îi spuse ea în glumă, chiar și eu aș putea fi o spioană.

Evelyn rîse disprețuitor.

– Și ce dacă sînt peste tot? Nu sînt atît de deștepți încît să obțină informațiile necesare și nici nu au tăria de a se lăsa prinși.

Martin dădu din cap.

– Poți să rîzi cît vrei, William, dar eu îți spun că această situație nu poate fi ignorată. Ofițerii noștri vorbesc cu toată lumea despre tot ce știu. Iar coloniștii știu totul despre mișcările lui Gage. Cum îți explici altfel? Gîndește-te că Gage ascultă tot timpul de coloniști, nu de ofițerii lui. Cîți dintre ei simpatizează în secret cu radicalii, dînd informații compatrioților lor, orienîndu-l pe Gage într-o direcție greșită.

– Este chiar atît de serios? întrebă Lettice privindu-l cu inocență și maiorul deveni și mai elocvent, spunînd tot timpul că de multe ori soldații lor au fost trimiși la niște adrese unde se presupunea că se întâlneau liderii lor, pentru ca odată sosiți să nu mai găsească pe nimeni. Și cu alte ocazii, oamenii lui Gage ajunseseră prea tîrziu la depozitele de muniții.

– Înseamnă că au fost anunțați! exclamă el.

Evelyn ridică din umeri și spuse:

– Cred că-i supraestimați pe acești spioni, Martin. Știi că, de fapt, Gage este cam idiot de multe ori și-l mai bănuiesc și că simpatizează cu coloniștii din cauza nevestei. Informatorii lui sînt de factură proastă și-i dau informații greșite tot timpul. Nu este de mirare că nu-i prea reușește nimic din ce întreprinde. Cred că n-a încercat cu adevărat să-i potolească pe rebeli.

Lettice le zîmbi amîndurora și încercă să oprească disputa dintre ei, dar chiar și atunci cînd vorbea și rîdea, creierul îi lucra febril. Spioni! De ce nu se gîndise la asta mai înainte? Ea era mai aproape de toate secretele, mai mult decît oricine altcineva: ei o considerau de-a lor și vorbeau față de ea lucruri pe care nu le-ar fi spus față de altcineva, chiar dacă acesta ar fi fost un Tory și deci, loial lor. Ea era confidenta lor; auzea multe conversații, fiindcă ei aveau impresia că nu sînt înțelese de nimeni. Din acest punct de vedere nu era o altă persoană în tot Boston-ul mai indicată pentru a spiona decît ea.

Astfel ar putea să-l ajute pe Charles și cauza lui și să se întoarcă la Philip, să-și facă datoria. Și ar fi fost oricum mai puțin plictisitoare viața ei, pentru că nu avea nimic de făcut toată ziua, decît să se îmbrace pentru partidele de cărți de seara. Și dacă ar fi fost prinsă, ar fi ieșit un scandal de zile mari și ar fi fost implicat și Philip. Fără îndoială că ar fi trebuit să părăsească Boston-ul. Iar eventuala cădere în dizgrație a lui Philip i-ar aduce mai multă bucurie decît tristețe; de ei nu-i păsa deloc. Siguranța și reputația ei nu mai contau; n-o mai putea răni nimic mai mult decît fusese rănită.

Ar fi fost pasionant și în același timp și-ar fi adus mica ei contribuție la libertatea pe care ajunsese s-o îndrăgească atât.

Cu ochii strălucind de bucuria viitoare ei utilități, Lettice trecu mai departe la un alt grup care făcea conversație. A doua zi se va strecura din casă și va merge să-l vadă pe... pe cine? În nici un caz pe Charles. Nu putea îndura o întâlnire cu Charles; n-ar fi putut să suporte deziluzia din ochii lui și nici propria ei durere că se află atât de aproape de el și totuși atât de departe. Va trebui să se adreseze altcuiva. Doctorului Adams? Samuel Adams? Nu, ei erau prea suspectați de englezi și fără îndoială că și ea ar fi fost prinsă imediat dacă ar avea legături cu ei. Trebuia să fie cineva mai puțin cunoscut. Desigur, Jonathan Baker. El este cel mai nimerit. El este loial cauzei, dar numele lui nu era atât de cunoscut de către ofițerii englezi. Și în plus ea îl cunoștea destul de bine. Putea să-l convingă de acțiunile ei, era sigură de asta. Deci, a doua zi se va duce acasă la el să discute.

Cînd menajera îl anunță pe Jonathan că are un musafir, o englezoaică vopsită, el se uită cam neîncrezător.

– Cum? întrebă ea. Nu știu nici o englezoaică.

Se auzi o voce care i se păru cunoscută și în acel moment Lettice își făcu apariția, trecînd de femeia care

o privea mirată.

– Jonathan, sînt eu. Cum de m-ai uitat?

Menajera se uită ciudat atît la Jonathan cît și la Lettice și ieși cu demnitate din cameră, lăsîndu-l pe bietul om într-o stare de confuzie totală. Nu se putea! Și totuși recunoscuse acea perfecțiune a formelor chiar așa deghizată cum era, cu pudra de pe păr și fața prea machiată, era totuși Lettice.

– Doamnă Holmes! exclamă el, șocat.

Lettice rîse din nou și închise cu grijă ușa după ea.

– Da, eu sînt, deși trebuie să știi că sînt lady Lettice Kenton, nu Holmes.

– Nu mai înțeleg. De ce... se întrerupse el.

Molly fusese adînc rănită și contrariată de dispariția neașteptată a acestei femei, dar nu știa prea multe despre adevăratul motiv al plecării ei, iar Charles refuzase să vorbească despre acest subiect. Așa încît Baker rămăsese total nelămurit; ar fi vrut să-i pună lui Lettice întrebări, pentru a-și satisface curiozitatea, dar prietenia față de Charles îl opri s-o facă. El nu vru să-i dea măcar șansa de a discuta despre scuzele pe care le-ar putea aduce celor care au iubit-o și pe care i-a rănit.

– Ce vreți de la mine? întrebă el rece.

Lettice oftă. Era mai dificil decît își închipuise ea; în mod sigur Jonathan o ura pentru răul pe care i-l făcuse lui Charles. Își luă inima în dinți și spuse:

– Nu vreau nimic. Am venit să vă ofer ceva.

– Ce mi-ați putea oferi dumneavoastră care să mă

tenteze?

– Ajutor. Aș putea fi spioană în tabăra englezilor. Pe buzele lui începuse să se contureze un zîmbet de neîncredere, dar ea îl întrerupse repede;

– Îmi dau seama că îți displac și că nu ai încredere în mine, domnule Baker. Nu știu ce ți-au spus Charles sau Molly despre mine, dar în mod clar mă consideri vinovată. Lettice ridică din umeri, și cu un ton cinic continuă: Lăsînd toate acesta la o parte, ai putea refuza o asemenea ofertă numai pentru că vine de la o persoană care-ți displace?

– Nu se pune problema asta, doamnă, lady Kenton. Molly și Charles nu mi-au spus prea mult, dar din ceea ce știu este clar că ne-ai mințit și ne-ai înșelat așteptările. Cum aș putea avea încredere în dumneata?

Lettice îl fixă cu ochii ei mari.

– Nu este ceva ce te interesează direct, dar îți voi spune ce a fost între Charles și mine și după aceea o să apreciezi dacă sînt vinovată sau nu, și de fapt toate acestea nu impietează asupra onestității mele în problemele politice. Repede, ea îi înfățișă detaliile vieții ei pînă în momentul în care l-a cunoscut pe Charles; presupusa crimă, ajutorul dat de Charles, fuga lor pe vapor, dragostea lor și apoi, reîntoarcerea lui Philip.

Cînd se termină povestirea, Baker păru șocat, neștiind ce să creadă.

– Dacă totul este adevărat, cum pot avea eu încredere într-o femeie care a încercat să-și omoare

soțul, sau care conlucrează cu el pentru a-i înșela pe alții la cărți și care minte mereu pentru a-și atinge scopul?

Din nou, Lettice ridică din umeri.

– La întrebarea asta nu pot răspunde. Pot doar să jur că am o mare afecțiune pentru domnul Murdock, n-aș face nimic, niciodată, care să-i pună viața în primejdie. Nu sînt o virtuoaasă, dar ca spioană cred că m-aș descurca destul de bine. În mod sigur, dumneavoastră trebuie să vedeți avantajele pe care le oferă poziția mea. Ceea ce soțul meu mă obligă să fac îmi deschide posibilitatea de a afla multe secrete militare.

Baker oftă. Cînd se uitase la ochii ei mari și cînd îi ascultase toată istorisirea, lui Baker îi fu milă de ea și ar fi vrut foarte mult s-o poată crede. Ea ar putea fi o bună spioană; bărbații care se învîrtesc în jurul ei i-ar spune totul. Dar el știa și că orice persoană care poate fi un spion bun are și unele caracteristici care să o ajute în acest scop: de exemplu o persoană onestă s-ar deconspira imediat. Această profesie, prin natura ei, cerea un caracter mai dubios. Era clar că el n-o putea respinge numai pentru acest lucru.

Lettice înțelese lupta care se dădea în acest om, dar se lăsă pe spătarul scaunului, așteptînd decizia lui, fără a-l mai influența în vreun fel. Va trebui ca el s-o accepte în totalitate, altfel nu va crede niciodată în ea și îi va îngreuna munca.

– Bine, spuse el. Aduceți-mi rapoartele și le voi asculta. Mai mult, nu pot promite nimic.

Lettice ridică din umeri.

– Mai departe nu mă privește. Ceea ce faceți cu informațiile de la mine nu mă interesează.

– De fiecare dată cînd aveți informații pentru mine veniți pe această ușă. Duce la biroul meu și pot să vă deschid fără ca menajera să vă vadă de fiecare dată. Cu cît știe mai puțină lume despre vizitele dumneavoastră cu atît mai bine.

– De acord. Voi păstra secretul asupra vizitei și atunci cînd plec de acasă de la mine.

Se despărțiră în alte condiții și încă nesiguri unul pe celălalt. Lettice părăsi casa repede și se îndreptă spre noua ei locuință, dar pașii ar fi vrut s-o poarte spre casa lui Charles. Și întrucît mai avea timp destul, se plimbă încet pe străzile din vecinătatea casei lui Charles în speranța că-l va putea vedea. Știa că va fi dureros să-l vadă, dar tînjea după el și nu se putu împotrivi. Nu putea pleca din zonă fără măcar să-i vadă casa.

Din nefericire nu-l zări deși pierdu ceva vreme pîndind casa. Cînd vru să se întoarcă și să plece, ușa se deschise și apăru un bărbat. Lui Lettice i se opri respirația: era chiar el. Trecuse atîta vreme și absența lui se transformase într-o durere dezolantă. Ar fi vrut să alerge spre el, să i se arunce în brațe, să-i implore iertarea, cerîndu-i s-o ia de la Philip și să-și lase viața în mîinile lui.

Oftă și se forță să se întoarcă. Nu avea voie să-l distrugă pe Charles. Indiferent ce altceva ar fi făcut cu viața ei, nu avea voie să-l ruineze pe acest bărbat și acea dragoste care înflorise între ei pentru o perioadă

atît de scurtă.

În seara următoare, Lettice ascultă foarte atentă conversațiile ofițerilor și se concentrează pentru a nu-i scăpa nimic. Majoritatea discuțiilor erau inutile, dar din cînd în cînd se mai strecura și cîte ceva ce suscita interesul. În timp ce discuta cu doi bărbați, încercînd să întrețină atmosfera, auzi o conversație interesantă și căută să se concetreze asupra ei.

– Am impresia că Gage acționează ca un laș, strîngînd toți soldații, indiferent de pregătirea pe care o au.

– Adevărul este că noi sîntem puțini în comparație cu numărul lor, îi răspunse tovarășul lui.

– Dușmanii noștri! rîse celălalt disprețuitor. O adunătură de lași, asta sînt. Pentru revoltele lor ar fi de ajuns jumătate din oamenii pe care îi are Gage aici. Dar el continuă să adune toți soldații disponibili din toate coloniile și încă mai cere și de acasă.

– Nu asta cere el de acasă. Cere indicații. Cum să-i trateze pe oamenii ăștia? Sînt dușmani? Compatrioți? Proscriși? Gage nu știe ce să facă, să-i ajute sau să-i atace. Miniștrii nu-l ajută deloc.

Lettice înmagazinează toate acestea, precum și o altă informație, primită de la un ofițer tînăr pe care îl întrebuse dacă va reveni și în seara următoare la jocul de cărți. Acesta îi spusese:

– Nu cred că voi putea veni, doamnă. Mîine plecăm să capturăm un depozit de muniții al coloniștilor.

– O, replică Lettice, încercînd să pară dezinteresată deși era toată numai urechi. E chiar așa de departe?

– Da, doamnă. În Medford.

– Ai dreptate, e cam departe. Îmi vei lipsi teribil.

Asta fu tot ce putu să obțină, rîzînd și jucîndu-și rolul pînă la plecarea soldaților, care îi lăsară în urmă numai pe cei împătimiți. Apoi, se strecură sus și se așeză pe pat așteptînd cu nerăbdare să vină camerista s-o dezbrace, să-i demachieze fața și să-i pieptene părul. Becky o îmbracă în cămașă de noapte și ieși din cameră, iar Lettice așteptă pînă cînd fata se culcă. Cînd consideră că a trecut timpul necesar, Lettice se îmbracă pe întuneric, cu o rochie simplă. Își puse deasupra o manta de lînă și-și așeză gluga pe cap. Se strecură în vîrfurile picioarelor pe scările din spate, pe la intrarea servitorilor. Își strînse și mai mult pelerina în jurul ei și se grăbi spre casa lui Jonathan.

– Ei, unde te grăbești așa? se auzi o voce din liniștea nopții și Lettice îngheță. Se întoarse încet și văzu un soldat în uniformă roșie îndreptîndu-se spre ea. I se uscă gura de teamă că putea fi descoperită de la prima încercare.

– Unde te strecorei așa pe străzi, la ora asta? Omul veni mai aproape și-i dădu jos gluga de pe cap. Cînd o văzu, se lumineă la față. Da' știi că ești frumoasă? Ia spune-mi tu ce caută o fată așa ca tine noaptea pe stradă?

Mușcîndu-și buzele de nervi, Lettice începu să bîlbâie:

– Îmi pare rău, domnule, da' n-am făcut nimic rău. Își lăsă ochii în jos, încercînd să pară o servitoare naivă.

– Și ce era nimic răul ăsta despre care spuneai?

continuă el.

Lettice se uită speriată la el și-i spuse:

– N-o să mă spuneți la doamna, nu-i așa?

– Nu. Pe buzele lui se putea citi un zîmbet ușor.

– Mă duceam acasă, la stăpîna, unde trebuie să dorm. Ea e cam fricoasă, domnule și m-ar mînca de vie dacă ar ști unde am fost. Făcu o pazuă de parcă s-ar fi simțit rușinată, apoi continuă: Am fost cu Johnny al meu. Vă jur, domnule. El mă iubește; mă iubește cu adevărat și o să mă ia de nevastă imediat ce face rost de bani ca să cumpere un magazin. Dar, doamna Fletcher nu mă crede. Ea nu ne lasă pe noi, cameristele, să ne vedem cu băieții. Dacă ar ști că mă întîlnesc cu Johnny, m-ar lua de păr și m-ar da afară din casă. Vă rog, domnule, promiteți-mi că n-o să-i spuneți. Am nevoie de slujba asta; e așa de grea viața.

Ofițerul rîse indulgent.

– Ei, o mică poveste de dragoste, nu-i așa? Bine, îți promit că n-o să te spun doamnei Fletcher. Dar fi atentă cum umbli pe stradă, da? O fată nu ar trebui să meargă singură, la ora asta.

– Da, domnule, mulțumesc. Lettice îi făcu o mică plecăciune. Trăgîndu-și gluga pe cap o șterse cît putu de repede, înainte ca omul să se poată gîndi că o servitoare nu putea avea asemenea obiecte de îmbrăcăminte.

Ajunse la casa lui Baker fără alte incidente și bătu ușor la ușa din spate. După bătăi repetate, apără Jonathan, pe jumătate adormit. Căscă și o invită înăuntru. Cînd auzi despre ce e vorba, îi dispăru somnul ca prin

farmec, luă o bucată de hîrtie și începu să noteze tot ce spunea ea.

– Mulțumesc, doamnă – adică milady, spuse Jonathan. Voi transmite informațiile imediat. Pe buzele lui Lettice apăru un zîmbet slab. Putea citi în ochii lui Jonathan că el credea numai pe jumătate spusele ei. Nu se așteptase ca ea să șî aducă informații, nu știa dacă sînt adevărate sau este doar un complot de-al englezilor.

– La revedere, domnule Baker, zise ea și se ridică să plece. Ne vom mai vedea cînd voi avea alte informații.

17

Primăvara venise și Lettice își continua spionajul, deși rareori se întâmpla să obțină informații atît de importante ca acelea din prima seară. În fiecare seară trebuia să asiste la conversații plictisitoare.

Într-o seară, pe cînd stătea făcîndu-și vînt cu evantaiul, plictisită, cu gîndurile foarte departe de conversația la care lua parte, apărură cea mai interesantă informație pe care fu cît pe ce s-o rateze. De fapt, Lettice prinse numai ultimele cuvinte ale unui locotenent tînăr care spunea:

– Și o să-i lăm pe neisprăviții ăștia prin surprindere!

– Îmi pare rău, spuse ea, zîmbindu-i tînărului, cu zîmbetul ei irezistibil, cred că am pierdut ceea ce era mai interesant din ce spuneai. Nu știu unde îmi tot umblă gîndurile.

Tînărul roși și reveni:

– Nu spuneam nimic prea important, doamnă. Sporovăiam despre coloniștii ăștia.

– Cred că veți rămîne cu o părere foarte proastă despre mine, zise ea scuzîndu-se. Vă rog să repetați, sînt toată numai urechi.

George Hunter care era prin preajmă prinse ideea din zbor și continuă ceea ce spusese celălalt:

– Spunea că generalul a fost informat că există cantități mari de muniții în Lexington și Concord și intenționează să le captureze.

– O, zise Lettice, ce palpitant! Cînd o va face?

– Cred că mîine seară.

Lettice simți cum începe să-i bată inima. Mîine seară? Avea puțin timp pentru a-i transmite informațiile lui Baker. El trebuia să afle numaidecît pentru a trimite vorbă la Lexington. Avea o singură soluție: să scape cumva în timpul acestei adunări și să fugă la Beker. Scuzîndu-se, Lettice se duse la soțul ei și-l întrerupse pentru un moment. La început fu iritat, dar cînd îi văzu paloarea de pe chip o întrebă:

– Ce este, Lettice? Ești bolnavă? Ești foarte palidă. Lettice fu fericită să se poată scuza.

– Da, mă simt foarte rău, am amețeli. Vreau să mă duc sus să stau întinsă. Te rog, aș vrea să plec.

– Bine, du-te. Îi făcu un semn scurt cu mîna. Cu siguranță nu avea chef să mai audă și alte detalii despre boala ei.

Încercînd să pară sfîrșită, Lettice urcă scările, apoi, înșfăcă un șal și se strecură pe scara din spate și pe ușa de serviciu. Aproape fugind se îndreptă spre casa lui Jonathan și ajunse la ușa din spate. Bătăile ei

delicate nu atraseră nici un răspuns și începu să bată mai tare. În disperare, înconjură casa și ajunse la intrarea din față și bătut pînă servitoarea îi deschise. Ea se uită cam ciudat la Lettice și o întrebă cam acru:

– Ce căutați aici? Este miezul nopții cînd oamenii cumsecade dorm.

– Trebuie să-l văd pe domnul Baker. Este extrem de important, altfel n-aș veni aici la ora asta. Trebuie să-l văd. Te rog, spune-i că sînt aici.

– I-aș spune, dar nu pot, zise femeia cu satisfacție. Nu este aici.

– Unde este? întrebă Lettice cu vocea ridicată.

– E plecat din oraș. Fratele lui din Salem este bolnav și a plecat la el. Lettice simți că-și pierde mințile. Ce putea face acum? Trebuia să transmită cuiva informația. Doctorului Warren? Nu știa adresa lui și-l întîlnise o dată sau de două ori. Oare și-ar aminti de ea? Și ar crede ce-i spune?

Disperată umblă pe străzi pînă cînd suspinele o făcură să izbucnească în plîns. Avea o singură soluție, dar totul din ființa ei se revolta împotriva acestei ultime speranțe. Va recurge la Charles. El o cunoștea și o va crede; poate că Baker îi spusese deja despre eforturile ei de a spiona. Dar gîndul că va trebui să-l vadă din nou, să-i vorbească, să se uite în ochii lui de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, asta era greu de făcut.

Dar nu avea altă posibilitate. Avea de ales între a da ochii cu Charles și a-i lăsa pe soldații britanici să pună mîna pe depozitele de muniții ale coloniștilor,

care erau atît de valoroase. Îşi îndreptă paşii spre casa lui Charles.

Casa Murdock era în întuneric, dar cînd se apropie mai bine văzu că era o undă de lumină în biroul lui Charles. Se strădui să ajungă la fereastră. Printr-o mică despărţitură a draperiilor îl văzu pe Charles care stătea la birou şi îşi ţinea capul în mîini. Un zîmbet tandru îi traversă chipul pentru un moment; el adormise la birou, cu capul în mîini. Încet bătu în fereastră şi el îşi înălţă capul. Se uită în cameră şi ea bătu din nou. De astă dată, el veni la fereastră şi trase draperiile, iar ea se trezi faţă în faţă cu bărbatul pe care îl iubea şi pe care îl abandonase.

Pentru un moment, Charles rămase privind-o, crezînd că visează, dar apariţia nu pleca; ba voia să intre şi Charles îşi dădu seama că este chiar Lettice.

De la plecarea ei trăise într-un deşert de singurătate şi disperare, cu singurul vis de iubire spulberat. Privind-o acum, el ştia că Lettice nu-i plecase deloc din inimă. Naiba să-l ia pe soţul ei că se întorsese. Naiba s-o ia şi pe ea că se dusesese iar la el. Era cuprins de emoţii contradictorii. O ura, o iubea, îi era teamă pentru ea, se temea să dea ochii cu ea, dar nu putea suporta s-o respingă.

Lăsă draperia la loc şi se duse să deschidă uşa din faţă. În tăcere, ea se strecură înăuntru şi-l urmă în birou. După ce închise uşa, Charles se întoarse întrebător spre ea, cu o figură rece şi distantă, deşi inima îi bătea să i spargă pieptul, iar mîinile tînjeau după atingerea ei.

Lettice roși, nesigură, sub privirile lui reci. Ea ar fi vrut să-i strige să n-o mai privească așa. Cu toată seriozitatea de care era capabilă îi spuse:

– Am fost forțată de împrejurări să vin aici. Domnul Baker nu era acasă și a trebuit să-i aduc niște vești urgente. Charles nu spunea nimic și ea continuă cu nervozitate. Nu ți-a spus că-l ajutam și că spionam pentru voi, aducându-i rapoartele?

– Nu, răspunse Charles, surprins de vorbele ei. El se aștepta la cu totul altceva de la Lettice.

– Ei, bine, am făcut-o. Întrucât a trebuit să mă întorc la Philip ca să-i pot atrage ofițerii la masa de joc, am avut multe ocazii să aflu ce se întâmplă. În seara asta am auzit ceva foarte important și urgent, m-am prefăcut bolnavă și am plecat spre Jonathan cu știrile. Vorbele ei se terminară aproape sfîșietor. Lettice putea citi neîncredere în ochii lui și, la un moment dat, se temu că el n-o va crede, că toate eforturile ei se vor irosi.

– Îți jur, Charles, îți imaginezi că m-am întors de bunăvoie la acea creatură? șopti Lettice. Crezi că-mi pasă de el sau de trecutul meu? Nimic din toate astea! Singurul lucru în care cred este libertatea! Tot ce mi-a mai rămas de făcut este să ajut cauza voastră. Nu te mint; îi spionez pe ai mei. Ei nu înseamnă nimic pentru mine. Tu și poporul tău și orașul acesta – voi sînteți totul pentru mine.

Îi apărură lacrimi în ochi și acesta fu momentul cel mai dificil, în care cu greu Charles se abținu să n-o ia în brațe.

– Bine, spuse el, te cred. Ce vești atât de urgente aduci?

– Gage se va duce mâine noapte să captureze munițiile de la Lexington și Concord.

– Cum? Dar el n-a făcut niciodată un asemenea act. Asta înseamnă că ne declară război. Cu un oftat, își trecu mâna peste frunte, tăcînd un minut pentru a înțelege mesajul. În cele din urmă îi zîmbi și-i spuse:

– Îți mulțumesc, Lettice. Ai dreptate: era de o importanță vitală. Trebuie să afle chiar acum doctorul Warren și Revere. Vor traversa Canalul cu vapoarele sau cum?

– Nu știu.

– Nu mai contează. Vom pune oameni care să spioneze și să ne spună. Mulțumesc, Lettice. Le voi transmite chiar acum știrea și-i voi alarma pe cei din Lexington și Concord.

O clipă se priviră unul la celălalt, Lettice știind că trebuia să se grăbească spre casă înainte ca Philip să-i descopere absența, iar Charles să-i atenționeze pe Warren și pe Revere. Se priviră cu dragoste. Dragostea lor era pierdută, își spuneau ei și totuși în acea secundă în care timpul rămăsese suspendat, nici unul nu putu să nege că se doreau atât de mult. Charles făcu un pas înainte, iar Lettice i se aruncă în brațe. Se îmbrățișară cu disperare, flacăra dorinței arzîndu-i ca o torță. Cu un sărut se regăsiră, iar Charles îi murmură disperat:

– Dragostea mea, dragostea mea! O, Doamne, cît te iubesc Lettice. Te rog, te rog, stai cu mine.

Lettice îi întoarse sărutările cu aceeași pasiune, lipindu-și trupul de al lui.

– Da, da, îi spuse ea, cu o voce blîndă și tremurată. Hai să facem dragoste. Te iubesc, Charles, te iubesc.

Mîinile lui o căutau cu disperare, mîngîindu-i tot corpul, oprindu-se asupra sînilor. O ardeau ca o flacără sărutările lui. Se lăsară ușor pe podeaua biroului lui Charles, sfîșindu-și hainele care îi stînjeneau și într-o reunire de dorință, Charles o mai posedă o dată. O iubi cu toată ardoarea, frustrarea și dorința pe care le înăbușise de la plecarea ei, iar ea îi răspunse cu disperera de a-l fi pierdut. Această reunire în pasiune fu o încununare a dragostei lor care părea acum mai disperată ca oricînd.

Rămaseră zăcînd pe podea, neputînd să se despartă, apoi, cu regret, Lettice începu să se îmbrace. Simțea că i se sfîșie sufletul dar trebuia să-l părăsească din nou. Știa că dacă nu-l părăsea în acel moment, n-ar mai fi putut-o face niciodată.

Charles o urmări îmbrăcîndu-se și își închise ochii deznădăjduit. Ea pleca. Dumnezeu, cum putea oare? Încercă să se resemneze; începu să se îmbrace și el spunîndu-și că este foarte important să se ducă la Revere cu mesajul și în acest fel ar fi părut ca și cum între ei nu s-ar fi întîmplat nimic. Dacă așa voia ea...

Dar nu putu să se mai rețină în final și-i spuse:

-- Lettice, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă părăsi din nou! Mă întreb dacă el poate să-ți ofere această împlinire? Poți face cu el ceea ce ai făcut acum cu mine, chiar dacă îți oferă toate bijuteriile și cele mai scumpe

toaletă din lume?

Ea se întoarse spre el furioasă.

– Crezi că pentru asta am plecat? Crezi că m-am întors la Philip pentru că-mi părea rău după viața pe care am dus-o? Cum poți să spui că mă iubești și să afirmi asemenea lucruri?

– Nu știu ce să cred, strigă el. De cînd ai plecat nu mai știu nici cum mă cheamă și nici ce fac. Nu mai suport viața fără tine, Lettice. Te implor, nu te mai întoarce la el.

– El este soțul meu și trebuie s-o fac. Are drepturi legale asupra mea, îi răspunse ea tăios.

– Nu are nici un drept asupra ta, spuse Charles, cu o mină sumbră. N-a făcut nimic altceva decît să te umilească tot timpul. Nici Dumnezeu nu te poate forța să rămii cu el, numai pentru că ai fost la preot.

– Nu Dumnezeu mă forțează. Legăturile mele de căsătorie mă forțează. De altfel știi că nu sînt o persoană prea morală. Dacă aș fi putut să-ți ascund faptul că el a venit în această zonă, ne-am fi căsătorit împotriva tuturor legilor și religiilor.

– Atunci, de ce te mai întorci la el? Stai cu mine, Lettice.

– Vrei să te distrug cu bună știință? Nu pot. Philip m-a amenințat că dacă nu mă întorc la el ca să contribuie la schemele lui murdare de atragere a ofițerilor la jocul de cărți, va spune la tot Boston-ul că noi doi am încercat să-l omorîm, că sîntem amănți și că m-am furat de la el.

– Ce nelegiut! Aș vrea să-l omor! Dacă mi-ar apărea

în față în acest moment, l-aș tăia. O, Lettice, dragostea mea. Îmi pare rău. El întinsese mîna spre ea și-o luă în brațe, strîngînd-o la piept. Nu-mi pasă. Te vreau numai pe tine.

Lettice se uită la el, cu lacrimile strălucindu-i în ochii verzi.

– Tu nu vezi, Charles? Nu înțelegi ce urmări ar putea avea totul? Nu va fi numai reputația ta în joc. Gage s-ar folosi de asta pentru a te aresta și a te trimite în Anglia pentru proces. Ar fi o ocazie unică pentru el.

– Atunci vom trăi aici, sau vom fugi. Vom fugi în coloniile din sud, lăsînd totul în urma noastră.

Lettice ar fi vrut să poată striga din toată inima că acceptă oferta lui. O, asta însemna să fugă cu el și să trăiască împreună de acum înainte. Să se trezească în fiecare dimineață alături de el. Dar se luptă să se îndepărteze de el.

– Nu, Charles, nu te pot lăsa să faci asta de dragul meu. Te iubesc. Nu-mi doresc nimic mai mult pe lumea asta decît să fiu cu tine. Dar sînt căsătorită. Tot restul vieții ar însemna un adulter; ar trebui să renunți la viața ta, la șansa ta, la studiile și la principiile tale, la tot ce ți-a fost mai drag. Va trebui să-ți sacrifici sufletul pentru mine, să trăiești într-un fel pe care tu îl consideri greșit și vei ajunge într-o zi să regreti. Nu pot să-ți fac asta. Îi mai zîmbi odată. Nu pot să-ți fac acest rău, Charles, nu te pot lăsa să distrugi ceea ce este bun în tine. Mai bine mor.

Ochii lui Charles se umplură de lacrimi și de dragostea pe care o simțea pentru această femeie. Ea păși

afară din casa și din viața lui.

Lettice petrecu următoarele două zile într-o permanentă așteptare, cu gândurile la încercarea lui Gage de a captura munițiile. Știa că s-ar ivi suspiciuni dacă ea ar manifesta interes pentru acțiunea soldaților mărșăluind spre Lexington. Așa că așteptă să primească informații de la soldații care discutau deschis această problemă. Ea nu putea pune întrebări direct, ci trebuia să aștepte pînă cînd unul dintre ofițeri ar fi adus subiectul în discuție.

Din fericire, această acțiune era un subiect la ordinea zilei.

– Opt sute de oameni s-au deplasat la Lexington, spuse Leon Dalworth. Și cînd am ajuns acolo am găsit o mulțime de coloniști înșirați pe toată zona de interes. Desigur, am fost șocați. Era un act de revoltă împotriva Coroanei! Yankeii erau puțini la număr, dar sfidători. Îți poți imagina coloniștii luptînd împotriva soldaților regelui. Cineva a strigat „Foc” și noi am început să tragem. Au căzut cîțiva dintre ei.

În acest moment Lettice trebui să lupte cu ea însăși pentru a părea dezinteresată de știre. Se uită ca din întîmplare la Philip care o urmărea cu o privire foarte curioasă pe figură. Pentru moment se simți puțin speriată, dar apoi se liniști pentru că figura lui Philip își recăpătă aerul obișnuit, de indiferență. Lettice și-l scoase din minte pe Philip; trebuia să afle amănunte despre luptă.

– Și ce s-a mai întîmplat, Leon? întrebă ea din nou. Soldații i-au omorît pe toți?

– Nu, pentru că au fugit ca de obicei, îi întrerupse un alt ofițer, exprimînd punctul de vedere britanic asupra curajului coloniștilor.

– Apoi am plecat spre Concord și acolo am întîmpinat din nou rezistență. N-aș fi crezut c-o să apuc ziua cînd englezii se vor împușca între ei. Pe tot drumul de întoarcere de la Concord coloniștii au tras în soldați din diferite locuri: copacii, stînci sau șanțuri. S-au luptat ca indienii, ca sălbaticii!

– Da, s-au luptat ascunzîndu-se după stînci, zîmbi celălalt ofițer.

– Ei, nu cred că ți-ar fi plăcut dacă ți-ai fi pierdut tot regimentul și cred că ai fost doar la un pas de asta. Dacă nu venea Earl Percy cu întăriri nu știu cum ai fi rezolvat.

– Vrei să spui că acești coloniști au cîștigat? Întrebă Lettice cu inocență.

– Nu, sigur că nu. Lady Lettice, cum poți crede așa ceva? Am cîștigat, deși am pierdut o mulțime de oameni.

– Și n-am fi avut atît de multe probleme dacă sălbaticii ăia ar fi luptat deschis, ca niște gentlemen, nu așa, cu lașitate ca de obicei.

– Vreți să spuneți că ei nu luptă conform regulilor? Întrebă Lettice cu ochii măriți. Cu toate astea cred că v-au dat ceva de furcă din moment ce sînt atîția morți.

Leon zîmbi indulgent.

– Lady Lettice sînteți o doamnă încîntătoare, dar vă rog, nu vă pronunțați în probleme militare.

Lettice începu să rîdă și-l privi printre genele ei groase.

– Leon, te rog, nu mai vorbi despre acest subiect. Nu este nimic mai plictisitor decît armatele și bătăliile. Din tot ceea ce înseamnă armată nu-mi plac decît ofițerii. Toată seara reuși să pară calmă, deși ori de cîte ori își amintea de lupte inima începea să-i bată neregulat. Se gîndea că poate unele dintre cunoștințele ei fuseseră uciși de către compatrioții ei. Cel mai mult se îngrijora de faptul că poate Charles fusese unul dintre cei care dăduseră alarma, luptase și poate că era rănit.

Poate că nu era așa. Charles nu era un călăreț prea bun; în mod sigur altcineva fusese trimis în sate. Și dacă, disperat fiind după ultima lor întîlnire, voise să se arunce în pericol? Gîndul acesta o făcu să nu doarmă mult timp și stătu trează, cu inima strînsă de o gheară puternică. Ar fi vrut să fugă spre casa lui Jonathan să afle despre Charles, dar probabil că el nu era acasă.

În următoarele zile trecu cît putu de des prin fața casei Murdock, dar nu văzu pe nici un membru al familiei. Își păstră grijile pentru ea și continuă să le zîmbească bărbaților care se adunau în casa ei, vorbind despre o armată de coloniști care plecaseră spre Cambridge, de la Boston.

Numărul lor îi șocase pe toți englezii; pînă în acel moment ei nu știuseră că opoziția cuprinde atît de mulți coloniști, pe lîngă radicalii consacrați. Faptul că trupele din coloniile vecine, vreo cincisprezece mii de oameni, se adunaseră să apere Massachusset-ul fusese o

surpriză.

– E ca și cum ar fi asediat întreaga armată, strigă George Hunter șocat. Nu putea concepe așa ceva.

– O adunătură de neisprăviți, spuse William Evelyn; la prima mișcare de-a noastră se întorc și fug.

Dar englezii nu avansară. Generalul Gage, cu mai puțin de cinci mii de oameni, pentru că întăririle lui erau alcătuite mai mult din ofițeri decît din soldați, intră în Boston, închise portul și baricadă Canalul. În acest fel, orașul era complet izolat de rest.

În mai, generalul proclamă că, dacă locuitorii Boston-ului renunță la arme, le va permite celor care doresc să părăsească orașul s-o facă în siguranță. Sfătuiți de doctorul Warren, cetățenii acceptară și depozitară mii de arme în sala Faneuil. În patru zile plecară patru mii de bostonieni spre peninsulă. Cu pumnii strînși, Lettice urmări oamenii de pe stradă și speră să poată merge și ea cu ei. Apoi, Gage întrerupse exodul și numărul emigranților se micșoră foarte mult, pentru ca în cele din urmă să interzică plecările. Degeaba îi revoltă această măsură pe bostonieni, erau prizonieri în propriul lor oraș.

Atmosfera din nord era tot mai tensionată cu fiecare zi. La orizont se profila spectrul războiului.

Într-o seară de mai, pe cînd Lettice stătea în fața oglinzii aranjîndu-și coafura pentru seară, se deschise ușa și Philip intră. Lettice se uită la el în oglindă, surprinsă de prezența lui, pentru că trecuse mult timp după episodul Lexington și Concord. Se întoarse cu fața spre el.

– Normal ar fi să bați la ușă, spuse ea rece.

Philip închise ușa și se rezemă de ea, cu o figură pe care nu se putea citi nimic. Se uita cu dezgust la această frumoasă făptură care se numea soția lui. El n-o iubea pe Lettice, dar nu putea să uite că fusese umilit, știind că ea iubește pe altcineva, și mai presus de orice, un dușman.

– Știi, Lettice câteodată mi-ar plăcea teribil să pot să te strâng de gît.

Lettice nici măcar nu clipi la vorbele lui, ci se întoarse calm spre oglindă.

– Pentru așa ceva a trebuit să te deranjezi pînă aici? Îl întrebă ea înmuindu-și peria de fard într-un borcan cu verde smarald.

Philip remarcă faptul că nici măcar nu i-a tremurat mîna cînd i-a spus aceste cuvinte. Lettice era o femeie prea sfidătoare pentru gustul lui; i-ar fi plăcut uneori s-o vadă puțin speriată.

– Și pentru asta, spuse el. Am această dorință de multă vreme.

– Și de ce n-o faci? Întrebă Lettice indiferentă.

– Pentru că mai am încă nevoie de tine, draga mea. Cadavru fiind, nu cred că ai mai atrage atîția bărbați.

– Cred că nu.

El continuă s-o studieze, observînd că-l ignoră cu totul.

– Te-am urmărit în ultima vreme, Lettice.

Mîna ei se strînse și mai tare pe peria de păr, dar nu spuse decît un vag „Oh“?

– Ți-am spus că m-am schimbat, Philip. Nu mai sînt

femeia pe care ai cunoscut-o la Londra.

– Nu la asta mă refeream. Te-ai schimbat și de cînd te-ai mutat în casă. De ce?

– Nu știu dacă este chiar așa, spuse Lettice lăsînd jos peria de gene și acoperind cu grijă borcanul.

– Da. Ești încordată, gata să izbucnești în plîns și nu prea mai știi să întreții lumea. Cu toate astea se petrece ceva ciudat cu tine. Obrajii îți sînt mai colorați, ochii mai luminoși, parcă ești o altă ființă. Ce te face să fii așa?

– Poate faptul că am început să mă deprind din nou cu vechea mea viață, îi sugeră Lettice cu inima bătîndu-i nebunește în piept. O suspecta de actele de spionaj?

– Nu cred că despre asta este vorba. Nu ești mai fericită, ci mai interesată de ceva.

Lettice ridică din umeri.

– Nu poți sta mereu supărată, te mai și adaptezi.

– Te întâlnești cu Murdock? o întrebă el, dezvăluindu-i motivul real al vizitei lui. El este motivul pentru care îți strălucesc ochii? Te strecoți în timpul zilei și te întâlnești cu el?

Lettice se ridică furioasă în picioare și se întoarce spre el cu o privire tăioasă.

– Cum îndrăznești să mă acuzi de așa ceva? Din ochi îi fîșneau flăcări și avea amîndoi pumnii încheștați. Nu trăiesc cu Charles.

– Cît ești de morală, o persiflă Philip.

– Nu, nu sînt morală, dar nu l-aș implica în așa ceva. Este un om prea bun! Charles nu concepe adulterul.

– Da, dar în trecut s-a' descurcat destul de bine în postura asta.

– Știa că ești mort! Îi strigă Lettice. Și eu aș fi vrut să fie așa.

– Ce sentimente tandre de soție!

Lettice inspiră adânc și-și stăpîni furia. Cu o voce tăioasă îi spuse:

– Vreau să sun camerista să-mi aducă rochia. Ar cam trebui să pleci.

– De ce? Ca soț al tău am măcar dreptul să te văd îmbrăcîndu-te.

– Tu nu ai drepturi de soț asupra mea, Philip, îi spuse Lettice scurt. Asta dacă vrei să mai iau parte la jocurile tale de cărți. Dar dacă îți convine să stai aici și să te uiți la mine în loc să mă lași să mă pregătesc, ești invitatul meu. Mie îmi este egal.

Ce scorpie! se gîndi Philip. Cum îndrăznește să-l amenințe așa? Înseamnă că ea urmărea ceva, însă nu își lăsa gîndurile ghicite cu atîta ușurință. Dar el avea răbdare să aștepte pentru că într-o zi trebuia să afle secretele ei. Îi făcu o reverență în bătaie de joc:

– Draga mea soție, dorința ta este lege pentru mine. Apoi, deschise ușa și plecă, la fel de tăcut precum intrase. Lettice rămase să se uite după el cu o furie neputincioasă, apoi sună după cameristă.

La două zile după întâlnirea cu Philip, Lettice avu din nou informații pentru Jonathan, așa că înainte de ivirea zorilor se strecură rapid afară din casă. Era atât de nerăbdătoare să-l vadă pe Jonathan și să întrebe despre Charles, încît nici nu observă că Philip s-a luat după ea.

Soțul ei o urmări pe străzile Boston-ului, pînă la zona în care se afla casa lui Baker. Se uită atent la casa în care intrase Lettice, apoi făcu cale întoarsă. După ce Lettice îi dădu lui Jonathan toate informațiile, întrebă îngrijorată:

– Jonathan, te rog, spune-mi despre Charles. S-a dus la Lexington? E bine?

– Da, e bine. Nu s-a dus la Lexington, știi că el nu prea călărește bine. Apoi, Jonathan îi zîmbi recunoscător: Îți mulțumesc pentru ceea ce ne-ai comunicat. Trebuie să-ți mărturisesc că la început am avut îndoieli în ceea ce te privește, dar acum ne-ai dovedit loialitatea ta. Lettice ridică din umeri. N-o prea interesa părerea lui. Gîndurile ei erau numai la Murdock.

– Ei au plecat? Familia Murdock.

– Da, au plecat cînd Gage a deschis Canalul. Charles s-a înrolat, iar ceilalți au plecat la ferma unei rude. El făcu o pauză apoi se înroși. Înainte de plecare eu și Molly ne-am logodit.

Lettice zîmbi.

– Mă bucur pentru voi. Dar Marian ce-a spus?

El chicoti ușor.

– N-a fost prea încîntată, dar Charles a fost de

acord, iar el este capul familiei. Cred că toate luptele astea au adus-o pe doamna Murdock într-o stare nu prea bună. Se lamentează mereu.

– Bine, mă bucur că tu și cu Molly vă veți căsători. Știu că ea te adoră. Auzind-o, Baker se îmbujoră și mai tare

– Ea este prea tinărară pentru căsătorie acum. Nu are nici șaptesprezece ani, dar am vrut ca înainte de plecare lucrurile să fie clare între noi. Nu știu ce ne așteaptă, dar mi-e teamă că va fi război și va dura cîțiva ani. Pînă cînd se va termina și mă voi întoarce și eu, ea va avea vîrsta cuvenită.

– De ce n-ai plecat acum, Jonathan?

El oftă.

– Aș fi vrut să plec, dar cred că sînt mai necesar aici. Englezii nu mă suspectează, nu sînt un nume. Deci pot obține informații mai ușor decît cineva care este suspect. Au mai rămas și alții ca să spioneze pentru că se consideră mai folositori așa. James Lovell, de exemplu, ar fi vrut să lupte dar nu poate pentru că e bolnav și fiind fiul unui loialist are prilejul de a obține informații. Așa că a rămas. Și eu voi rămîne pînă cînd mă vor suspecta și atunci voi fugi.

Lettice îi zîmbi ușor. Charles plecase; nu avea să-l mai vadă vreodată. Dacă începea războiul, putea fi ucis, fără măcar ca ea să știe. Probabil că ea și Philip vor pleca și nu-l va mai vedea niciodată pe Charles. Simțea că o doare inima la acest gînd și că o parte din ea plecase, dispăruse cu Charles.

Luna mai trecu fără evenimente, doar spre sfârșit fu punctată de bătălia de la Noddle Island. Lettice primi detalii privind lupta de la un ofițer care făcea haz de necazurile compatrioților lui.

– Știți că amiralul Graves își păstrează animalele cu care își hrănește trupele pe insula Hog, începutu maiorul Rodgers, ștezându-și mustața de care era atât de mîndru. Se pare că acești coloniști au considerat că e bine să dea o raită și să fure vitele de sub nasul lui Graves. Cînd a auzit amiralul ce s-a întîmplat, a trimis o brigantină să-i păzească proprietatea. Dar membrii acesteia erau mai puțini la număr decît americanii și n-au putut face nimic, decît să urmărească pierderea sutelor de cai, vaci și oi.

– O, nu, spuse Lettice, pufnind în rîs.

- Ba, chiar mai mult, continuă Rodgers. Proștii ăia
- au intrat pe un canal necunoscut, care i-a dus pe malul ocupat de dușmani. A trebuit să se trimită o barjă care să le remorcheze vasul. Lettice își puse evantaiul în dreptul gurii ca să nu se vadă că se distrează copios.

– Ce s-a mai întîmplat după aceea? Probabil că au reușit să iasă.

– Nu cu vasul lor, spuse ofițerul. Coloniștii au deschis focul asupra lor în timp ce încercau să-și remorcheze ambarcațiunea și fiind noapte operațiunile au devenit din ce în ce mai dificile și au trebuit să-și abandoneze vasul. Coloniștii au ars barja și au avariat atât de tare vasul care plecase după ea, încît a doua zi au trebuit să-l remorcheze și pe acesta.

– E normal, dacă la conducere se află idiotul acela incompetent. La naiba, Rodgers, nu știu cum te poate amuza așa ceva, chiar dacă este vorba despre marină. De fapt, sînt compatrioții noștri și ne-au făcut de rîs. Gravers este un incompetent. Forțele noastre navale ar trebui lăsate în paza lui Dumnezeu. Ar fi mai sigur. La un simplu raid al coloniștilor, el a reușit să ajungă la o asemenea înfrîngere și să piardă două nave.

Lettice se uită în jos pentru a nu se vedea cum îi rîd ochii. Se întreba dacă nu cumva ofițerii au început să aibă vreo îndoială asupra ei. Cînd plecă toată lumea și ea fu liberă să se retragă în cameră se apucă să noteze tot ce s-a spus despre generalul Graves. Fără îndoială că lui Jonathan i-ar fi plăcut să știe că oamenii lui Graves îl socoteau incompetent. Apoi puse bucata de hîrtie împreună cu altele într-un sertar închis și începu să se pregătească de culcare. Comentariile despre amiral erau destul de interesante pentru Baker.

Se chinui să doarmă. Din experiența ei ajunsese la concluzia că era mai bine să se ducă dimineața, cînd mai erau oameni pe stradă și nu atrăgea atenția. Vizitele nocturne le păstra doar pentru știrile foarte importante.

Lettice dormi ușor, așa cum făcea întotdeauna cînd avea mesaje de transmis în zori, și se trezi la primele raze care îi intrară în cameră. Se sculă repede și se îmbracă în hainele ei simple, punîndu-și pelerina cu capișon pentru a-și ascunde părul și fața. Se

strecură apoi pe scările de serviciu și se grăbi spre Jonathan.

După ce plecă, avu la un moment dat sentimentul că o urmărește cineva. Era ridicol, dar nu putea scăpa de această obsesie, nu se putea reține să se uite înapoi peste umăr. Pe la jumătatea drumului apăru un om. Era îmbrăcat ca un muncitor și ea se gândi că probabil se duce la lucru.

N-o părăsi sentimentul că este urmărită, așa că se opri în fața unei vitrine sub pretextul că o interesează mărfurile expuse. Cu colțul ochiului îl văzu pe omul care se opri și el să privească la vitrină. Începu să-i bată inima de frică. Nu putea fi o coincidență. Era urmărită. Își umezi buzele și merse mai departe, forțându-se să rămână calmă. Se gândi în același timp că nu era neapărat necesar să fie urmărită pentru spionaj. Putea fi un simplu om care urmărea o fată, căutînd o ocazie să-i vorbească. Cu toate astea ea nu-și putea permite să-l ducă la casa lui Jonathan; ar fi fost clar că ea spiona. Așa că începu se se plimbe fără țintă, îndreptîndu-se spre centrul comercial, unde era mai aglomerat. Piața începuse să se umple de lume. Comercianții făceau curățenie în fața magazinelor și funcționarii se grăbeau spre serviciu. Continuîndu-și drumul, Lettice se îndreptă spre un magazin de mode unde mai fusese și intră.

Fu recunoscută de proprietara magazinului pe care ea o întrebă dacă magazinul are și vreo ieșire prin spate.

-- Ieșirea dă într-o alee.

– Aș putea ieși?

– Da... spuse femeia uitîndu-se cam ciudat.

– Aș putea ieși pe acolo? Este afară un bărbat care mă urmărește. Cred că vrea să-mi facă avansuri, explică Lettice, roșind brusc.

– Sigur că da, spuse femeia indignată și o conduse prin spatele tejghelei prin camerele ce urmau, pînă ieși în alee. Lettice îi mulțumi și se grăbi pe alee, în stradă. Nu se mai vedea omul care o urmărise, așa că se îndreptă spre casa lui Jonathan. Se oprea mereu și se uita în spate, dar omul nu mai apărui.

Trecură și următoarele zile din mai și începutul lui iunie, în monotonia unui oraș închis și, pentru ca totul să fie și mai rău, se instalează o căldură toridă care îi făcu pe toți mai irascibili. Lettice își blestema rochiile greoaie și nenumăratele jupoane pe care trebuia să le poarte, părul pudrat și celelalte podoabe care o supraîncălzeau.

Într-o dimineață, pe la mijlocul lui iunie, cînd Lettice mai stătea încă în pat după o noapte grea de joc, se auzi un bubuit de tun care venea de undeva, din apropiere. Se sculă imediat, întrebîndu-se ce s-o fi întîmplat. O altă bubuitură zgudui ferestrele. vecinii ieșiseră la ferestre și pe stradă, întrebîndu-se ce s-o fi petrecînd.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă o femeie speriată. Se auzi o voce care predomina.

– Se pare că toată flota a deschis focul. Lettice se retrase de la fereastră și își spuse că trebuia să facă ceva, nu să stea spînzurată pe fereastră și să se mire. Trimise un servitor jos să vadă ce se întâmplă. Apoi, după ce mîncă niște biscuiți cu o ceașcă cu cafea, urcă scările ce duceau pe acoperiș. De acolo avea o vedere perfectă a portului și a peninsulei Charleston care era legată de Boston. Își făcu palma streășină pentru a vedea mai bine. Se observa ceva mai deosebit pe cealaltă peninsulă. Charleston-ul fusese abandonat de către cetățenii lui, străzile erau goale, dar pe undeva, înafara orașului, pe niște dealuri, se vedeau niște ridicături ciudate de pămînt. Ce puteau fi astea, se gîndi ea. Apoi își dădu seama că erau fortificații. Coloniștii întăriseră dealul... Cum se chema oare? Bunker? Nu, Bunker era cel din spate; asta era Breed's Hill.

În acest moment îi deveni foarte clar faptul că războiul era iminent. De aceea trăgeau tunurile. Țintele lor erau foarte scurte, de-abia atingînd fortificațiile. Întreaga clădire se zgudui sub picioarele ei pentru că bateria de pe Coop's Hill se concentra asupra fortului.

În tot orașul, oamenii începură să se urce pe acoperișuri așa cum făcuse și Lettice, căuțînd să vadă ce se petrece pe Beacon Hill sau pe Coop's Hill și pe celelate locuri în care se concentrase lupta. Pe măsură ce se apropia amiaza, căldura creștea tot mai mult și

doamnele se duseră pe la casele lor pentru a-și lua pălăriile și evantaiele. Companii de soldați se formau și mășăluiau spre destinații necunoscute.

Pe la amiază, Lettice obosi de atîta așteptare, fără nici un fel de semn de pe celălalt mal, numai zgomotul sacadat al tunurilor. Coborî și se duse să mănînce. Zgomotul tunurilor se mai liniști și ea își imaginează că s-au rezolvat toate problemele. Se părea că englezii se hotărîseră să nu facă nimic cu fortul, pentru că tunurile lor nu băteau așa departe. Lettice avu intenția să se dezbrace și să încerce să așipească puțin cînd reîncepu canonada mai puternic ca înainte. Se sperie de această revenire și își închipui că situația s-a agravat.

Se sui din nou pe scară și alergă pînă la marginea acoperișului. Văzu o flotă de ambarcațiuni remorcate, pline cu soldați cu tunici roșii, cu soldați care trăgeau puternic la rame. Aceste ambarcațiuni treceau Charles River care diviza cele două peninsule. Pe deasupra lor zburau ghiulelele trase de tunurile de pe vapor, care aveau scopul să-i acopere și Lettice se miră cît de expuși erau soldații la orice foc de la fort. Dar dinspre fort nu trăgea nimeni și prima barcă ajunsese cu bine la țărm. Pasagerii fură debarcați în siguranță.

Lui Lettice i se păru că bărcile au avut nevoie de mult timp pentru a descărca încărcătura. Apoi, soldații mai zăboviră pe plajă mîncînd, pentru ca apoi să se încoloneze și să se pună în mișcare. În tot acest timp Lettice urmărea scena cu pumnii strînși. Urma în mod

sigur o bătălie și Charles putea fi pe partea cealaltă a fortului. I se uscă gura și se auzi rugîndu-se ca totul se se sfîrșească bine. Deodată se văzură flăcări în Charleston și Lettice simți că nu mai are aer. Într-o secundă, întreg orașul se transformă într-o torță vie, într-o scenă de barbarie fără seamăn. Linia roșie se mișcă spre partea din față, unii venind spre fort de la Charleston, restul întinzîndu-se pe partea dreaptă a fortului, mărșăluind aparent în jurul lui. În oraș, soldații se luptau cu greutatea pe care le aveau de transportat, se împiedicau de blocurile de piatră aruncate pe alocuri, erau blocați dezidurile de piatră care despărțeau o proprietate de alta, de iabra care crescuse prea înaltă. Spre centrul orașului, acolo unde se uita Lettice mai mult, se vedea o mișcare continuă de tunici roșii amestecate cu galbenul strălucitor al baionetelor, totul pîrînd o forță uriașă. Soldații începuseră să alerge spre o fortificație de pămînt și bușteni care le stătea cale, de la fort pînă la mare, și reușiseră aproape s-o depășească, moment în care izbucni focul de pe peretele de pămînt.

Lettice își puse mîna la gură pentru a-și înăbuși un strigăt de bucurie cînd văzu rîndurile soldaților cum începeau să se destrame. În mod miraculos, focul izbucni din nou la un interval extrem de scurt și Lettice nu-și putu imagina cînd au avut timp să reîncarce și să tragă. Chiar și cel mai experimentat soldat avea nevoie de un minut pentru a-și reîncărca tunul. La cîteva secunde se produse și cea de a treia lovitură, care dezechilibra total rîndurile armatei britanice. Ce nu știa Lettice și nici

ofițerii englezi era că toată această luptă era condusă de oameni care fuseseră instruiți de ofițeri britanici de elită în timpul războiului cu francezii și cu indienii, fiind împărțiți în trei grupuri, dintre care două erau mereu libere pentru a-și reîncărca tunurile.

După câteva minute, siluetele cu tunici roșii se clătină și apoi o luară la fugă spre plajă. Lettice închise ochi și oftă. Coloniștii îi pusese rădăcină pe englezi. Slavă Domnului! Deodată i se făcu rău. Toate acele pete roșii de pe cîmpul de luptă erau soldații căzuți, răniți sau morți. Nu mai văzuse în viața ei o asemenea scenă.

De trei ori încercaseră soldații britanici să treacă parapetul și de fiecare dată dăduseră greș. Lettice își apucă fusta cu mâinile, lacrimile începură să-i curgă pe față, iar ea îi imploră în gînd să se retragă, să se întoarcă la Boston și să lase poziția în mîinile coloniștilor. Dar atunci veniră trupe noi pe partea Charelston-ului și se masară din nou pentru atac.

De această dată linia din dreapta își schimbă cursul și se adăugă liniei existente deja, la parapet. În sfîrșit reușiră să-l treacă. Fortul nu avea prea multe întăriri în interior și trupele care erau masate spre mare nu avură timp să ajungă să-l salveze. De astă dată coloniștii au fost cei care au rupt rîndurile și au fugit. Era spre seară cînd Lettice coborî scara de pe acoperiș. O durea capul din cauza lipsei de odihnă, din cauza soarelui și a zgomotului; o durea sufletul la gîndul că tunicile roșii au pătruns în fort. Coloniștii au pierdut în cele din urmă. Oare fusese și Charles acolo? Cîți americani muriseră?

Oare Charles era rănit și poate i se scurgeau acum ultimele picături de sânge și cu ele și viața? Lettice se simți tot mai rău și se aruncă pe pat.

Nu putea dormi, stătea doar așa, rememorînd scenele de oroare pe care le văzuse în ziua aceea, accentuate de îngrijorarea față de soarta lui Charles. Era rănit? Era mort? Luase parte la bătălie? Sau ca prin minune mai era încă în Cambridge? Se auzi în acel moment un strigă ciudat pe stradă și Lettice sări iar în picioare să se uite pe fereastră. Era întuneric afară și nu se mai putea vedea mare lucru. Bocetele se auzeau din ce în ce mai pronunțat și Lettice se înfioră.

Camerista intră s-o ajute la îmbrăcat și Lettice se uită la ea, de parcă n-ar fi înțeles ce vorbește.

– Ce? Nu, nu mă îmbrac pentru seară. Dumnezeu! cine ar putea să mai vină să joace cărți într-o seară ca asta? Ce se aude, dragă?

– O, doamnă, îi răspunse fata cu o figură pierdută. Era loialistă, dar în seara asta nu putea fi de acord cu victoria englezilor, cînd concetățenii ei erau morți pe Breed's Hill. Acestea care se aud sînt nevestele soldaților, doamnă. Cei din tabără. Știți, majoritatea sînt irlandezi și au niște obiceiuri mai ciudate cînd le moare cineva.

Lettice se simți cutremurată și-i spuse fetei:

– Se aude de parcă toate sufletele ar fi ajuns în iad.

– Sînt aduși acum soldații răniți de la Charleston. Sînt destul de mulți. De asta aleargă toate femeile spre port, jelindu-i pe cei dragi.

Lettice se gîndi că și ea ar face același lucru dacă l-ar găsi pe Charles mort. Ar fi ca și cînd cineva i-ar rupe inima din piept, dacă l-ar vedea fără viață; își spuse că și ea ar izbucni la fel în hohote de plîns. Vrînd să scape de acest gînd ieși în grabă din cameră și dădu pe scări peste Philip, imaculat ca întotdeauna.

– Pentru Dumnezeu, Lettice! exclamă el, apucînd-o de mîini și încercînd s-o oprească. Ce se întîmplă cu tine? Arăți ca o vrăjitoare cu părul zburlit și cu fața albă ca hîrtia. Ce-ai pățit?

Lettice se uită la el, de parcă nu l-ar fi cunoscut și în cele din urmă îi spuse:

– Nu știi? N-ai văzut? Dumnezeule, Philip ești atît de egoist! Armata a atacat trupele coloniștilor din peninsula Charleston și au omorît mulți oameni. Supușii britanici au ajuns să lupte între ei și să se ucidă. Vocea începuse să-i sune isteric. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Ce să însemne? spuse el, rece. Soldații omoară și sînt omorîți tot timpul; asta le este meseria. De ce ar trebui să mă consum eu?

Lettice se uită la el îngrozită, văzîndu-i figura arogantă, prea plină de importanță, în comparație cu cea a lui Charles Murdock pe care ea îl și vedea rănit sau mort.

– Te urăsc! îi strigă ea. Ești cea mai oribilă dintre toate creaturile de pe pămînt. Aș fi vrut ca Dumnezeu să mă fi ajutat să te omor! Dă-te la o parte din calea mea!

Îl împinse și, spre surprinderea ei, el o lăsă să

treacă. Lettice se năpusti în stradă. Văzu o procesiune macabră de căruțe care aducea morții și răniții. Unii erau fără ochi, alții sîngerau, iar cei mai fericiți dintre ei erau cei cărora le atîrnau mîinile și picioarele, pe care nu le mai putea folosi.

– O, Dumnezeule! strigă Lettice.

Un bărbat îmbrăcat în haine civile care se grăbea spre port se întoarse spre ea, spunîndu-i cu o figură împietrită:

– Nu sta aici degeaba, femeie, adu niște apă și niște pînză. Cred că aş putea să-mi încep treaba chiar aici. Își scoase trusa cu instrumente și începu să le pregătească.

La vorbele lui, Lettice se întoarse spre casă și strigă servitoarele. Se întoarseră imediat în stradă cu găleți de apă și cu cearceafuri pe care le făcură bandaje. Timp de cîteva ore ea munci împreună cu doctorul, încercînd să stăvilească sîngele, să curețe și să panseze răni, să-i ajute pe soldați să se așeze pe pămînt pentru ca doctorul să-i poată îngriji.

– Nebunie! se auzi vocea doctorului. Nebunie curată! Soldații englezi nu au altceva de făcut decît să se omoare unii pe alții? Au peste o mie de morți. Cît despre coloniști, numai Dumnezeu știe cîți or fi murit. În regimentul de grenadieri ai regelui au mai rămas patru oameni, și în cel de-al doilea, opt. A fost măcel, un adevărat măcel.

Lettice munci din răspuțeri toată noaptea și se duse să se odihnească abia în zori. Ajunsă în camera ei își rupse rochia pătată de murdăria străzii și de urmele de

sînge, apoi își spală fața, mîinile, brațele căutînd să se curețe, dar îi persista în nări mirosul dulceag de sînge. Se culcă și dormi toată ziua următoare.

Peste cele două zile care urmărea ea trecu într-o stare de amorțeală totală. Nu se putea gîndi la nimic, în afară de oroarea bătăliei și de soarta bărbatului iubit. Tînjea din tot sufletul să poată alerga la casa lui Baker și să afle cîte ceva despre bătălie și participarea lui Charles. Știa că ar fi o prostie. Jonathan nu avea cum să afle nimic din ce se întîmpla printre americani. Lettice nu mai putea mîncă și nici măcar nu se mai obosi să meargă să asiste la jocurile lui Philip. În pofida celor întîmplate cu camarazii lor, mai erau unii care veneau să joace cărți, dar Lettice refuză să coboare.

Philip dădu buzna în camera ei chiar din prima seară cînd ea n-a coborît la jocul de cărți. Era negru de furie.

– Ce dracu' faci aici, Lettice, în loc să cobori? Îmbracă-te imediat și vino jos.

– De acum înainte nu mai vin la jocurile tale, îi spuse Lettice întorcîndu-se din nou cu fața spre fereastră, prea plină de supărare pentru a-i mai păsa de furia lui Philip.

– La dracu, Lettice, te așteaptă lumea jos. Insist să cobori imediat. Ce ai pățit? Ai înnebunit?

– Nu, îi replică Lettice, deși se pare că în jurul meu toți au făcut-o. Cum poți tu și toți ăștia din jurul tău să jucați cărți și să vă distrați, cînd jumătate din cei care obișnuiau să vină aici sînt morți sau răniți? Nu pot să

înțeleg.

– Ei sînt soldați. Asta le este meseria, îi replică Philip ridicînd indiferent din umeri.

– Cum adică, moartea este o parte a meseriei lor? Dacă este așa, eu refuz să cobor. Am obosit să tot asist la jocurile tale idioate și refuz să mai iau parte la ele. Pe vremuri cînd vedea că privirea lui Philip devine rece și opacă, Lettice se temea să continue. De astă dată nu-i mai păsa.

– Ai uitat de iubitul tău Murdock și de ce ți-am promis c-o să-i fac? Un singur cuvînt pot spune și s-a terminat cu el.

Lettice sări în picioare, cu ochii ieșiți din orbite de furie.

– Dumnezeu, Philip, chiar ești orb? Chiar nu realizezi ce se întîmplă în jurul tău? A pornit războiul între Massachussets și Anglia. Toate amenințările tale au devenit ridicole. Ce poate să facă armata dacă le spui tu că un soldat rebel a încercat să te omoare? Viața lui este deja pierdută; este dușmanul Angliei! Și Charles, care te interesează atît de mult, nu mai este în Boston. Dumnezeu, măcar dacă aș ști că este în viață!

– Pot să-i informez că ai încercat să mă ucizi.

– Continuă! îi spuse Lettice. Nu-mi mai pasă. Charles este pierdut pentru mine, iar eu sînt prizonieră în acest oraș. Poate că el a murit. Nu-mi pasă de ce poți să faci tu! Oferă informații despre mine cui vrei tu. Nu-mi pasă!

Philip începu să-și muște buzele de mînie.

– N-o să-mi scapi tu chiar atît de ușor, Lettice. Nu mai este nevoie să cobori. Dar îți promit că o să te fac să regreti ziua asta.

Lettice îi întoarse spatele și continuă să privească strada. Philip trînti ușa și coborî. Lettice se rezemă cu capul de geam, strivită de emoțiile prin care trecea. În final se hotărî. Trebuia să-l vadă pe Jonathan; nu mai putea să trăiască fără să aibă știri despre Charles.

Era atît de grăbită să ajungă la Jonathan, încît nici nu văzu că era urmărită. Baker nu putu să-i spună nimic sigur.

– Nu pot să-ți spun dacă a luat sau nu parte la bătălie, Lettice. Sîntem în război și eu sînt acum un spion în teritoriul inamic. Nu mai știu nimic. De unde să știu cine a luat parte la bătălie de partea noastră, dacă la aceste lupte n-a participat nimeni din Massachussets, așa că presupun că nici Charles. Dar nu știu sigur. Liniile noastre de comunicații sînt distruse; doctorul Warren a murit pe cîmpul de luptă; totul este un haos. Nu știm măcar dacă restul coloniilor ne va sprijini sau dacă vom fi nimiciți de armata engleză.

– Eu știu, spuse Lettice, cu speranță în glas; începuse să creadă în posibilitatea ca Charles să fie în viață. Celelalte cuvinte ale lui Jonathan nu prea le mai auzi. Știu că ești disperat, știu că vrei să te duci la ceilalți. Dar a trebuit să vin aici. Trebuia să aflu ceva despre el, eram înnebunită de frică. Îți mulțumesc că mi-ai spus ce știi. Să-mi continui spionajul?

Baker oftă și își trecu mîna peste frunte.

– Da, dacă vrei. Dar eu plec în seara asta cu o

barcă. Nu mai sînt în siguranță aici. I-am spus lui Lovell despre tine și dacă vrei să continui îți poți transmite lui informațiile. Îmi pare rău că la început nu ți-am acordat toată încrederea.

Lettice zîmbi.

– Nu-i nimic, Jonathan, îți înțeleg sentimentele. Mult noroc și dacă-l vezi pe Charles, spune-i că-l iubesc. O să-mi continui munca. Simt că Charles este în viață. Oricum, sper că în informațiile pe care le-ai primit nu a încurcat cineva Breed's Hill cu Bunker Hill. Așa că o să mă duc la Philip în seara aceasta și-o să-i spun că m-a speriat și că o să mă întorc la sala de joc. Jonathan îți dădu mîna la despărțire și ea porni pe drumul spre casă cu inima ușoară și cu speranța în suflet. Mai zîmbea încă cînd intră în casă. Apoi se opri contrariată.

Patru bărbați o întîmpinară în hol: un ofițer, doi soldați cu arme și pretinsul muncitor care o urmărise. Lettice se uită mirată la ei.

– Ea este, spuse spionul. Ea s-a dus la casa lui Baker.

Inima lui Lettice începu să bată tot mai tare și i se uscă gîtul. Își umezi buzele și spuse:

– Ce căutați aici?

– Ne pare rău, milady, dar am aflat că aveți implicații într-o activitate care ne displace, spuse ofițerul.

– Poftim? Lettice încercă să-și compună o mină nevinovată. Cred că nu știți ce vorbiți! Nu vreți să fiți mai clari?

– Regret că trebuie să vă arestez pentru spionaj și

informații transmise rebelilor.

– Domnule, spuse Lettice, plină de importanță, îți dai seama cu cine vorbești? Cum îndrăznești să mă acuzi de asemenea lucruri? Sînt lady Lettice Kenton. Sînt din familia Delaplaine și soțul meu este nepotul unui duce!

Ofițerul își dresă glasul stînjedit și tăcu. Lettice se uită peste umărul lui spre ușă și îl văzu acolo pe Philip, cu un zîmbet rece pe chip. Lettice știa deja ce-o să spună ofițerul chiar înainte ca el să vorbească.

– Știu, doamnă. Dar vedeți dumneavoastră, lordul Philip ne-a informat despre activitățile dumneavoastră de spionaj.

18

ettice trecu speriată printre soldați, avînd imaginea celulei de închisoare în minte. Se simți oarecum mai liniștită cînd ajunse pe treptele unei case de cărămidă roșie și realizează că va fi închisă într-un loc destul de civilizat. Un ofițer îi deschise ușa și ea citi o ușoară jenă în ochii lui, în momentul în care îi făcu loc să treacă. De cînd văzuse pentru prima dată soldații în casa ei, Lettice simțise o undă de speranță în starea de șoc în care se afla. Ea era o lady, descendenta unei linii de nobili și soția unui viitor duce. Desigur toți cei cu care va veni în contact se vor întreba pentru ce motive ar putea ea să spioneze pentru rebeli. Toate acestea se vor adăuga la faptul că Philip nu avea o reputație prea bună din cauza jocului de cărți care îi lăsase pe mulți dintre ofițeri fără bani. Poate că fiind vorba doar de acuzarea lui ea se va putea eschiva și va scăpa.

Lettice zîmbi ușor. Mai exista o speranță. Ce dovezi

aveau împotriva ei? Baker nu va spune nimic, era sigură de el; ea spera că Baker a reușit să scape pe insulă. Lettice își spuse că dacă și-ar păstra aerul de nevinovăție și de indignare și dacă nu va recunoaște nimic din acuzațiile ce i se aduc, va putea să-i facă să se ezite, iar Philip va rămîne doar cu acuzația. El era un tip prea viciat, dar cu toate astea ea îl suspecta că nu s-a mărginit doar la a o acuza de spionaj pe ea; probabil că avea niște avantaje din partea armatei. Lettice bănuia că armata îl amenințase cu închiderea sălii de jocuri unde ofițerii pierdeau prea mulți bani. Lettice examină cu atenție încăperea în care se afla, apoi îl întrebă pe ofițer.

– Aici voi fi închisă?

Omul își dresă glasul și-i răspunse:

– Da, doamnă.

– Ce amabil din partea armatei, spuse Lettice. Am crezut că un criminal atît de sîngeros ca mine va fi aruncat în cea mai îndepărtată celulă. Omul se înroși și-i evită privirea, iar Lettice știu că țintește unde trebuie. Ea își continuă atacul:

– A cui este casa?

– Este a colonelului Hempstead, doamnă.

– Da? Apoi Lettice își ridică sprîncenele întrebător. Iar eu se presupune că voi sta în aceeași casă cu mai mulți bărbați fără nici o companie feminină?

Ofițerul se uită cam mirat. Era pentru prima oară cînd realiza că situația este ciudată și Lettice insistă în avantajul ei. Domnule, ce grad aveți și cum vă numiți?

– Locotenentul Devlin, doamnă.

– În acest caz, locotenente Devlin, aș vrea să te

gîndești în ce postură delicată voi fi eu cînd colonelul Hempstead va înțelege că acuzațiile lui Philip sînt ireale și-mi va da drumul. Reputația mea va fi complet distrusă. Trebuie să am o companie feminină, dar una adecvată.

– Da, milady, înțeleg, spuse el. Voi discuta imediat cu colonelul despre asta. Și acum îmi pare rău, dar va trebui să-i însoțiți pe acești oameni pînă la camera dumneavoastră și să stați acolo. Veți fi păzită.

Lettice zîmbi cu indulgență, lăsînd să i se vadă gropița din colțul gurii.

– Da, locotenente Devlin, promit că voi sta în camera mea și nu voi face nici o încercare de a scăpa.

Lettice petrecu cîteva ore plictisitoare în camera ei care era destul de confortabilă, cu mobilă adecvată, dar cu o singură fereastră. Realiză imediat că fereastra nu oferea nici o posibilitate de scăpare fiind la etajul trei, fără copaci în față, fără conducte exterioare sau măcar niște viță de care să se poată agăța, găsindu-și calea spre libertate. Odată ajunsă la această concluzie, Lettice se gîndi la un plan împotriva lui Philip și a armatei britanice, pînă cînd auzi o bătaie în ușă.

Locotenentul Devlin intră s-o informeze că va fi interogată. Lettice îi mai zîmbi o dată și trecu pe lîngă el ascunzîndu-și mîinile încleștate de teamă.

Colonelul Hempstead era un bărbat între două vîrste, cu o expresie rigidiă întipărită pe figură. Dar faptul că-și încleșta și-și descleșta mereu mîinile îl trăda și-i dovedea nesiguranța.

– Milady, spuse el și-și dresе glasul.

– Domnule colonel, îi replică Lettice cu răceală,

înfruntându-l. Nu ne-am întâlnit niciodată la Londra?

– O, nu doamnă, îi răspunse el, roșind ușor. Familia mea nu are acces în cercurile dumneavoastră.

Lettice îi zîmbi grațios.

– Desigur. Era evident că era conștient de originea ei; în felul acesta Lettice știa sigur că va avea un ascendent asupra lui.

– Mi-ați găsit cumva o doamnă de companie? îl întreabă Lettice, decisă să înceapă atacul asupra lui.

– Da, milady, am găsit o doamnă potrivită, văduva căpitanului Wilson care a murit recent la Breed's Hill.

– Bine. Sper că nu intenționați să mă țineți închisă tot timpul aici pînă mi se dovedește nevinovăția, pentru că aș muri de plictiseală.

– O, nu doamnă, puteți lua masa cu mine și cu personalul meu, iar dumneavoastră și doamna Wilson veți putea folosi sufrageria și sala de muzică. Avem și o bibliotecă, dacă vă interesează.

Lettice lăsa să se vadă că nu prea avea asemenea obiceiuri, dar îi mulțumi pentru amabilitate. Apoi rămase tăcută, iar colonelul, neștiind cum s-o abordeze, începu stînjenit să-și scarpine obrazii, să-și aranjeze peruca, să tușească, lucruri care o făceau pe Lettice să zîmbească în ascuns.

– Milady, cred că realizați gravitatea acuzațiilor ce vi s-au adus, începu el.

– Da, și absurditatea lor, îi răspunse Lettice prompt. Pentru ce aș fi putut să spionez pentru rebeli?

– Dacă nu este așa, ce motiv ar fi avut soțul dumneavoastră să ne informeze?

– Dacă l-ați cunoscut, nu v-ați mai mira, îi răspunse

Lettice sec. Colonele, nu vă este clar faptul că a făcut-o numai pentru a obține niște favoruri din partea armatei? Nu înțelegeți că avea nevoie să vă distragă atenția de la jocurile lui de cărți? Îmi imaginez că el era conștient de faptul că armata avea ceva împotriva lui, pentru că îi făcea pe ofițeri să piardă sume importante la cărți. Apoi Lettice ridică din umeri. Pe lângă asta, am refuzat să apar la jocurile lui de cărți, de la bătălia de la Breed's. N-am mai putut. Așa că el s-a înfuriat pe mine și fără îndoială, prin ceea ce a făcut, a încercat să omoare două păsări dintr-un foc.

Hempstead se încruntă și se uită la covorul de pe podea, apoi admise:

– Am auzit de faptele soțului dumneavoastră și le-am dezaprobat. Oricum, trebuie să vă spun că ați fost urmărită pînă la casa lui Jonathan Baker.

Lettice ridică din sprîncene.

– Nu mi-am închipuit că este o crimă.

– Este un rebel despre care noi știm că este implicat în activități de spionaj.

– Să fiți siguri, domnule colonel, că dacă domnul Baker era spion putea găsi și surse mult mai bune decît mine. Ce motive aș avea să îi ajut pe rebeli?

Hempstead își mușcă buzele și Lettice presupuse că i-a dat un motiv de gîndire. După cîteva alte întrebări privind întîlnirile ei cu Baker și prilejurile pe care le avea ea să adune informații de la jocurile lui Philip, la care Lettice răspunse cu nonșalantă, colonelul o invită să se întoarcă în camera ei.

După acest interogatoriu, închisoarea ei începu să capete aspectul de farsă. Văduva sosi în seara aceea,

după ce Lettice își petrecu masa de seară flirtînd cu Hempstead și cu ofițerii lui. Doamna Wilson era o femeie delicată, îmbrăcată în negru, cu ochii înroșiți de plîns și cu tendința de a izbucni în lacrimi cînd nu era cazul. Lettice simți o oarecare simpatie pentru ea și încercă s-o consoleze, femeia răspunzîndu-i tot prin lacrimi. După aceea Lettice deveni suportul ei moral și nimeni n-o mai suspectă de trădare.

Dar doamna Wilson nu venise singură. Era mama a trei copii gălăgioși, toți sub vîrsta de șase ani și nu putea exercita nici un control asupra lor datorită situației în care se găsea. Casa deveni un haos după sosirea lor, iar gărzile își petreceau timpul încercînd să-i potolească pe micuți, în timp ce holurile răsunau de rîsetele și de pașii lor, pînă cînd colonelul se ascunse în camera lui de unde ieșea doar pentru orele de masă.

Lettice nu ezita să-și folosească farmececele, flirtînd cu ofițerii în timpul meselor. Zi de zi creștea numărul ofițerilor care veneau în casa colonelului, pînă cînd așa-zisa ei închisoare luă aspectul unei permanente petreceri. Doamna Wilson demonstrează că putea să cînte onorabil la pian, ba chiar și vocal, iar Lettice dansa cu toți ofițerii. Adesea se simțea nevoită să-și ascundă un zîmbet, cînd vedea figura încruntată a colonelului.

Trecuse deja o săptămînă cînd garda veni s-o anunțe că este așteptată în birou. Se ridică și-l urmă pe cel care o anunțase și ceva îi spunea că va fi liberă. Dar, cînd intră în cameră și văzu figura încruntată a colonelului, care stătea în picioare lîngă fereastră, și a unui alt colonel care stătea la biroul lui, îi îngheță zîmbetul. Pentru a înrăutăți lucrurile, cel de-al doilea nu

părea deloc indulgent, iar dintr-un colț al încăperii Philip îi făcu o reverență în bătaie de joc.

Lettice nu lăsă să i se citească încordarea pe figură, dar încercă și de astă dată să se impună:

– Ați venit să vă cereți scuze și să mă eliberați?

Cel de-al doilea colonel nu zîmbi.

– Nu, milady. Am venit să vă pun cîteva întrebări privind asocierea dumneavoastră cu rebelii.

– Îmi pare rău, spuse Lettice clar și egal, deși nimeni nu putea ghici ce este în sufletul ei. Îmi pare rău, dar nu sînt în legătură cu rebelii.

– Vă rog, milady să nu vă jucați cu mine. Lordul Kenton ne-a informat despre activitățile dumneavoastră.

– Ciudat comportament de soț, nu-i așa?

– Nu, dacă este un englez loial, iar soția lui o spioană.

– Dar dacă el îi înșeală pe soldații britanici la cărți și vrea să-și îmbunătățească relațiile cu armata, aruncînd-o pe propria lui soție în gura lupului?

Chipul rigid al colonelului se modifică pentru moment și ea știe că i-a dat un subiect de gîndire. Cu toate acestea figura lui rămase de gheață.

– Argumentele dumneavoastră, doamnă, ar fi fost relevante dacă un soldat nu v-ar fi urmărit pînă la casa lui Jonathan Baker, conform informațiilor soțului dumneavoastră.

– După cum știți, domnule colonel, am venit în acest oraș înaintea soțului meu; a trebuit să părăsim Londra din cauza datoriilor pe care nu le puteam plăti. Soțul meu a plecat pe continent și eu am venit aici pentru a-i deruta pe cei ce ne urmăreau. Am locuit aici la o familie

care se numea Murdock și domnul Baker era un bun prieten al lor. Ne-am împrietenit; nu văd nimic rău în asta.

– Mergeați singură? Soțul dumneavoastră ne-a informat că ieșeați din casă la ore târzii, pentru a vă întâlni cu el.

– Philip este un mincinos vestit, îi replică Lettice.

– Plecăările dumneavoastră misterioase din casă la ore total nepotrivite ne-au fost confirmate și de servitori.

Lettice se văzu pusă în încurcătură și se hotărî să schimbe tactica. Totuși acest colonel nu avea nici o dovadă palpabilă. Lettice se hotărî să-i zîmbească încurcată:

– Văd că m-ați prins, colonele, și trebuie să mărturisesc. Își ridică frumoșii ei ochi spre colonel și-i spuse: Este adevărat că mă furișam din casă și-l vizitam pe domnul Baker. Dar o făceam din cu totul alte motive. Nu pentru că spionam. În timpul cît am stat în Boston m-am îndrăgostit de el. Din acest motiv am păstrat secretul și de aceea soțul meu vrea să se răzbune. Dar ar trebui să fiu condamnată pentru adulter, nu pentru spionaj.

Colonelul o studie pentru un moment, cu o grimasă pe figură. Lettice îl simțea împlînzindu-se, ceea ce nu-i scăpă nici lui Philip, care sări deodată în picioare și-i strigă plin de minie colonelului:

– Pe naiba, cum puteți s-o credeți? Această femeie a făcut spionaj pentru rebeli; sînt convins de ceea ce afirm. De fapt, ea a fost amanta lui Charles Murdock. A fugit cu el din Anglia și au trăit împreună cîteva luni. Cînd am descoperit-o și i-am impus să se întoarcă la mine, ea a început să spioneze pentru rebeli, din

dragoste pentru Murdock.

Lettice rămase surprinsă de afirmațiile și de atitudinea lui Philip. Nu-l văzuse niciodată atît de livid, de răvășit. Ea nu și-l putea imagina pe Philip, care cu multă ușurință o ceda altor bărbați pentru diferite favoruri, că poate să fie gelos pentru că ea împarte patul cu alt bărbat. Crezuse că Philip a acționat doar din egoism pentru a o vedea arestată, dar acum înțelese că era mai mult mîndria rănită care-l împinsese la aceasta. O ura pentru că preferase un colonist obișnuit aristocratului care era el. Philip nu voise numai să distragă atenția armatei de la jocul lui de cărți, voia să se răzbune cu adevărat. Disperată, Lettice făcu o ultimă încercare:

– Colonele, l-ați văzut vreodată pe Charles Murdock?

– Da, l-am văzut o dată.

– În acest vaz vă este foarte clar că acuzațiile soțului meu sînt ridicole. Cine se poate îndrăgosti de un bărbat care arată ca Charles Murdock?

– Da, nu s-ar putea spune că este tipul de care să te îndrăgostești la prima vedere, murmură colonelul, dar ochii lui erau reci, lipsiți de orice înțelegere. Momentul în care se amuzase pe seama adulterului trecuse; furia și gelozia lui Kenton i se păreau prea reale.

– Baker a fugit, spuse colonelul. De ce să fi fugit dacă tot ceea ce spui dumneata este adevărat?

– Ce motive ar fi avut să rămînă? îi replică Lettice. La ce se poate aștepta un bostonian după pierderile de la Breed's Hill de la un soț gelos, care este și lord englez și se bucură și de sprijinul armatei britanice?

Omul se uită la ea, bătînd ușor cu degetele în birou.

În cele din urmă spuse:

– Ar fi mai multe de întrebat despre povestirea dumitale. Cu toatea astea cred că există dovezi suficiente ca să deferim cazul Curții Marțiale.

Lui Lettice îi dispăru tot sîngele din față și-i pieri glasul.

– Vreți să spuneți că voi fi judecată pentru trădare?

– Exact.

Lettice se ridică, încercînd din răputeri să nu se facă de rîs în fața dușmanului.

– Pot să mă întorc în camera mea?

Colonelul îi încuviință cererea și chiar cînd ea se întoarse să plece se ivi un om care păși în încăpere. Era îmbrăcat într-o vestă de piele și pantaloni de muncitor, dar figura lui era ieșită din comun, avea niște ochi mari, albaștri, care îi dominau figura. Lettice se opri și se uită la el neputînd să creadă că este el cu adevărat.

– Murdock! strigă Philip.

Omul se îndreptă spre birou, scoase un pistol de sub vestă și fără nici un ceremonial îl invită pe colonel să se ridice în picioare. Răsuci mîna ofițerului la spate și-i puse pistolul la tîmplă.

– Colonele, am venit aici să-ți cer s-o eliberezi pe lady Lettice, spuse el cu tonul lui solemn, de avocat.

– Se pare că nu prea am de ales, îi replică sec colonelul.

– Bine, mă bucur că ești înțeleghător. Eu și doamna vom ieși.

– Charles, murmură Lettice, neputînd face nimic altceva decît să se uite uimită la el. El venise s-o salveze, intrase într-un oraș plin de dușmani și se băgase direct

în gura lupului pentru a o salva. Ochii i se umeziră de lacrimi și pieptul îi era atît de plin de dragoste pentru el, încît nu putea articula nici un cuvînt. N-ar fi crezut nicio-dată că poate inspira o asemenea dragoste unui bărbat și se gîndi că era mai bine să-și primească pedeapsa decît să-l supună unor asemenea pericole.

– Colonele, nu cumva ai de gînd s-o lași să plece? urlă Philip cu ochii ieșiți din cap de furie. Asta dovedește ce v-am spus eu, ei doi sînt în legătură, ea spionează pentru el.

– Și cum ai vrea dumeata să-l opresc? îl întrebă colonelul.

– Lettice, tu ieși prima, apoi dumneata colonele. Vei pretinde că este în custodia dumatăle și că o muți de aici. Eu o să merg în paralel cu dumneata cu pistolul sub vestă. Dacă ne trădezi în vreun fel, ești un om mort, îl instrui Charles.

Colonelul încuviință și Lettice, cu mîinile tremurînd, deschise ușa și ieși din birou. Pe tot drumul, prin hol, trecînd pe lîngă gărzi, ea merse fără a clipi, conștientă că în orice moment ar putea primi un glonț în spate. Dar, în mod miraculos, ieșiră în stradă și nu se întîmplă nimic.

– Opriți-i! se auzi deodată vocea lui Philip și Lettice se întoarse pentru a-și vedea soțul alergînd, strigînd și gesticulînd în fața gărzilor: Proștilor, nu-i lăsați să plece! Împușcați-i! Împușcați-i! El e rebel!

– Fugi, Lettice! îi strigă Charles și ea începu să alerge de parcă avea aripi la picioare.

Soldatul se uită la Philip care își pierduse mințile, avea ochii ieșiți din orbite, iar în colțurile gurii avea

stropi de salivă. Cu un strigăt disperat, el apucă arma soldatului și o ridică să-l împuște pe Murdock, dar pistolul acestuia îl ochi înainte ca el să poată trage. Philip rămase nemișcat pentru un moment, surprins de ce se întâmplase, ținându-se cu amîndouă mîinile de piept, de parcă ar fi vrut să acopere gaura făcută de pistol, apoi căzu.

Pistolul lui Murdock era acum inutil căci avusese un singur glonț, așa că îl lovi pe colonel în tâmplă, lăsîndu-l fără cunoștință și fugi.

O ajunsese repede din urmă pe Lettice și luîndu-i brațul o orientă pe străzile Boston-ului, prin locuri mai ascunse. Faptul că el cunoștea atît de bine orașul îi ajută să scape de urmăritori. Charles o conduse spre port. Pe o bucată izolată de pămînt îi aștepta o barcă pe care o adusese Jonathan Baker.

Se înserase deja și nu puteau aștepta pînă la căderea serii. Se urcară repede în barcă și cei doi bărbați începură să vîslească spre continent. Lettice se ruga ca soldații britanici să nu-i vadă trecînd pe apă. Încet, vîslele despicau apa; liniștea era la fel de importantă ca viteza cu care se deplasau. Lettice stătea în partea din față a bărcii cu capul lăsat pe genunchi, cu ochii închiși, dorind din tot sufletul să reușească.

În cele din urmă barca se opri și se auzi vocea calmă a lui Murdock:

– Am ajuns.

O luă de braț și o ajută să sară din barcă, în apă. I se udară pantofii și fusta dar ea nici nu observă, în graba de a ajunge la mal. Libertate! Era scăpată de soldații britanici, de proces, de Philip care era mort.

Murdock o cuprinse cu brațul pe după umeri și ea se lăsă pe pieptul lui.

– Charles, îi rosti ea numele. Charles! Se făcu deodată liniște și întineric în jurul ei și Lettice păru că se scufundă într-o uitare fără margini. Când se trezi, era într-un loc cald, întinsă pe un pat moale și se simți pentru o secundă speriată că se află din nou în camera ei de la Hempstead și că scena cu Charles fusese doar un vis. Închise ochii și-i deschise din nou, iar în lumina lunii putu să vadă că se afla într-o cameră diferită de cea de la Hempstead.

– Charles, îl chemă ea încet, încercînd să se ridice. El veni imediat lîngă pat, luîndu-i mîna.

– O, Lettice, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse el fericit.

– Charles, nu pot să cred că ești tu, șopti ea și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Cine altcineva ar putea fi? Mai cunoști un altul cu o asemenea figură inconfundabilă?

– Nu, nu poate exista un altul atît de bun și de drag pentru mine. Oh, Charles! Îl cuprinse cu brațele pe după gît și își rezemă fața de pieptul lui.

El o strînse în brațe și-și lăsă obrazul pe părul ei mătăsos. Când Baker îi spusese că Lettice a fost arestată, crezuse că-și va pierde mințile. Acum i se părea un miracol că sînt împreună, în siguranță.

– Îmi pare rău că a trebuit să-l omor pe Philip, îi spuse el.

Lettice începu să rîdă.

– Nu pot pretinde că regret moartea lui, zise ea. Din cauza timidității nu putu să mai adauge că acum se pot

căsători.

Se lăasă liniştea între ei, amîndoi simţindu-se atît de plini de dragostea lor. Lettice stătea cu capul pe pernă, iar Charles se ridică şi se duse la fereastră, privind undeva în noapte.

– Generalul Washington a preluat comanda armatei noastre, spuse el în sfîrşit.

– Cine este?

– Este din Virginia, un om puternic, cu experienţă, a luptat în războiul cu francezii şi cu indienii. Se opri pentru un moment. Este foarte important că a acceptat. Asta înseamnă că va fi război; nu mai există cale de întoarcere pentru noi. Nu vom mai fi supuşi britanici. Va fi numai libertate sau moarte. Prin venirea lui Washington ştim că nu mai sîntem singuri. Celelalte colonii va lupta alături de noi; Congresul continental l-a trimis să preia armata. Sîntem uniţi acum şi sînt sigur că îi vom învinge pe englezi.

Lettice îi urmărea profilul, întrebîndu-se ce însemna asta pentru el.

– Te vei duce la luptă? întrebă ea, cu o voce pierită. Charles, ce se va întîmpla cu noi? Eu te iubesc, dar viaţele ei despăcă întunericul, cu disperare.

În acelaşi moment el se întoarse spre ea şi o strinse în braţe.

– Şi eu te iubesc. Te iubesc mai mult decît orice altceva. Dar trebuie să lupt. Se deschide o lume nouă în faţa noastră, Lettice, şi noi trebuie să facem paşi din ea. Vom învinge cel mai puternic imperiu de pe pămînt şi vom începe aici, pe acest continent, un model de viaţă în libertate, cum nu există nicăieri pe pămînt. Mă bucur că

vor fi destule greutăți. S-ar putea să fim despărțiți; poate eu voi muri, nu știu. Dar vreau să ne căsătorim, Lettice. Vreau să luăm această viață nouă de la capăt. Putem să o acceptăm așa cum va fi deocamdată și să ne bucurăm de ea. Când Jonathan mi-a spus că te-au prins, am știut că voi muri fără tine. Ești totul pentru mine. Nu-mi pasă de Philip, de trecut sau de ceea ce s-a întâmplat. Știu numai că fără tine aș fi distrus, iar alături de tine pot realiza orice. Vrei să te căsătorești cu mine?

– O, da, strigă ea. Mă voi căsători.

SFÎRȘIT